ANIMORFI®

K.A. APPLEGATE

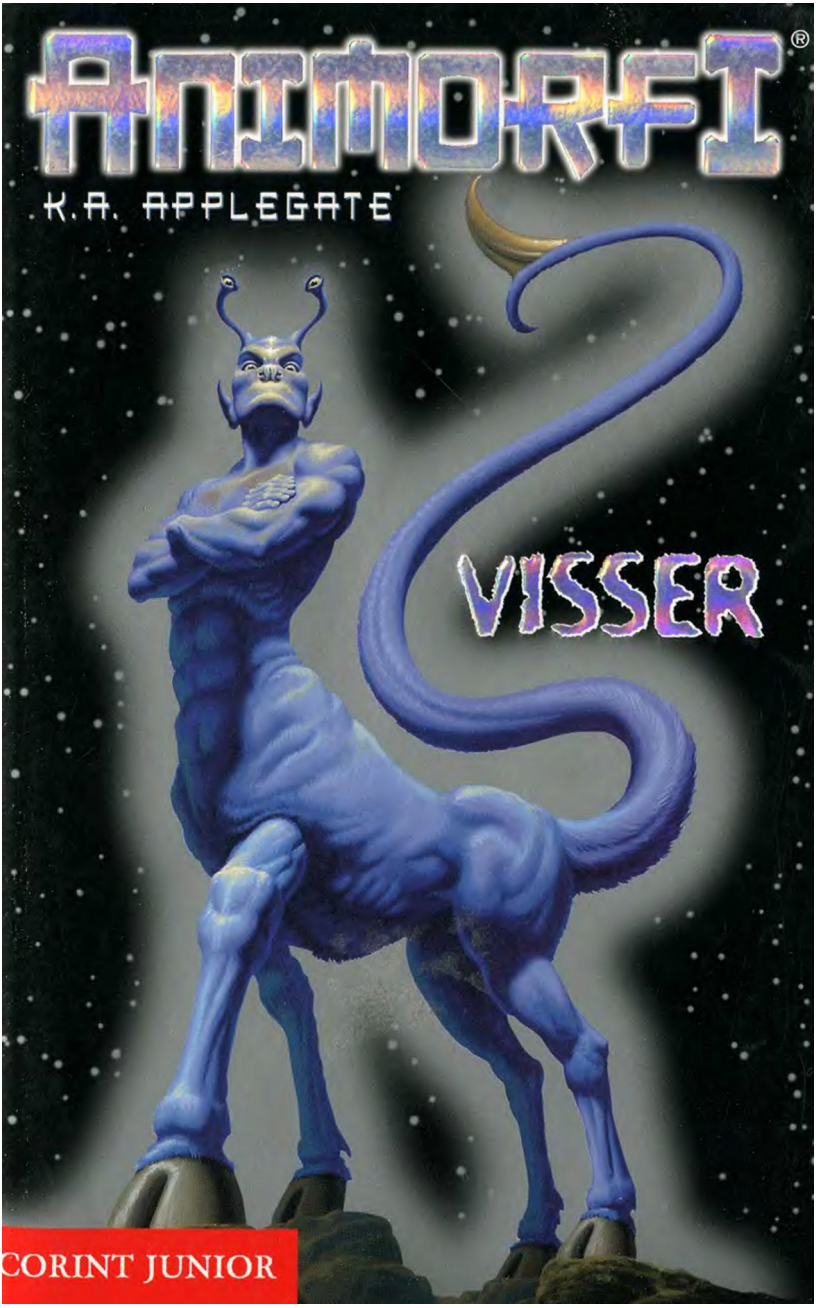

VISSER

CORINT JUNIOR

K. A. Applegate a îndrăznit să se aventureze
într-o lume întunecată, conturând imaginea unei rase hotărâte
să supravieţuiască şi să cucerească — şi asta cu orice preţ.

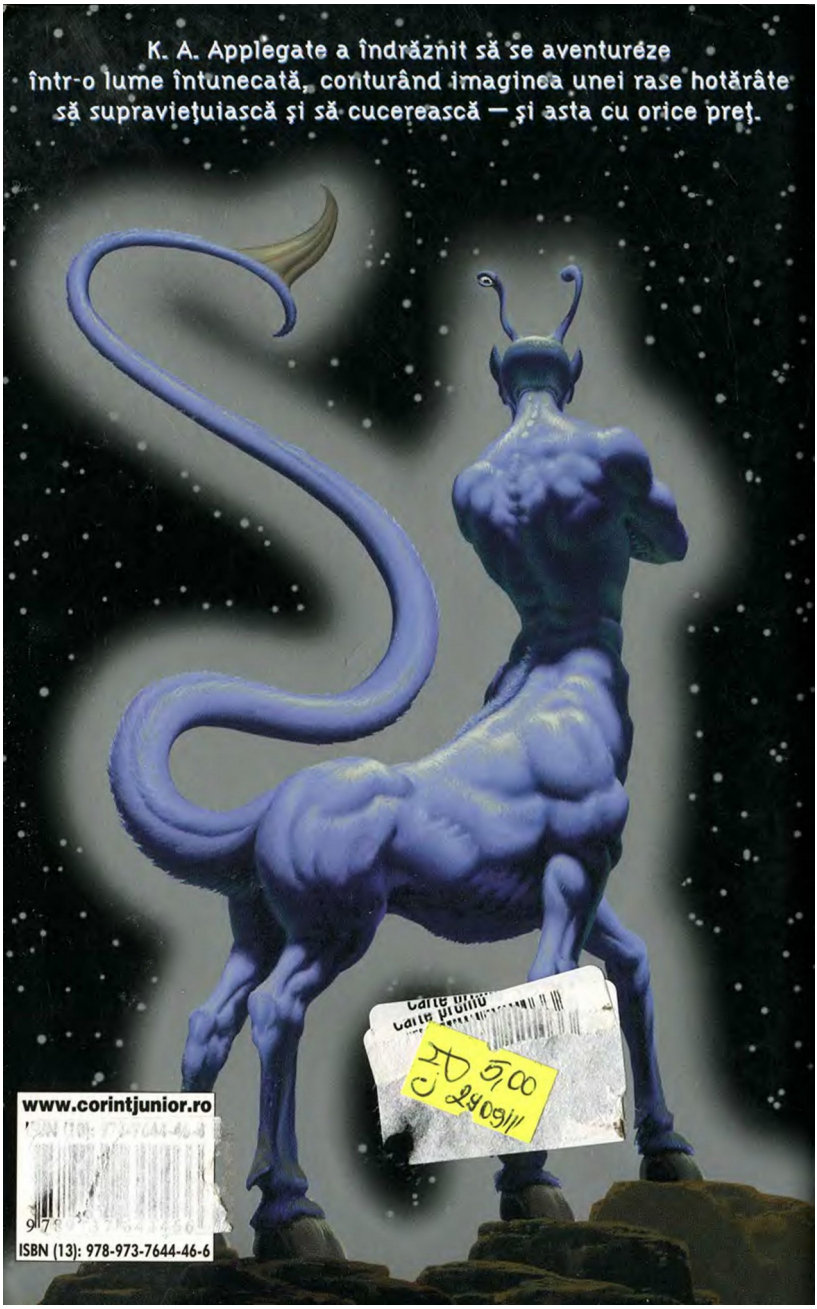

www.corintjunior.ro

ISBN (13): 978-973-7644-46-6

Dedicată lui Maxx Leach şi tuturor elevilor de la Şcoala Roosevelt din Lubbock, Texas

Şi lui Michael şi Jake

Cărţile din seria Animorfi, la Corint Junior, în 2006 şi 2007:

Cronicile după Ellimist Cronicile hork-bajirilor Cronicile andalite Visser

1 Atacul 2 Invadatorul 3 întâlnirea 4 Mesajul 5 Prădătorul 6 Captura

PROLOG

— Scumpule!

Niciun răspuns. Soţul meu urmărea un meci la televizor. Era concentrat.

— Scumpule! am repetat, făcându-mi vocea să sune ceva mai imperativă.

A privit în jur. A zâmbit sfios.

— Ce s-a întâmplat?

— Febra lui Marco a scăzut. Cred că, în principiu, a depăşit momentul critic. Doarme. Mă gândeam să iau puţin aer curat.

A oprit sonorul televizorului.

— Bună idee. E greu când se îmbolnăvesc, nu? Copii! Aşadar, e bine, da?!

— E doar un virus.

— Da, bine, fă o plimbare, tu ai dus greul. Dacă treci cumva pe la magazin…

— De fapt, cred că o să cobor în port.

El a râs şi a clătinat din cap.

— De când ţi-ai cumpărat barca… Marco trebuie să lupte să rămână centrul de interes al căminului nostru.

Apoi s-a încruntat.

— Nu ai de gând să ieşi în larg, nu-i aşa? Pare destul de urât afară.

Am zâmbit.

— Vreau doar să mă asigur că e bine legată, să verific frânghiile, atâta tot.

S-a întors la meci. A tresărit la o greşeală făcută de echipa favorită.

— Uf! OK!

M-am retras şi, întorcându-mă, am străbătut holul. Uşa de la dormitorul lui Marco era întredeschisă. M-am oprit să privesc înăuntru. Aproape că n-am putut face altfel, căci cealaltă voce din capul meu, vocea omenească înfrântă, înăbuşită, era încă vie şi ţipa, ţipa la mine, rugându-mă:

«Nu! Nu! Nu!»

Marco încă dormea. Sau se prefăcea că doarme. Un copil arătos, dar micuţ. Încă de acum, din prag de adolescenţă, purta stigmatul ratării. Avea o fire prea blândă şi prea încrezătoare ca să ajungă departe într-o lume atât de dură. O lume care devenea din ce în ce mai dură pentru oameni.

Mult prea dură, dacă avea să iasă cum voiam eu.

I-am mai aruncat o ultimă privire, în vreme ce vocea din capul meu mă ruga fără încetare:

«Lasă-mă măcar să-mi iau la revedere, lasă-mă să-l mai ţin o dată în braţe, lasă-mă să-l sărut, oh, Dumnezeule, nu, nu, nu face asta!»

Dar nu era decât o voce. Vocea cuiva care oricum nu mai avea vreun cuvânt de spus în legătură cu ceea ce făcusem deja cu corpul sau cu viaţa pe care i le controlam.

Am părăsit casa. Am mers cu maşina la micul port.

Se stârnise vântul. Pământul are, într-adevăr, o climă fascinantă. Atât de multe schimbări. Arşiţă pârjolitoare şi frig de-ţi amorţeşte creierul, furtuni care aduc vijelii devastatoare sau zăpezi şi ploi atât de copleşitoare, încât alungă toată lumina.

Am coborât din maşină şi am luat-o agale,

nepăsătoare, pe lângă barcă, o mică ambarcaţiune cu pânze, legată cam pe la jumătatea digului. Bărci mult mai mari erau ancorate de partea cealaltă. Perfect. Erau toate bărcile de care aveam nevoie.

Am urcat la bord şi am desprins odgonul. Am ridicat vela principală şi am apucat cârma. N-am folosit motorul, nici măcar pentru a ieşi din micul port. Oricine poate conduce o barcă cu motor. Mie-mi plăcea să-mi arăt îndemânarea într-ale navigaţiei.

Navigaţia, de altfel, era unul dintre cele mai bune lucruri pentru care merita să fii om. Era o combinaţie perfectă de putere şi agerime a minţii, între a te pleca în faţa inevitabilului şi totuşi a rezista în faţa marilor forţe. Periculos şi aţâţător. Aluneci între bolta cerului şi mare, aparţinând şi uneia şi celeilalte, dar neîncrezându-te în niciuna.

Înălţasem mai multe pânze decât ar fi fost prudent şi m-am îndreptat spre largul mării. Puteam fi văzută navigând. Şi văzută înaintând cu prea multe pânze ridicate. Era important. Oamenii simt nevoia să dea vina pe cineva pentru orice ghinion. Nu prea e loc pentru întâmplare în mărginită cosmologie umană. Aşa că le procuram vinovatul: eu!

— A ieşit în larg pe vreme rea, aveau să spună ei. A ridicat prea multe pânze. Navigator amator. De weekend. Niciun respect pentru mare.

Iată ce aveau să spună, dând vina pe victimă şi văzându-şi de treburile lor.

În aproximativ o oră, de îndată ce nu voi mai fi zărită de pe uscat, voi coborî pânzele şi voi aştepta o navă-ploşniţă de luptă, care să mă recupereze de pe punte. Valurile produse de motoarele ploşniţei vor răsturna barca. Sau poate-l voi pune pe pilotul taxxon la încercare, să văd dacă va fi în stare să sfărâme mica barcă. Asta îi va nedumeri pe oameni.

În niciunul dintre cazuri, trupul pe care îl controlez nu va mai fi găsit.

Soţul şi fiul care aparţin vocii din capul meu, amândoi vor crede că am murit.

Femela-om numită Eva, învelişul, carcasa în care trăisem va înceta să existe, după canoanele oamenilor. Va fi condusă, fără îndoială, pe ultimul drum. O ceremonie, doar că niciun corp nu va fi coborât în mormânt.

Fireşte, mintea omenească a Evei va fi tot cu mine. Fireşte, tânguindu-se, plângând şi implorând. Dar eu fusesem promotoarea infestării oamenilor. Ar fi trebuit să n-am probleme în ce privea controlul acestei femei.

O înţelegeam pe această mamă-om. O înţelegeam într-un mod ce avea să rămână veşnic necunoscut pentru ea sau pentru oricine altcineva.

Un timp, familia ei îmi fusese de folos în completarea cunoştinţelor despre oameni. Dar acum mă aşteptau îndatoriri mult mai importante. Îndatoriri ce aveau să mă scoată din existenţa plicticoasă pe care o acceptasem doar ca pe o modalitate de a învăţa despre cei pe care urma să-i cucerim.

Vremea lâncezelii trecuse. Înştiinţarea a venit, în cele din urmă: fusesem promovată, înaintea atâtor alţi concurenţi ambiţioşi, împuternicită să preiau cea mai puternică funcţie, exceptând aceea de membru al Consiliului celor Treisprezece.

Urma să conduc invazia asupra Pământului. Să comand cea mai mare cucerire a noastră. Şi aveam să ocup, singură, locul din vârful ierarhiei militare a yeerkilor.

Aveam să devin VISSER UNU!

CAPITOLUL 1
VISSER UNU

— Onoraţi membri ai Consiliului celor Treisprezece, m-am prezentat la acest proces pentru a protesta. Nu neg dreptul vostru de a mă reţine pentru judecată. Sunteţi

îndreptăţiţi să aflaţi totul despre serviciile mele loiale aduse Imperiului. Dar ca inchizitorul meu să nu fie altul decât cel mai neîndurător duşman al meu, el însuşi un trădător, asta e de neconceput!

Vorbeam reprezentării holografice a Consiliului. Treisprezece yeerki în diferite corpuri-gazdă: nouă hork-bajiri, doi taxxoni şi doi ale căror trupuri erau atât de ascunse în umbră, încât nu le puteam ghici forma.

Erau îmbrăcaţi în robe de un roşu-întunecat, atât de întunecat că păreau negre. Stăteau, nemişcaţi, ţintuiţi în loc, suspendaţi de câmpurile de neutralizare a gravitaţiei, hrăniţi de un curent pur de raze kandrona.

Hork-bajirii controlaţi purtau o plasă subţire pe sub robe pentru a împiedica tăişurile de la încheieturi şi de pe braţe să străpungă materialul îmbrăcăminţii.

Cei doi taxxoni controlaţi erau versiuni monstruos umflate ale marilor centipede originale. Amândoi erau asistaţi de geddi pregătiţi să-i hrănească cu carne proaspătă pe eternii suferinzi de foame, o foame pe care nici yeerkii infiltraţi în creierele lor febrile nu o puteau stăpâni. Robele lor de ceremonie erau la fel de mari ca pânzele unei corăbii, înfăşurate în jurul treimii superioare a trupurilor, pe care şi-o ţineau ridicată, ca şerpii.

Fireşte, se aflau la o distanţă de ani-lumină. Probabil îmi vedeau faţa şi trupul-gazdă în trei dimensiuni. Îmi puteau urmări, de asemenea, şi semnele vitale, transpuse în echivalenţe universale. Tensiunea, ritmul cardiac, producerea de hormoni, toate afişate pe display-urile digitale aflate la bilioane de mile distanţă. Iar ei puteau, doar cu un gând, să ceară orice informaţie legată de evenimente specifice, de locaţii sau de indivizi.

De asemenea, îl puteau vedea şi auzi pe inchizitorul meu. Îi puteau auzi vocea prin telepatie – modul normal de comunicare al corpului său gazdă. Corpul său gazdă era cel mai invidiat din Imperiul yeerk. Căci, dintre toţi

yeerkii, era singurul care deţinea o gazdă andalită.

Stătea confortabil pe patru copite aproape delicate. Corpul său era, în mare, cel al unui erbivor patruped: aidoma unei căprioare sau unui cal de pe Pământ, sau unui *limner*[1] de pe Dezbadeen.

Partea superioară a trupului era asemănătoare cu a mai multor specii, dar cel mai aproape, probabil, de a unui om, cu umeri simetrici şi cu braţe atârnânde, care se terminau cu mâini cu mai multe degete.

Faţa era lipsită de gură, o ciudăţenie andalită. Andaliţii se hrănesc strivind şi absorbind iarba prin copitele lor, în vreme ce aleargă. Ei comunică prin conexiune mentală.

Trei lucruri îi făceau pe andaliţi cumpliţi ca duşmani: inteligenţa lor vie, abilitatea lor de a comunica telepatic în bandă largă sau doar cu un interlocutor, şi, fireşte, cozile lor mai iuţi-decâtpoate-surprinde-privirea.

Mulţi yeerki imprudenţi au murit din cauza tăişului cozii andalite.

Dincolo de componenta asta fizică impresionantă, mai există şi tehnologia andalită. Mai ales tehnologia metamorfozării, care le permite să absoarbă ADN-ul de la orice sursă animală, după care, fără durere şi aproape fără efort, se preschimbă în acel animal.

Visserul Trei nu replică nimic la plângerea mea. Era prost, dar nu aşa de prost încât să provoace Consiliul, reducându-mă la tăcere.

În ochi îi apăruse licărul unui zâmbet străin, afectat. Aştepta răbdător. Deja învinsese. Eram prizoniera lui. Era marele său moment.

— Vei avea timp destul să faci declaraţii, Visser Unu, se pronunţă un membru al Consiliului, nu mi-am dat seama care anume.

---

1 Un animal patruped de pe planeta Desbadeen (n.a.).

Visserul Trei, înclinându-se slugarnic, spuse:

«Aş aminti Consiliului că această creatură a fost deja degradată. Nu mai deţine rangul de Visser Unu.»

— Aceea a fost doar o măsură temporară. Această instanţă va decide dacă degradarea va fi permanentă sau dacă Visserul Unu va continua să existe. Până atunci, formula de adresare rămâne cea a rangului deţinut.

Garoff? El vorbea în numele Consiliului? N-aş fi putut spune. Nici dacă era o veste bună sau rea faptul că mentorul meu deţinea un rol conducător.

— Computer, acuzaţiile!

În sala de Consiliu, computerul citi acuzaţiile care mi se aduceau:

— Edriss-Cinci-şase-Doi, deţinând rangul yeerk de Visser Unu, este acuzată de următoarele infracţiuni: trădare prin incompetenţă, la care este prevăzută pedeapsa cu moartea prin raze Dracon; trădare prin violarea unei proceduri stabilite, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin raze Dracon; trădare pentru simpatizare cu specii – subiect, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin înfometare, fiind oprită de la a se mai hrăni cu raze kandrona; trădare prin contactarea scârboasei specii andalite, la care este prevăzută o pedeapsă cu moartea prin tortură; trădare prin uciderea subordonaţilor yeerki, la care este prevăzută o pedeapsă la muncă forţată în exil.

Cinci acuzaţii de trădare. Patru sentinţe cu moartea. Cel mai mult mă temeam de înfometarea prin privare de raze kandrona. Şi era perspectiva cea mai probabilă. Doar dacă l-aş fi putut păcăli pe Visserul Trei.

«Acum, expune-ne versiunea ta», se răsti Visserul Trei.

— Voi spune *adevărul*, i-am întors-o eu.

«Consiliul va decide adevărul sau falsitatea declaraţiilor tale. Ai auzit acuzaţiile. Recunoşti, respingi

sau ceri circumstanţe atenuante?»

— Le resping. Acuzaţiile sunt minciuni. Nu simple minciuni, ci unele neiscusite. Tipic pentru tine, Visser Trei.

El a rânjit, îngăduitor, fără grabă, bucurându-se în sine. Marii săi ochii principali – ochi de andalit – mă priveau ţintă. Cei doi ochi auxiliari se întorceau când încoace, când încolo, cercetând echipamentul, urmărindu-i pe cei treisprezece hork-bajiri care formau garda evenimentului şi care stăteau în poziţie de drepţi, dispuşi în jurul încăperii noastre mici şi bine păzite.

Ştiam că până şi acum Visserul Trei simţea oarecare teamă. Dar nu de mine. Ne aflam pe Pământ, iar Pământul nu fusese prea blând cu Visserul Trei. O mică armată de gherilă ruinase eforturile sale de a sfârşi marea cucerire începută de mine. Visserul Trei credea că această gherilă era formată din andaliţi supravieţuitori de pe nava-dom care fusese distrusă.

Eu ştiam altceva. Desigur, grupul conţinea, fără îndoială, unul sau mai mulţi andaliţi. Dar era format şi din oameni. Oameni care, într-un fel sau altul, dobândiseră tehnologia metamorfozării.

«Consiliu al celor Treisprezece, voi, conducători luminaţi ai nemărginitului Imperiu yeerk, veţi decide dacă acuzaţiile sunt false sau adevărate», spuse Visserul Trei, apăsând fiecare silabă cu un ipocrit devotament. Apoi, printr-un privat canal de comunicare telepatică, adăugă: «iar când te vor condamna, eu voi fi acela care va duce la îndeplinire pedeapsa. Îţi va lua un timp îndelungat să mori, Visser Unu. Pot face ca o înfometare de raze kandrona să dureze săptămâni.»

Faţa mea umană a rămas impasibilă. Nu mai eram nicidecum în stare să exprim vreo emoţie pe figura mea. Partea stângă a capului fusese atât de arsă, încât cu greu o mai puteai recunoaşte – o bucată neagră, roşie şi dureroasă. Gura-mi era strâmbă din cauza loviturilor

primite pe timpul detenţiei.

Fusesem grav rănită într-un atac-surpriză. O luptă supremă, îngrozitoare, între Visserul Trei şi mine. O luptă care, aveam să aflu mai târziu, fusese aranjată de aşa-numiţii bandiţi andaliţi, într-o încercare mai degrabă inteligentă şi ambiţioasă de a ne determina, pe Visserul Trei şi pe mine, să ne ucidem între noi.

Ameninţarea visserului era reală. Ştiam că, dacă decizia Consiliului va fi în defavoarea mea, Visserul Trei urma să mă ţină în agonie până ce aveam să-mi pierd minţile. Dar nu putea fi mai rău decât ultima lună de captivitate. Oasele rupte, piciorul drept, braţul stâng şi umărul, coastele şi carnea arsă fuseseră lăsate netratate. Puteau fi uşor vindecate. N-au fost – niciuna.

Nu puteam scăpa pe de-a-ntregul de durerea pe care o simţea gazda mea. Doar dac-aş fi eliberat-o complet. Ea simţea durerea, la fel şi eu. Dar gazda nu-mi împărtăşea cel mai mare chin: Visserul Trei mă ţinuse la limita morţii prin înfometare, privându-mă de razele kandrona. Eram slăbită. Mistuită de durere. Aflată deja în primele stadii ale înfometării. *Doar* un yeerk poate cunoaşte acest simţământ.

Gazda mea om, Eva, fusese încurajată de slăbiciunea mea. Nu mai aveam puterea de a-i înăbuşi vocea dinăuntrul capului. Mă lua peste picior. Îmi distrăgea atenţia. Mă ura, firește.

«În curând, te va ucide», spunea ea. «În curând, răul va distruge răul.»

«Durerea ta ar putea fi la fel de mare ca a mea», i-am atras eu atenţia.

«Nu, nu, nu va fi», spunea ea. «Căci pentru tine va însemna înfrângere, pe când, pentru mine, va fi eliberare.»

Am încercat să ignor vocea. Aveam probleme mai mari decât o gazdă batjocoritoare.

«Începe», spuse Visserul Trei. «Poţi să-ţi expui

povestea în orice ordine doreşti. *Tu* decizi. Nu există nicio restricţie, cu excepţia uneia: trebuie să sfârşeşti în limita unui ciclu de hrănire. Ai trei zile.»

Mincinosul! Ştia că mai era doar o jumătate de zi până când o să am nevoie de razele kandrona. Dar nu mă va învinge. Nu, nici măcar acum. Îmi voi spune povestea. Mă rog, în cea mai mare parte.

Am privit în hologramă, la fiecare membru al Consiliului, pe rând. Şi am început.

CAPITOLUL *I*

Numele meu este Edriss-Cinci-şase-Doi, din bazinul Sulp Niar.

Istorisirea va începe de la un moment al carierei mele când controlam un corp-gazdă al unui hork-bajir şi deţineam rangul de Subrisser-Patru-Sute-Nouă. Domeniul meu de specializare erau informaţiile. Sarcină curentă? Identificarea ţintei.

Făceam parte dintr-o echipă care analiza informaţiile dintr-o largă varietate de surse. Informaţii care, speram noi, ne puteau conduce la ceea ce ne doream cu disperare: subiecţi din rasa celor aflaţi în Clasa Cinci!

Eram tânără. Prea tânără pentru a fi un subrisser, dar deja nerăbdătoare de a ajunge mai mult. Iar slujba asta nu era, cu siguranţă, calea către lucruri mai măreţe.

Eram a treia la comandă în baza Olgin – nişte clădiri prăpădite, prăfuite, lipsite de importanţă, ridicate pe linia de separaţie dintre zi şi noapte, de pe un satelit – pe care o cumpăraserăm de la skrit na.

După cum Consiliul ştie, desigur, skrit na nu sunt folositori ca gazde, nici foarte de temut ca duşmani. Dar nu era cazul să pornim războaie neprofitabile, aşa că, decât să cucerim baza, am cumpărat-o. Preţul? O sondă-robot telecomandată, pe care o capturaserăm de la andaliţi.

Ieftin. Dar şi-aşa am plătit prea mult!

Baza Olgin era bună doar pentru un singur motiv:

aflându-se în punctul de tranzit în spaţiulzero, era potrivită pentru transmiterea rapidă a informaţiilor de la navele flotei răspândite peste tot şi de pe cele două planete principale ale noastre: a taxxonilor şi a hork-bajirilor.

Atunci, ca şi acum, propria noastră planetă era înconjurată de nave de luptă andalite, care orbitau în jurul ei. Urma să vină o zi când aveam să ne recâştigăm lumea noastră şi bazinele care ne prăsiseră. Deocamdată nu. Andaliţii erau încă prea puternici pentru noi, ca să riscăm o înfruntare totală şi directă.

Înainte de a face faţă andaliţilor, aveam nevoie de gazde mai numeroase, mai agile, mai adaptabile. Geddii erau greoi şi slabi, cu simţuri nesigure şi denaturate. Taxxonii ne erau mai degrabă aliaţi decât gazde propriu-zise şi, în niciun caz, nici cel mai puternic yeerk n-ar fi putut controla foamea canibalică, nebună a unui taxxon.

Hork-bajirii ne serviseră mai bine. Erau puternici şi periculoşi. Neîndemânatici în treburi de amănunt, dar celelalte capacităţi compensau asta.

După cum şi Consiliul ştie, problema cu hork-bajirii consta doar în faptul că nu erau îndeajuns de numeroşi. Andaliţii, aceste exemple de moralitate, preferaseră să extermine majoritatea hork-bajirilor, decât să-i lase să cadă în mâinile noastre.

Aveam mii de hork-bajiri. Dar *ne trebuiau* milioane de gazde. Sarcina mea – care, la vremea aceea, părea zadarnică – era să găsesc acele gazde.

Toţi cei de la baza Olgin care se bucurau şi de cea mai slabă protecţie, de cea mai neînsemnată legătură cu un ofiţer de rang mai înalt, căutau să fie mutaţi în altă parte. Yeerkii plecau tot timpul. Şi ne erau trimişi înlocuitori, în cea mai mare parte nişte gunoaie, stupizi şi nedoriţi.

Una dintre îndatoririle mele era să-i îndoctrinez pe noii recruţi. Am început de cum au debarcat. Cuşetele

navei nu erau chiar mediul ideal. Cargoul se afla într-o permanentă mişcare, tras, împins, învârtit sau purtat pe spatele geddilor.

— Există cinci clase de străini, le-am spus, privind la duzina de geddi, hork-bajiri şi taxxoni aliniaţi în faţa mea. Cine le poate enumera?

Câţiva se porniră să răspundă, dar am ridicat mâna, dându-le de înţeles că trebuiau să păstreze tăcerea.

— Voiam să spun… cine le-ar putea enumera, dacă aş aminti că un singur cuvânt greşit sau omisiunea unui singur fapt l-ar transforma în hrană pentru taxxoni?

Fireşte, asta era mica mea glumiţă. Este aproape imposibil să scoţi o propoziţie coerentă din gura unui gedd. Şi absolut imposibil din cea a unui taxxon care, în cel mai bun caz, sâsâie şi bolboroseşte pe limba lui. Se înţelege, departe de mine gândul să le aduc vreo jignire membrilor Consiliului care deţin gazde taxxone.

Hork-bajirii sunt cei mai buni vorbitori, în ciuda particularităţii înnăscute a creierului lor de a confunda numeroasele limbaje.

Nimeni n-a râs la gluma mea. Bun. Începuseră să se prindă că eu eram şeful. Puteam dispune de ei aşa cum consideram eu.

— Există cinci clase de străini, am continuat. Clasa Unu: cei nepotriviţi din punct de vedere fizic pentru a fi invadaţi – skrit na reprezentând un bun exemplu pentru supărătoarea nevoie de a-şi schimba starea. Clasa Doi: cei care pot fi invadaţi, dar care suferă de neajunsuri fizice grave – cum sunt taxxonii şi propriii noştri geddi. Clasa Trei: cei care pot fi invadaţi, care nu suferă de nicio dizabilitate fizică, dar există doar în număr mic şi nu se pot reproduce în timp scurt.

Mi-am folosit mâna pentru a-mi arăta propriul meu corp de hork-bajir.

— Patru: cei care ar fi o ţintă excelentă pentru

invazie, dar care sunt, cel puţin deocamdată, prea tari pentru o înfruntare. Poate da cineva un exemplu?

Tăcere mormântală. Fireşte, cunoşteau cu toţii exemplul. Dar le era teamă că, numindu-l cu voce tare, ar putea fi acuzaţi de trădare.

— Oh, hai, curaj, i-am impulsionat eu. Cu toţii ştim la cine m-am referit: foştii noştri mentori şi actualii torţionari – andaliţii!

Priviri nervoase. Ca şi cum şi eu aş fi trecut de cealaltă parte a hotarului.

— Şi mai sunt străinii de Clasa Cinci: străini perfecţi pentru invazie, care există într-un număr mare şi nu au puterea să ne reziste. Asta este misiunea noastră aici, dragii mei colegi yeerki. Să găsim exemple reale, vii, ale Clasei Cinci.

— Dacă întrrr-adevărrr exissstă.

Era unul dintre geddi.

M-am apropiat.

— Numele tău?

— Kilgggam-Trrrei-Doi-Nouă!

Am lovit iute ca fulgerul. Tăişul de la încheietură s-a repezit în sus şi de-a curmezişul. Din gâtlejul geddului a ţâşnit sângele albastru. Corpul s-a prăbuşit instantaneu. Încerca să se prindă cu mâinile de rană, dar nu mai avea putere.

Mă bucuram că fusese un gedd. Dacă ar fi fost un hork-bajir, n-aş fi putut risipi corpul-gazdă, nici măcar drept lecţie.

Kilgam-Trei-Doi-Nouă încerca să iasă prin urechea geddului. O făcuse deja pe jumătate, în clipa în care corpul-gazdă murise.

Se spune că e foarte, foarte greu să părăseşti o gazdă moartă, fără ca moartea să te atingă şi pe tine. Foarte greu.

M-am aplecat şi, cu ajutorul ghearelor mele de hork-

bajir, am lărgit canalul auditiv. L-am cules pe Kilgam şi l-am înmânat unuia dintre hork-bajiri.

— Mai bine du-l la nava-bazin, i-am spus.

— Dar… dar, subrisser, eu… eu nu ştiu unde se află, abia am ajuns la baza asta!

Aşa că i-am arătat drumul spre nava-bazin. Îmi făcusem cunoscut punctul de vedere: vieţile lor îmi aparţineau, fără să ţin cont de noile reglementări care interziceau uciderea subordonaţilor. Dacă nu-mi erau pe plac, puteau muri, cu sau fără lege de partea mea. Dar eram rezonabilă. Aşa cum aveam puterea de a ucide, aveam şi puterea de a dărui viaţa.

Asta e chichiţa pe care o ignoră mulţi yeerki. Ameninţările sunt foarte folositoare. Dar pentru un control mai subtil şi, prin urmare, mai complet asupra subordonaţilor tăi, ai nevoie să întinzi atât o mână de ajutor, cât şi un tăiş ucigător.

Ţinusem de atâtea ori acelaşi discurs, făcusem de atâtea ori aceeaşi demonstraţie de seriozitate şi întotdeauna reuşisem să insuflu un înalt simţ al datoriei în subordonaţii mei.

Şi totuşi, era zadarnic. Căutam ceva care s-ar fi putut să nu existe. Ceva care oricum n-ar fi putut fi găsit de nişte biete nonentităţi ca noi, abandonate într-o bază uitată de Imperiu.

Simţeam mai curând compasiune pentru mine, în timp ce conduceam această ultimă adunătură de săraci cu duhul către bazin, când am fost întreruptă de un hork-bajir grăbit. Era adjutantul meu, Methit-Cinci-şapte-Doi.

— Subrisser! Subrisser!

— Ce e, Methit?

— Un raport. Abia venit. Unul dintre ai noştri, un subrisser aflat pe planeta Taxxon, tocmai a înaintat un raport despre o nouă specie.

Methit căuta să-şi recapete suflul.

— Şi? l-am îndemnat eu.

— Şi pretinde… raportul spune că specia ar face parte din Clasa Cinci.

Mi-am simţit inima de hork-bajir tresărind.

— Poate că e o alarmă falsă, am spus, îngăduitoare. Cum se numeşte specia?

— Oameni, subrisser. Se numesc oameni. Şi… Şi raportul pretinde că ar exista în număr mare. Nu milioane. Miliarde.

Raportul venise de la yeerkul care, mai târziu, avea să acceadă la rangul de Visser Trei.

Fireşte, pe atunci era un subrisser oarecare, ca şi mine. Ceva mai sus în ierarhie, dar tot un subrisser.

La început, m-am declarat foarte sceptică în legătură cu raportul. Dar apoi au început să sosească imaginile holografice. Viteza de transmitere era pe atunci mai scăzută. A fost nevoie de câteva ore pentru ca imaginile să se descarce în computer. Rămăsesem transfigurată, uluită de fotografiile celor doi oameni.

Erau de genuri diferite, asemenea andaliţilor şi hork-bajirilor. Unul era mascul. Îşi dăduse numele de Chapman. Celălalt era o femelă, pe nume Lorena.

Fuseseră prinşi de nişte skrit na. Fireşte, Consiliul e în temă cu obiceiurile skriţilor na. Vizitează permanent planete, răpind speciile locale şi efectuând experimente medicale inexplicabile, luându-le numai pentru a le aduce înapoi mai târziu şi tot aşa.

Ca de obicei, skritii na îi capturaseră pe aceşti doi oameni din motive numai de ei cunoscute.

O flotă andalită, aflată în trecere, zărise nava skrit na şi hotărâse s-o abordeze. Nu ştim de ce. Poate că Visserul Trei ştie, dar eu nu.

În orice caz, andaliţii au abordat nava skrit na şi i-au descoperit pe cei doi oameni, prizonieri. Apoi, din motive pe care iarăşi nu le cunosc, numai această navă andalită

de recunoaştere s-a îndreptat spre spaţiul taxxon.

Poate că urmăreau o a doua navă skrit na. Aceasta a coborât pe spaţioportul taxxon, cu puţin timp înainte ca andaliţii să sosească şi să captureze una dintre navele noastre de transport aflate pe orbită.

S-au folosit de această navă de transport pentru a evita sistemul nostru de apărare orbital şi pentru a coborî pe solul taxxon. S-au petrecut mai multe evenimente în perioada aceea, cu toate că ordinea lor nu s-a păstrat cu exactitate în raport.

Ceea ce cunoaştem e că cel puţin unul dintre andaliţi şi cei doi oameni au fost prinşi de forţele yeerke de securitate. Prinşi, dar nu reţinuţi prea mult timp.

Doi oameni, trei andaliţi. Şi nu nişte andaliţi oarecare. Conducătorul expediţiei era un prinţ-războinic numit Alloran-Semitur-Corrass. Alloran, criminalul care a eliberat virusul cuantic în lumea hork-bajirilor, împiedicându-ne să culegem toate fructele victoriei noastre acolo.

* * *

Membrii Consiliului murmurară. Cunoşteau numele Alloran.

Fireşte că-l cunoşteau. Exista doar un singur andalit controlat. Un singur andalit-gazdă. Cu toate acestea, am punctat:

— Membrii Consiliului trebuie să ia aminte la acest nume: Alloran. Este acelaşi andalit care, mai târziu, a devenit gazdă pentru nimeni altul decât pentru Visser Trei. Mai mult, un alt andalit din acest grup de trei, deşi doar un biet cadet, poartă un nume pe care yeerkii şi-l vor aminti: Elfangor-Sirinial-Shamtul.

O altă reacţie, mai puternică de astă dată. Numele lui Elfangor era un blestem printre yeerki. Niciun alt andalit nu ne produsese atâtea pagube.

— Da, onoraţi membri, Visserul Trei era cel care, cu

această ocazie profetică, a intrat în legătură cu exterminatorul Alloran şi cu ucigaşul Elfangor. Luaţi în consideraţie acest fapt. Păstraţi-l în minte, iar eu îmi voi continua povestirea. Reţineţi că Visserul Trei, acest yeerk care mă acuză de trădare, s-a întâlnit, a comunicat şi, îl acuz eu, s-a împrietenit cu Alloran şi Elfangor!

Acelaşi membru al Consiliului care vorbise mai înainte prinse să se agite.

— Ce vrei să insinuezi, Visser Unu?

Puteam acum să văd cine era: Garoff-unu-şase-Opt.

— Nu insinuez nimic, am spus. Nu insinuez. Afirm! Declar! Acuz, onoraţi membri, acuz!

Am întins un deget spre Visserul Trei. Este un gest omenesc dramatic, dar şi de un minunat efect! Mi-am ridicat braţul drept nevătămat şi am îndreptat un deget tremurător către Visserul Trei.

— Acuz! Acolo! Acolo se află trădătorul!

«Tăcere!» a izbucnit Visserul Trei.

A sărit în faţă şi a şfichiuit cu coada sa andalită pe deasupra capului, agitându-i tăişul, gata să lovească, gata să-mi desprindă capul de pe umeri.

— Te temi chiar atât de mult de adevăr, visserule? am întrebat.

«Eu însumi l-am ucis pe Elfangor! M-am metamorfozat, i-am luat gâtul şi l-am mâncat!»

— Ai eliminat un potenţial martor incomod, Visser Trei.

«Acum o să te ucid!»

Era perfect! Nebunul nu se mai putea controla, iar panica lui crâncenă oferea credibilitate acuzaţiilor mele.

— Încetează, Visser Trei! răsună o voce.

O voce de hork-bajir. Din nou Garoff-unu-şase-Opt. Membrul responsabil cu contrainformaţiile. Aha, deci el va vorbi în numele Consiliului pe tot timpul procesului meu! Asta însemna că părerea lui va conta în foarte mare

măsură.

Garoff avea în subordinea sa şi trupele de securitate care se ocupau de Visserul Trei şi de mine. Un cuvânt din partea lui ar fi abătut neîndurătorii hork-bajiri asupra noastră.

Visserul Trei tremura în efortul de a se stăpâni.

I-am zâmbit şi i-am spus în şoaptă:

— Vom vedea cine este cu adevărat judecat aici, visser!

— Nu vor mai fi întreruperi, spuse, calm, Garoff. Visser Unu, continuă! Dar nu devia de la relatarea ta. Şi nu vei mai intra în discuţii cu Visserul Trei.

Mi-am înclinat capul, în semn de supunere. Îmi atinsesem scopul. Trezisem suspiciunea în minţile celor din Consiliu în ceea ce-l privea pe Visserul Trei.

Iar el o ştia. Privirea-i satisfăcută dispăruse, se ştersese. Începuse să priceapă că existenţa îi era acum în primejdie.

«Cine e prostul, Edriss?» m-a zeflemisit gazda mea, Eva. «O să vă execute pe amândoi. Nu te poţi salva, scumpete! Te vor înfometa, Edriss. Iar fiul meu va trăi ca să poată dansa pe mormintele voastre!»

«Preţiosul tău Marco nu va supravieţui, ţi-o promit eu!» am ameninţat-o.

Ea a râs. Mai bine decât oricine, îmi cunoştea slăbiciunea. Mai bine decât oricine, ştia că mai curând aş fi murit, decât să-i ofer Visserului Trei o victorie asupra „bandiţilor andaliţi”.

Am continuat, vorbind Consiliului. Mimând, cu grijă, calmul nevinovatului, spre deosebire de Visserul Trei.

Cum spuneam, membri ai Consiliului, am primit această informaţie privind o nouă specie. Una care putea face parte din Clasa Cinci. Dorinţa mea era de a verifica şi a evalua informaţia.

Ca atare, am îndreptat întreaga noastră capacitate

tehnologică cu rază mare de acţiune spre planeta pe care acei oameni o numeau „Pământ”. Din păcate, nu am beneficiat de o locaţie precisă. Skritii na sunt adevărate depozite de informaţii, iar computerul navei lor ar fi putut indica poziţia exactă, totuşi, nu ştiu cum s-a-ntâmplat că navei aceleia i s-a permis să iasă din spaţiul taxxon. Acea navă skrit na… aflată în custodia Visserului Trei… a scăpat!

O coincidenţă, fără îndoială!

Singurul lucru sigur era traiectoria navei în spaţiul-zero. Informaţiile fuseseră înregistrate de senzorii noştri orbitali şi spaţiali. Le-am prelucrat. Am delimitat poziţia probabilă a Pământului la o arie de circa patru mii de sisteme.

Mi-a luat un an întreg să elimin sistem cu sistem, pe cele fără planete, pe cele fără planete care ar putea întreţine forme de viaţă bazate pe carbon şi aşa mai departe. În cele din urmă, am redus totul la trei sisteme posibile.

Am raportat acest fapt superiorului meu de atunci, Subrisserul şaptesprezece, noul comandant al bazei. Mi s-a spus că-mi pierdeam timpul.

Şi mi s-a mai spus că urma să fiu transferată. Noul meu post avea să fie unul de combatere a rebelilor, în lumea taxxonă. Şi urma să mi se dea o nouă gazdă. Un taxxon.

Un taxxon! Cu tot ceea ce implică asta pentru cei care nu au un rang prea înalt – am înclinat capul către cei doi membri taxxoni ai Consiliului.

— Eterna foame. Viaţa în tuneluri. Teama că orice rană, şi superficială, mi-ar putea fi fatală, dacă m-aş afla printre ceilalţi taxxoni, căci m-ar ataca şi m-ar mânca de vie!

Descoperisem locaţia unei specii de Clasa Cinci! Şi urma să fiu surghiunită în lumea taxxonă. Era o nebunie! O

nebunie!

Mi-am dat seama că, în asta, ceva nu era în regulă. Cineva… *cineva*… căuta să păstreze secretul despre Pământ. Supervizorul meu, Subrisserul şaptesprezece? Da, fireşte! Dar din al cui ordin?

Mi-am întors ochii spre Visserul Trei şi am fost răsplătită prin faptul că vreo câţiva membri ai Consiliului îşi întoarseră, la rândul lor, privirile, urmând-o pe a mea, spre Visserul Trei. Desigur, mai târziu am descoperit că Visserul Trei nu avea nimic de-a face cu ordinele date. Era vorba mai curând de prostie, decât de conspiraţie.

Membri ai Consiliului, aveam de făcut o alegere. Să urmez ordinele şi să fiu consemnată în lumea taxxonilor, unde moartea îmi putea fi uşor aranjată de însăşi persoana care-mi stabilise transferul… să las deoparte singura specie de Clasa Cinci cunoscută vreodată… sau puteam nesocoti ordinele, pentru a pleca în căutarea speciei care ar fi reuşit să ne facă stăpâni absoluţi în toată galaxia.

De fapt, nu era deloc o alegere. În calitate de yeerk loial, trebuia să nu mă supun ordinelor trădătoare. Ceea ce am şi făcut.

Am cooptat un subordonat, pe Essam-Doi-Nouă-Trei, un coleg care controla un hork-bajir, am luat o navă de recunoaştere şi am pătruns în spaţiul-zero, în căutarea Pământului.

«Ai *furat* o navă!» a strigat Visserul Trei. Propriile ei cuvinte o condamnă la pedeapsa cu moartea! Onoraţi membri ai Consiliului, tocmai şi-a pierdut viaţa! Lăsaţi-mă să i-o iau acum, chiar acum! Nu mai are niciun drept să mai trăiască vreo secundă!»

— Linişte! a lătrat Garoff. Consiliul ştia de mult despre asta şi încă de atunci a iertat ofensa!

Visserul Trei vru să obiecteze, dar se opri şi rămase tăcut.

Gluga neagră-roşiatică a lui Garofi se mişcă încet,

dintr-o parte în alta.

— Visser Unu, presupun că ai apucat să faci o copie a înregistrării întâmplărilor despre care vorbeşti?

Am confirmat.

— Da, membru al Consiliului. La puţin după evenimente, am făcut o copie…

— Atunci propun să accesăm Protocolul de Transfer al Memoriilor. În felul acesta, putem vedea originalul, adevăratele amintiri. Şi fără să mai fim întrerupţi.

«Da, asta ar fi cel mai bine», a sărit şi Visserul Trei. Înregistrarea amintirilor este cea mai bună, cea mai adevărată cale pentru a urmări evenimentele aşa cum s-au desfăşurat ele.»

S-a oprit doar o secundă, după care a adăugat:

«Ne rămâne să ne întrebăm de ce Visserul Unu nu s-a gândit să facă înregistrări ale amintirilor şi pentru alte evenimente, mai recente. Ce ascunde oare?»

Garoff a spus:

— Yeerkii care au rang de visser nu sunt obligaţi să înregistreze amintiri. Această umilinţă este specifică gradelor inferioare.

— Vă voi pune la dispoziţie o copie completă a înregistrării amintirilor, am spus eu, repede. În momentul în care Visserul Trei e de acord să procedeze la fel.

O cacealma, fireşte! Niciunul dintre noi nu-şi permitea un fişier complet de amintiri. Există ceva mai mult de o sută de pedepse cu moartea sau cu surghiunul. În timpul exercitării funcţiei mele de visser, încălcasem probabil cam o treime din ele. Şi, desigur, Visserul Trei încălcase chiar şi mai multe, începând cu execuţia sumară a subordonaţilor. Visserul Trei ucisese bazine întregi de subordonaţi.

Bineînţeles, niciun yeerk nu ajunsese în Consiliu fără să încalce chiar legile pe care acesta le promulgase.

Duşmanul meu şi cu mine ne-am încrucişat privirile.

Eram doi ucigaşi experimentaţi şi profesionişti. Doi conducători ai yeerkilor. Doi generali.

Doar unul dintre noi avea să supravieţuiască acestei judecăţi.

Consiliul accesă Protocolul de Transfer al Memoriilor. Visserul Trei procedă în acelaşi fel. Cu toţii aveam să vedem ce se întâmplase cu mine în acea misiune disperată, exact aşa cum se petrecuseră lucrurile. Ei urmau să perceapă totul prin simţurile mele. Aşa cum le percepusem şi eu. Aşa cum le simţisem.

Am acceptat microdisplay-ul ce mi-a fost aplicat pe cap de un tehnician taxxon. Şi eu urma să văd aceleaşi scene ca şi ceilalţi.

Dar pentru mine, protocolul nu era necesar. Îmi aminteam fiecare amănunt.

Fiecare detaliu.

CAPITOLUL S

PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE

Essam-Doi-Nouă-Trei s-a întors către mine, cu o privire precaută, preocupată.

— Am reverificat proviziile noastre, subrisser, a spus el. Calculele mele iniţiale au fost corecte. Avem hrană doar pentru a ne menţine în viaţă corpurile-gazdă încă şapte zile. Apă doar pentru trei zile. Dacă unul dintre noi îşi părăseşte gazda şi se întoarce în minibazin, celălalt corp-gazdă ar putea supravieţui dublul acestui timp.

— Dacă acesta este sistemul căutat, tot calculul tău devine discutabil, am spus. Dacă însă nu e sistemul corect, atunci, da, îţi vei părăsi gazda şi te vei întoarce în minibazin.

— Bine, subrisser.

— Nu te îngrijora prea mult, Essam. Dacă va fi să-ţi ucidem gazda, îţi vom găsi foarte curând o alta în loc.

Dădu din capul lui de hork-bajir. Ştia că mint. Între

timp, Essam înţelesese că mă aflam într-o misiune neautorizată. Dacă lucrurile ieşeau rău, avea să fie condamnat la fel ca şi mine. Chiar şi dacă lucrurile mergeau bine, ar fi putut să nu primească prea curând o nouă gazdă. S-ar fi putut să nu fie disponibilă niciuna.

Şi, desigur, trebuia să ia în calcul posibilitatea că aş fi putut să-l ucid, pentru a-mi simplifica viaţa şi a trage mai mult de provizii.

Dar Essam nu era prost. Ştia că nu e bine să mă provoace deschis. Îl alesesem cu grijă. Era un yeerk cu specializări limitate: pilot şi tehnician. La un moment dat, fusese ridicat la rangul de subrisser. Dar fusese degradat pentru o apreciere greşită a unei situaţii – fiind în patrulă, permisese unei cete de hork-bajiri să scape la bordul unei nave *Dezbadeen* neutre.

Un yeerk care nu înţelesese că delicateţile diplomatice, cum ar fi „neutralitatea”, erau nonsensuri, nu era potrivit pentru un post de comandă.

Simţisem această slăbiciune personală la Essam, această confuzie a scopurilor. Această lipsă a unei ambiţii temeinice. Toate astea însă îl făceau perfect pentru ţelurile mele. Aveam nevoie de un servitor competent, nu de un concurent.

Am ieşit din spaţiul-zero, ţâşnind brusc din închisoarea albă a nimicului, în întunecimea adâncă a spaţiului real.

— Felicitări, Essam! Ai pilotat strălucit!

Steaua galbenă era foarte aproape. Îndeajuns de aproape pentru a te face să tresari. Din avanpostul meu se putea vedea foarte bine o masă de gaze în plină fierbere, care erupeau învolburate, şi nu atmosfera diafană care se poate vedea la suprafaţa unei planete.

Am mutat senzorii de la stea. I-am îndreptat spre planete. Senzorii au început să cearnă date brute.

Erau doi giganţi de gaze de mărime medie, unul cu

un set de inele gravitaţionale. Ambii aveau câţiva sateliţi, dintre care unii, cel puţin, ar fi putut întreţine viaţa.

Essam mă privi întrebător.

— Nu, am spus. Vom începe cu planetele. Lăsăm sateliţii pe mai târziu.

Era curios.

— Există vreun motiv?

Am zâmbit.

— Instinctul! Am căutat specia asta timp îndelungat. Mi-am închipuit-o pe o planetă adevărată. Nu pe un satelit.

Mult mai departe de cele două sfere uriaşe de gaz se găseau planete gazoase mai mici. Dar în vecinătatea stelei galbene se aflau patru planete în stare solidă.

Cea mai apropiată de stea era micuţă, dogoritoare şi nu reprezenta o perspectivă plăcută. Următoarea, deşi mai mare, era aproape la fel de fierbinte, cu vânturi foarte puternice şi presiuni atmosferice foarte ridicate. Ar fi putut întreţine viaţa, dar nu fiinţele cu piele delicată pe care le văzusem în holograme.

A treia şi a patra planetă erau, în mod evident, cel mai probabil de a fi populate. Una era roşie din cauza metalelor feroase oxidate.

Cealaltă, a treia, era albastră.

Inima-mi tresăltă. Am ştiut. Am ştiut.

Atunci senzorii prinseră să toarne informaţii cu duiumul în computere şi pe ecrane. Planeta albastră împrăştia semnale în banda radio, raze X, microunde într-o cantitate aşa de mare încât copleşea computerele. Senzorii navei recepţionau trilioane de biţi pe secundă.

Planeta albastră era vie.

Am plasat nava pe o orbită înaltă în jurul planetei numărul trei. Aveam nevoie de timp, pentru a ne pregăti. Nu-mi puteam permite să dau buzna şi să trag cu lansatoarele Dracon. Dacă ratam primul contact, am fi putut pierde specia asta pentru totdeauna.

Trebuia să le evaluez puterile şi slăbiciunile. Trebuia să aflu dacă ceea ce vedeam în faţa mea, acea sferă albastră, verde şi maro, de la marginea abisului, era populată de o specie care făcea parte cu adevărat din Clasa Cinci. Sau dacă, în ciuda a tot ceea ce văzusem la oamenii Lorena şi Chapman, aveam de-a face cu Clasa Patru: o altă rasă asemenea andaliţilor, prea puternică pentru a fi cucerită.

În acel moment, urmărind informaţiile brute, inimaginabilele trilioane de biţi ale datelor electronice care inundaseră computerele, eram îngrijorată. Cum putea genera o specie o asemenea multitudine de informaţii şi să nu fie de temut?

Am început să extrag câteva mostre de informaţii. Multe erau de neînţeles. Păreau a fi compuse din elemente auditive sau vizuale. Fragmente de conversaţie:

— Salut, ce mai e nou?

— Nimic, frate!

— Mda, la fel şi aici. Bun, deci el ce-a spus?

— Păi, era tot o bunăvoinţă, ca şi cum ar fi spus „nicio problemă”. Iar eu parcă eram… ăăă… refuzam realitatea, ştii?

— Hai, lasă-mă!

Şi un gen de conversaţie care era acompaniată de sunete ritmice, dispuse în tipare.

Şi mai exista un tip mai complex de informaţii, care combina conversaţia cu sunete ritmice, având şi un element vizual. Erau imagini ale oamenilor purtând acoperăminte pentru trupuri, stând lipiţi unii de alţii, cât timp s-au auzit sunetele ritmice. Apoi, când sunetele s-au oprit, fiinţele omeneşti au conversat.

— Bine aţi revenit la ştirile de la *Astăzi*. În următoarea jumătate de oră vom vorbi cu crema analiştilor militari despre ultimele evenimente din Operaţiunea Furtună în Deşert. Iar în rubrica noastră gastronomică…

Era năucitor. Absurd. Nebunesc. Prea mult, de departe, de departe prea mult. De ce ar fi fost nevoie de comunicaţii atât de frecvente? Singurele comunicaţii necesare sunt ordinele de sus, rapoartele de activitate de jos şi problemele logistice de bază. Întreg Imperiul yeerk nu genera nicio miime din informaţiile de aici.

— Ce se află pe orbită? l-am întrebat pe Essam.

El a verificat computerul.

— Aproximativ o sută de obiecte artificiale, în aparenţă toate mici, cu transmisie automată sau cu dispozitive de supraveghere.

— Nicio navă? Nici arme plasate pe orbită?

A verificat din nou pe computer.

— Senzorii ne arată câteva mii de aeronave atmosferice aflate mai jos, dar niciuna dincolo de atmosferă. Nicio urmă de apărare pe orbită. Şi sunt doar câţiva senzori de pe planetă îndreptaţi în afară. Senzorii aceia sunt simple lumini vizibile sau detectoare cu raze X.

— Luna?

— Am detectat urme ale trecerii oamenilor pe lună, dar acum nu e niciun om acolo. Essam îşi clătină capul cu dispreţ. Creaturi inutile, deocamdată asta e sigur!

Am început să simt speranţa renăscând. Nicio bază militară spaţială. Nicio navă spaţială, cel puţin până acum. Prin comparaţie, atmosfera din jurul planetei andaliţilor era înţesată cu arme şi nave.

Oamenii nu reprezentau o specie de Clasa Patru.

— Stând aici, nu vom înţelege niciodată specia asta, am spus. Trebuie să aterizăm.

Essam a ezitat.

— Subrisser, chiar tu ai spus că avem nevoie de informaţii despre aceste creaturi.

— Da. Dar avem prea multe. Prea multe ca să ştim de unde să începem. Ne trebuie un om pe care să-l folosim ca translator.

— E oare prudent, subrisser?

— Prudent? Poate că nu, Essam. Dar, în cazul în care creaturile de acolo, de jos, sunt cumva din Clasa Cinci, eu voi fi promovată visser plin. Dacă nu sunt din Clasa Cinci, voi fi executată pentru nesupunerea la ordin. E timpul să aflăm care din două.

A încercat să spună ceva, dar s-a oprit.

— Îţi faci prea multe probleme, Essam. Creaturile acelea de jos… acei oameni… Sunt ai mei, Essam. Ai mei!

CAPITOLUL 6

Essam a îndreptat nava în jos. Am detectat senzori primitivi, numiţi de oameni radar, dar erau uşor de păcălit.

Am aterizat pe partea întunecată a planetei. Nu aveam cunoştinţe despre capacităţile fizice ale oamenilor. Dar faptul că foloseau lumină artificială te conducea la concluzia că noaptea erau orbi.

Ne-am îndreptat spre o zonă pustie, aridă, departe de aglomerările mari, strălucitoare ale oraşelor omeneşti. Cea mai apropiată aşezare mai importantă se afla la mai mult de o sută de mile spre nord-est.

Zburam în jos, tot mai jos, prin întunericul nopţii pământene. Simţeam febrilitatea punând stăpânire pe mine. Era o ocazie importantă. O ocazie istorică. Dacă aveam dreptate, dacă erau specie din Clasa Cinci, viitorul meu era asigurat. Aveam să fiu cea mai respectată şi, după puţin timp, cea mai de temut fiinţă yeerkă din Imperiu.

Am coborât şi mai jos, am evitat acele radare primitive şi am încetinit, de cum pământul gol şi sterp prinse să răsară sub noi, pentru a ne întâmpina.

Am aterizat. Essam mă privi întrebător.

— Atmosfera? am întrebat.

— După cum arată senzorii cu rază mare de acţiune, atmosfera este formată din: azot, dioxid de carbon, oxigen, precum şi urme variate de gaze şi de particule. Respirabilă pentru corpurile de hork-bajiri. Deşi procentul de oxigen

este mai mare decât cel necesar.

Am dat din cap. Până acum era bine. O specie care ar fi respirat metan nu ne-ar fi fost de folos pe planeta hork-bajirilor sau pe cea a taxxonilor. Ca să nu mai punem la socoteală momentul în care aveam să invadăm, în sfârşit, lumea andaliţilor.

— Scoate două lansatoare Dracon, am ordonat. Regulile de explorare sunt simple: niciun om care ne va vedea nu trebuie să scape viu. Vom încerca să capturăm şi să luăm în stăpânire unul sau doi oameni, după împrejurări.

— Da, subrisser.

— Deschide trapa exterioară.

Trapa se deschise. M-am ridicat, m-am aplecat şi mi-am scos capul şi umerii în atmosfera străină. Am respirat adânc. Aerul părea acru la gust şi uscat pentru simţurile mele de hork-bajir. Dar era al meu. În întregime al meu. Ceea ce mă făcea să mă simt perfect, ca yeerkul în apa filtrată a bazinului.

Am coborât treptele. Mi-am pus piciorul meu de hork-bajir pe solul nisipos al Pământului, aproape ca o pudră. Am privit în stânga şi-n dreapta.

Cerul era negru. Pământul din jurul meu, la fel de negru. Stelele de deasupra abia luminau, iar satelitul natural al Pământului era sub orizont.

— Vedere de noapte, am ordonat.

Essam coborî din navă, purtând un spray micuţ. A îndreptat recipientul spre ochii mei şi a apăsat. Am simţit o furnicătură, apoi, după câteva secunde, noaptea deveni luminoasă. Nu la fel ca ziua, dar îndeajuns de iluminată pentru mine ca să văd că nu eram singuri.

La aproximativ un sfert de milă distanţă se găsea un grup de creaturi, acum vizibile în mod clar, datorită vederii mele sporite de noapte.

Aveau capete mari, rotunde, aproape la fel de mari ca

al meu. Partea de deasupra a capului era mai largă, ca o cochilie pusă deasupra unui cap mai micuţ, aflat dedesubt. Aveau şi două braţe, amândouă destul de lungi.

Primul meu gând a fost că arătau ca nişte oameni. Capul, umerii şi braţele erau aproape identice cu ale oamenilor. Dar sub toate acestea nu mai era nimic. Nici piept. Nici picioare. Nici feţe nu aveau, ori poate şi le întorseseră de la noi.

Oamenii ţineau beţe lungi pe care le sprijineau în nisip sau le ridicau drept în sus.

Păreau să nu ne fi observat. Apropierea noastră fusese tăcută, şi era întuneric, dar, cu toate astea, ne aflam la mai puţin de un sfert de milă de ei.

— Hai să ne uităm mai de-aproape, am şoptit.

Ne-am târât prin nisip. Mai aproape. Mai aproape. Apoi am văzut una dintre creaturile ghem ridicându-se. Apărură un corp şi picioare!

Era un om. După care am realizat că erau cu toţii oameni. Stăteau în câteva găuri sau tranşee, îngropaţi până la piept.

— Ciudat comportament, am murmurat.

Piuu-BUUUM!

O tranşee din faţa mea, aflată la doar o sută de yarzi distanţă, a explodat pur şi simplu. Impactul a fost incredibil. Violenţa exploziei – uluitoare!

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Explozii pretutindeni! Oamenii din tranşee au fost aruncaţi în aer, cuprinşi de flăcări, corpurile sfârtecându-se în bucăţi.

Essam mă apucă şi mă smuci brutal la pământ.

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Iar şi iar, pământul irupea! Strălucitoarele explozii roşii-portocalii luminau noaptea, aproape orbindu-mă. Pământul mă sălta pur şi simplu, ridicându-mă la fiecare zguduitură şi presându-mi pieptul.

Eram îngrozită. Mai mult decât îngrozită.

Dar priveam totuşi, învăţând, încercând să înţeleg. Exploziile erau precedate de un fluierat jos. Iar cu vederea mea de noapte afectată am observat o ploaie de obiecte căzătoare.

Proiectilele explozive veneau de deasupra. Aruncate probabil de aeronave atmosferice.

— Ne atacă! a strigat Essam.

— Nu, prostule! Exploziile…

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Piuu-BUUUM!

Nisipul cădea ca o ploaie. Ceva greu ateriză în spatele meu, la doar câteva picioare. La lumina următoarei explozii am văzut limpede, pentru o jumătate de secundă, un tors omenesc. Braţe, picioare, cap – toate duse!

CAPITOLUL *7*

— Nu ne atacă pe noi, am strigat. Oamenii din tranşee, *ei sunt* ţinta! Priveşte! Exploziile urmează linia!

Piuu-BUUUM! Piuu-BUUUM!

Apoi… nimic! Brusc, tăcere! Nici măcar sunetul nisipului căzând în jurul nostru.

În cele din urmă, în noapte, vocile se transformaseră în nişte urlete. Urlete neînţelese, dar durerea şi groaza erau mai mult decât evidente.

— Înapoi la navă, am ordonat.

Eram bine dispusă. La urma urmei, era o luptă. Nu a noastră, dar păstrând întreaga dramă a vieţii şi a morţii, cu învingători şi învinşi.

Ne-am ridicat şi am alergat spre navă. Pentru câteva momente, am crezut că ne-am rătăcit. Nava nu era de văzut nicăieri.

Apoi, Essam mi-a arătat-o. Nava noastră alunecase într-un crater. Un crater făcut de explozii.

— S-ar putea să ne fi vizat pe noi, am spus. Essam deja fugea, alunecând pe nisip şi aruncându-se asupra

navei.

— Computer, deschide trapa exterioară! strigă el.

— Tăcere! Ne vor auzi oamenii!

— Computer, deschide trapa exterioară!

— Tăcere! Ascultă!

Era un sunet adânc, prăpăstios, părând că se rostogoleşte, crescând în tărie. Venea din stânga noastră, din spatele tranşeei distruse. Şi apoi, o notă uşor diferită, din dreapta noastră.

— Ceva se întâmplă, am spus. Lupta nu s-a sfârşit. Nu încă.

— Computer! sâsâi Essam. Este o urgenţă! Prioritate Unu! Protocolul de ajutor urgent! *Deschide trapa exterioară*!

Trapa se deschise. Essam sări înăuntru.

L-am lăsat să se ocupe de navă. El era inginer, eu, nu! în schimb, m-am urcat pe navă şi am rămas în vârful ei, cu capul iţit peste marginea craterului.

Vederea mea de noapte se refăcuse complet. În stânga mea puteam vedea un şir de vehicule mari. Erau maşinării uriaşe, cocoşate, încete, cu şenile, huruind din cauza efortului pe care-l făceau pentru a-şi mişca propria greutate blindată. Printre maşinării erau oameni aplecaţi în jos, cărând beţe sau bastoane având jumătate din înălţimea lor. Bastoanele erau, fără îndoială, arme.

În dreapta mea, mult mai departe, un alt şir de vehicule asemănătoare. Mai puţine la număr, dar ceva mai mari, mai tăcute şi oarecum mai iuţi. Ca şi primul grup, păreau să se mişte pe şenile. Foarte primitiv.

Deasupra acestor maşinării, zburau, la mică înălţime, vreo jumătate de duzină de aeronave. Băteau aerul cu o stranie aripă rotitoare şi erau înţesate cu ceea ce păreau a fi rachete atârnând pe aripi, de o parte şi de alta.

— Subrisser! Te rog, coboară aici! mă strigă Essam. Nu eşti în siguranţă acolo.

— Nu, în mod cert nu sunt, Essam, i-am răspuns, râzând.

— Subrisser, motoarele au căzut, dar pot ridica câmpul nostru de forţă protector. Însă va trebui să intri.

— Încă nu, Essam, încă nu.

Primul grup de maşinării înainta încet, cu precauţie. Al doilea, mai iute, mai cu îndrăzneală. Apoi, am priceput. Primul grup nu-l putea observa pe cel de-al doilea. Se mişcau ca orbii!

Turelele celui de-al doilea grup se întoarseră. Ţevi lungi luară ţinta. Apoi, de pe maşinăriile zburătoare de deasupra…

Vâjjj!

BUUUM!

Se lansaseră rachetele! Zburau chiar pe deasupra capului meu, lăsând slabe urme de combustibil chimic ars.

Maşinăriile de jos deschiseră focul în acelaşi timp.

Trosc!

BUUM!

Maşinăriile pe şenile care se mişcau mai încet prinseră să explodeze. Una. Încă una. Şi-nca una. De cum fiecare rachetă îşi atingea ţinta.

BUUM! Iar un vehicul pe şenile fu cuprins de flăcări şi, mişcându-se tot mai încet, înţepeni.

În numai cinci minute, şaptesprezece dintre maşinăriile mai încete au fost anihilate. Niciuna dintre cele mai iuţi şi mai puternice din dreapta nu fusese lovită.

Lupta se mută mai departe, spre nord, de îndată ce grupul aflat la stânga a început să se retragă.

Essam a ieşit şi a urcat în spatele meu.

— Se războiesc unii cu alţii? a spus el. Oameni cu oameni?

— Da. Aşa se pare.

Lupta mă răvăşise! Fusese sălbatică şi înviorătoare! Dar exista şi o latură mai sumbră: armele erau primitive,

dar puternice. Date unui număr mare de oameni, chemaţi la luptă, ele puteau deveni formidabile.

Dacă ar fi aşa, dacă oamenii erau prea puternici pentru a fi cuceriţi, viitorul meu era moartea. Prin execuţie rapidă cu raze Dracon sau înceată, dar care să ducă inevitabil la pieire.

Essam întrebă cu voce tare:

— Sunt din Clasa Patru, subrisser?

Am clătinat din cap.

— Nu, Essam! Voi găsi calea. Voi găsi calea să-i cucerim. Şi deja ştiu un lucru.

— Care e acela, subrisser?

M-am uitat după maşinăriile iuţi, care chiar în acel moment se apropiau de prada pusă pe fugă, continuând s-o distrugă mărunt, în vreme ce exploziile păreau flori în noapte.

Am arătat spre urmăritorii victorioşi, rapizi şi siguri pe ei.

— Dacă vrem Pământul, trebuie să începem cu ei!

CAPITOLUL 8

Ne-a luat câteva ore ca să facem nava noastră să zboare din nou. Iar acum Soarele răsărea dezvăluind priveliştea sumbră a distrugerilor. Nisip împrăştiat, un pustiu cafeniu, întrerupt doar de urmele exploziilor, carcasele arse ale maşinăriilor cu şenile şi cadavrele oamenilor.

Ici, colo, mici grupuri ale celor învinşi rătăceau, pierdute.

La o milă sau mai mult deasupra nisipului, zburau nave atmosferice suple, cu viteza sunetului. Ceva mai jos erau navele cu aripi rotitoare. Departe spre est se găsea un şir lung de vehicule blindate, mişcându-se dinspre est spre nord.

Am zburat la joasă altitudine şi încet. Eram feriţi de radar, dar tehnologia mascării vizuale era încă la

începuturi şi disponibilă doar pentru câteva aeronave. Nu ale noastre.

— Ce avem de făcut, subrisser?

N-am răspuns. Scanam teritoriul din faţă prin panourile transparente şi ecranele care măreau dimensiunile.

— Acolo. În faţă şi la stânga, un om singur. Du-ne acolo, cât mai aproape de el.

Am zburat spre omul singuratic, care se clătina. Trecând pe deasupra lui, omul privi în sus şi-şi ridică mâinile deasupra capului. Am aterizat, iar el a venit spre noi, alergând şovăitor, cu mâinile ridicate în continuare.

Am deschis trapa şi am coborât. Omul s-a oprit din alergare. Se holba. A strigat ceva în limba lui omenească şi s-a întors, gata s-o rupă la fugă.

Oamenii nu sunt cu mult mai înceţi decât hork-bajirii pe sol. Dar eu eram sănătoasă, bine hrănită, odihnită. Omul nu era nici pe departe la fel. L-am ajuns foarte repede. Essam era chiar în urma mea.

Omul a început să urle şi să dea din mâini, îngenunchind şi făcând o mulţime de gesturi prea puţin cunoscute. Essam şi cu mine ne-am aplecat deasupra lui.

— Ţine-l, Essam!

Essam a apucat braţele omului şi le-a întors la spate, strângându-i încheieturile în mâna sa uriaşă de hork-bajir.

— Capul, Essam! ţine-i capul!

— Aici? Vrei s-o faci aici?

— Nu discuta ordinele mele, m-am răstit. Ţine-i capul.

Essam îşi apropie cealaltă mână de capul omului. I-l întoarse până când urechea, deschisă şi primitoare, se expuse cu largheţe.

— Corpul tău gazdă de hork-bajir! a sâsâit Essam.

Am ezitat. În graba mea de a intra în acest om, aproape că uitasem. În momentul în care aş fi ieşit din

gazda mea actuală, aceasta ar fi încercat să scape.

Să scape unde? Aceasta era întrebarea. În acest pustiu fără copaci, hork-bajirul n-ar fi ajuns prea departe.

Am prins capul omului pentru a-l ţine nemişcat. M-am aplecat şi mi-am lipit urechea mea de a lui.

Am început să ies din creierul gazdei mele. Mai întâi, m-am retras din funcţiile mai puţin însemnate. Mi-am întins trupul, subţiindu-l, pentru a-i uşura drumul spre canalul auditiv şi, astfel, o parte din mine să intre în legătură cu urechea externă a omului, iar cealaltă parte să rămână într-un contact subtil cu creierul hork-bajirului.

Acum urma etapa cea mai periculoasă a excursiei. Trebuia să părăsesc creierul hork-bajirului şi, pentru câteva înfricoşătoare secunde, aveam să fiu complet vulnerabilă.

Mi se putea întâmpla orice. Fie ca gazda hork-bajir să mă înhaţe şi să mă ucidă, eu fiind lipsită de apărare, fie ca omul să reuşească în vreun fel să mă înşface.

Chiar şi Essam m-ar fi putut elimina. Ce-ar fi avut de pierdut? Ar fi putut pretinde că am căzut în luptă şi să-şi aroge descoperirea speciei de Clasa Cinci.

Dar nu aveam altă alternativă. În plus, victoria este a celui îndrăzneţ. Îmi dedicasem viaţa succesului.

Am părăsit şi ultima legătură cu hork-bajirul. Eram din nou oarbă. Pe jumătate moartă. Iar apoi, dintr-odată, pârjolită de o arşiţă nemaipomenită, învelişul meu vâscos s-a uscat instantaneu şi s-a întărit.

Mi-am pipăit drumul prin canalul auditiv al omului. M-am târât prin cohleea întortocheată a urechii interne a omului.

Simţeam vibraţiile zgomotului. Omul ţipa, fără îndoială. Dar am continuat să mă împing. Antena mea din faţă a detectat culcuşul întunecat, cald, bine-venit, dinaintea mea.

Coboram tot mai jos, prin tunelul acesta necunoscut.

Eram explorator! Din câte ştiam, niciun alt yeerk nu fusese acolo încotro mă îndreptam eu: într-un om.

Cea dintâi – voi fi cea dintâi care va controla un om. Locul meu în istorie era asigurat. Nu şi supravieţuirea.

CAPITOLUL 9

Aţâţarea mă ameţise. Nu voi putea fi niciodată în stare să descriu senzaţia! Nerăbdare amestecată cu aşteptare. Nervozitatea, aproape similară unui sentiment de pudoare, de a pătrunde într-un loc în care nu mi-era permis.

Adesea, în anii care au urmat, aş fi vrut să fi dat o atenţie mai mare detaliilor. Acelor prime impresii. Aş fi vrut să fi putut analiza pulsaţia unei artere umane, goana nebună a impulsurilor neuronilor, convulsiile caraghioase ale omului luptându-se ca să scape.

Dar fusesem prea implicată emoţional în momentul acela pentru a-mi crea impresii mai profunde, mai complete care, mai târziu, să fie retrăite în amănunt.

Atunci când infestasem primul meu gedd exista deja o masă uriaşă de informaţii despre felul în care poţi să domini cel mai bine o minte de gedd. La fel s-a întâmplat şi atunci când m-am mutat într-un hork-bajir.

Dar acum totul era nou. Nimeni nu-mi putea spune la ce să mă aştept. Nimeni nu-mi putea spune ce urma să găsesc în acest teritoriu nou, neexplorat – creierul omenesc!

Bineînţeles că urechea avea un canal prea strâmt. În cale-mi ieşeau diverse structuri, mici oase şi un soi de membrană de timpan. Le dădeam la o parte, pentru a le repune apoi la loc, secretând substanţe anesteziante, pe măsură ce înaintam.

Iar apoi, în sfârşit, iată-l! Aflat numai la un inch distanţă. Nimic altceva decât o ultimă membrană fragilă între mine şi creier.

Am ajuns. M-am întins. Am atins!

Flashuri de memorie auditivă. Asta trebuiau să fie, căci nu erau din prezent. Nu, cu siguranţă erau amintiri. Amintiri ale vocilor omeneşti. Mai multe şi diferite. Pălăvrăgeală fără niciun sens. Nu mă aflam încă lângă circuitul limbajului.

M-am întins, înghesuit între craniu şi creier. În interiorul creierului am descoperit crevase adânci, crăpături, goluri. Cu titlu de experienţă, m-am lăsat să alunec într-unul dintre aceste goluri.

Acolo! Era acolo: limbajul!

Dar nu, nu! Nu avea niciun sens! Era ca şi cum eu… da, desigur! Funcţiile limbajului erau, fără îndoială, dispersate în mai multe zone ale creierului, nu doar întruna. Aceasta era *o parte* a computerului limbajului. Nu tot.

M-am prelins în jos spre o crăpătură şi m-am trezit trăind un simţ pe de-a-ntregul nou. Vag. Ciudat. Tulburător. Fără vreun detaliu. Era… era legat de memoria specifică vizuală sau auditivă.

Părea să fie activat ori de câte ori omul inspira. Da. Asta era. Prin aparatul respirator al omului. Dar era un simţ nefolositor. Mult prea puţină informaţie specifică.

Mi-am continuat explorarea. Şi apoi, pe neaşteptate, am văzut. Am văzut cu nişte ochi care erau foarte asemănători cu ai unui hork-bajir. Mai slabi în percepţia în profunzime. Mai puternici în diferenţierea culorilor. Mai greu de adaptat la trecerea de la departe la aproape. Dar nişte ochi buni. Ochi care ar fi putut servi unei specii de Clasa Cinci.

Mi-am rotit ochii şi am auzit geamătul omului. M-am concentrat pe Essam. Încă mai ţinea capul omului. Faţa de hork-bajir a lui Essam se afla la câţiva inchi de ochii mei.

Mi-am rotit ochii pentru a proba „instalaţia”. Stânga. Dreapta. Sus. Jos. Am detectat mişcare. Un hork-bajir alergând pe nisip. Corpul meu gazdă încercând să scape.

Essam a vorbit. Am auzit însă prea puţin ca să înţeleg ceva.

M-am întins şi mai departe, căutând receptorul auditiv. Căutând şi controlul mişcării.

Apoi am descoperit ceva straniu şi tulburător. Un abis uriaş, adânc. Părea să separe creierul omenesc în două jumătăţi. Iar între jumătăţi exista doar un fascicul de nervi, nu cu mult mai subţire decât adevăratul meu trup.

Două jumătăţi? De ce? De ce ar fi creierul omenesc împărţit în două jumătăţi? Era un desen iraţional. Nu avea niciun sens. Decât dacă… oare să fi fost un amplu sistem redundant, care permitea creaturii să funcţioneze în cazul în care una dintre jumătăţile creierului sale era distrusă?

Într-o doară, m-am îndreptat spre partea cea mai îndepărtată a creierului. Am atins-o. Am făcut legătura.

Fascinant!

Era incredibil. Această a doua jumătate a creierului părea aproape o imagine în oglindă, dar nu era! Putea funcţiona autonom, dacă era nevoie, şi totuşi, în anumite privinţe, era radical diferită în ceea ce privea memoria, interpretarea simţurilor şi chiar voinţa. Două creiere aproape complet funcţionale într-un singur craniu, comunicând printr-un fascicul de nervi. Nu un sistem complet redundant, ci aproape un al doilea creier *diferit*!

De ce? Trebuia să aibă o specializare anume. Şi totuşi, am găsit funcţii vizuale şi auditive în ambele părţi. Am găsit memorie în ambele părţi. Am găsit controlul mişcării în ambele părţi.

În acel moment am ştiut că vedeam ceva nou. Acest creier lucra dialectic. Fiecare jumătate a creierului vedea, auzea, mirosea şi pipăia o lume puţin diferită. Fiecare tindea spre specializare, dar nu era vorba de o sciziune totală, profundă. Jumătatea stângă avea mai mult limbaj, dar nu tot limbajul. Partea dreaptă avea mai multă percepţie spaţială, dar nu toată percepţia spaţială.

Confuz! Haos! Ilogic!

Această minte se putea confrunta cu sine însăşi. Această minte putea vedea acelaşi eveniment în moduri diferite. Era o nebunie! Un creier democratic, contrazicându-se cu sine însuşi, fără un control sigur, doar cu un gen de compromis fragil. Un consens al elementelor aflate în dispută.

Creierul ăsta îşi conţinea propriul trădător!

Şi, de cum am prins să-i cern memoria, am văzut, încă o dată şi încă o dată, controversa internă. Neînţelegerea dintre „Să fac? Să nu fac?” Paralizia dezacordului intern.

Dar am văzut şi hotărâri îmbunătăţite ca rezultat al nesiguranţei. Ezitarea şi disputa internă conducând la decizii care erau mai înţelepte, mai folositoare, decât ar fi fost hotărârile rapide.

Şi totuşi, toate astea păreau o slabă compensaţie pentru trădarea, confuzia şi conflictul intern.

Nu e de mirare că se ucid între ei, am gândit. Pare cât se poate de probabil să o facă!

Era o nebunie! Ca specie, oamenii erau nebuni.

Am preluat treptat controlul. Încet, ca să degust fiecare nouă descoperire.

Din clipa în care am reuşit să controlez funcţiile mişcării, am îndreptat gazda umană înapoi către navă. Essam ne-a îmbarcat şi am pornit fără grabă în urmărirea gazdei mele de hork-bajir. N-a fost greu s-o găsim. Lăsase urme în nisip. Fiind hork-bajir, unei creaturi atât de simple nu-i trecuse prin cap să încerce să-şi ascundă urmele.

În vreme ce ne apropiam, continua să alerge. Essam pilota nava aproape de sol, până când am putut să-i trimitem hork-bajirului o lovitură de joasă intensitate, care-l trânti la pământ.

Essam l-a legat fedeleş şi l-a tras în navă, aruncându-l într-un ungher, unde a început să plângă şi să geamă în

cel mai caraghios mod.

Am continuat explorarea omului. Acum, i-am înţeles simţurile: văzul, auzul, pipăitul, mirosul şi gustul, l-am înţeles funcţiile mişcării. (Minunate mâini!) l-am înţeles limbajul. Şi, odată cu astea, a venit şi conştiinţa inevitabilă a minţii omeneşti, tupilându-se într-un cotlon îndepărtat al creierului, plângând, revoltându-se, ameninţând, implorând şi rugându-se la ceea ce acest om numea „Allah”.

Acum eram ocupată cu studiul memoriei bogate, cuprinzătoare. Amintiri din viaţa de familie: creatura avea o soţie, un soi de parteneriat de viaţă care era inexplicabil. Se reprodusese: trei oameni micuţi – doi masculi şi o femelă. Şi, se părea, oamenii menţineau o relaţie cu progeniturile lor. El avea îndatoriri – o slujbă – era pictor. Aplica pe structurile umane acoperăminte protectoare şi atrăgătoare.

Dar poporul său era prost guvernat şi fusese împins într-un război pe care nu-l putea câştiga. Iar din cauza războiului fusese chemat la arme. Era nefericit din cauza asta, nefericit din cauză că fusese separat de soţia şi de progeniturile sale. Şi, în acelaşi timp, era mândru că-şi făcea datoria.

Mândru că odraslele sale masculine aveau să afle că el fusese soldat.

Interesul purtat urmaşilor era persistent. Se insinua în mai toate gândurile. Făcea parte din fundamentul semnificaţiei locului în lume al creaturii.

Era confuz, o perspectivă disociată, în mod evident tipică pentru oameni: temându-se să nu fie omorât, mândru de a risca să fie omorât. La urma urmei, teama era familiară.

— Am terminat, am spus, folosind gura omenească pentru a-i vorbi lui Essam.

— Terminat, subrisser?

— Am terminat cu amintirile omului ăstuia. Am învăţat tot ce aveam nevoie, deocamdată.

— Păstrezi corpul sau te întorci în hork-bajirul tău?

— Mă întorc în hork-bajir, am spus. Creatura asta este nefolositoare. Poporul său este slab. Face parte dintre cei care pierd în lupta la care am fost martori.

— N-ar trebui să începem cu oamenii mai slabi? a întrebat Essam. N-ar fi ei mai accesibili pentru a fi stăpâniţi?

Mi-am clătinat noul meu cap, de om.

— Dar o victorie în condiţiile astea ar putea fi lipsită de sens. Nu, Essam. Când voi merge la Consiliul celor Treisprezece pentru a pleda pentru viaţa mea, va trebui să fiu în stare să le spun că am un plan de cucerire a acestei specii. Iar asta înseamnă să iei în stăpânire subgrupurile lor cele mai puternice.

Essam dădu din cap.

— Cum spui tu, subrisser.

— Inamicii acestei creaturi sunt numiţi francezi, englezi, israelieni şi americani. Naţionalităţi diferite, subgrupuri de oameni. Ei sunt victorioşii. Dintre aceste subgrupuri, creatura asta crede că cei mai puternici sunt americanii. La ei trebuie să mergem, Essam. Aşadar, ne vom îndrepta spre locul numit America!

cihiar trebuie să parcurgem toate astea?» Protocolul de Transfer al Memoriei se estompă. Dar propriile-mi amintiri ale acelor zile de glorie continuau să fie vii.

Nimeni nu-i răspunse Visserului Trei. Erau cu toţii pierduţi în senzaţia clară, viscerală de a fi invadat un om. Înregistrarea amintirilor le permitea să vadă ceea ce văzusem eu, să simtă tot ceea ce simţisem eu. Eram bucuroasă că simţiseră plăcerea vicioasă, seducătoare de a controla un om. Că simţiseră degetele agile şi simţurile ascuţite.

cihiar trebuie să parcurgem toate astea?» întrebă din

nou Visserul Trei.

Garoff ieşi din transă şi răspunse, cu mai multă îngăduinţă decât s-ar fi impus:

— Visser Trei, ai fost de acord că folosirea informaţiilor din amintirile de la momentul respectiv ar fi cea mai bună metodă de a afla adevărul.

«Da, Membru al Consiliului Garoff. Dar trebuie să trecem prin toate amănuntele sosirii pe Pământ a Visserului Unu? Am putea să ne oprim la acele perioade care sunt relevante pentru trădarea comisă de Visser Unu.»

Garoff a râs. Nu era un râs binevoitor.

— Visser Trei, Consiliul va urmări probele pe care Visserul Unu a ales să le prezinte. S-a aplecat şi gluga sa neagră-roşiatică a alunecat pe spate, descoperindu-i faţa, plină de cicatricele rănilor din lupte şi hidoasă, de hork-bajir. O să poţi aprecia acest privilegiu atunci când… *dacă*… se va întâmpla să devii inculpat!

Vorbise destul de limpede ca să priceapă chiar şi un nătâng ca Visserul Trei: se afla la judecată, în aceeaşi măsură ca şi mine.

Acesta fusese scopul meu încă de la începutul procesului. Să devin acuzatorul, nu acuzatul.

N-am arătat nicio emoţie pe faţa mea omenească. Nicio reacţie. Nicio bucurie.

— Poate că ar trebui să luăm o pauză, a sugerat Garoff, cu o vagă ezitare.

N-a privit spre ceilalţi membri ai Consiliului, rămânând perfect indiferent. Dar aşteptă să audă dacă împăratul avea vreo obiecţie.

Unul dintre cei Treisprezece era împăratul. Dar numai cei Treisprezece ştiau care. Marii conducători atrag ameninţări cu moartea. Un asasin andalit ar fi trebuit să-i ucidă pe toţi cei Treisprezece membri ai Consiliului, pentru a-l ucide pe împărat. Acelaşi lucru era valabil şi

pentru un asasin yeerk.

— Ne vom opri pentru o oră-standard, a spus Garoff.

Legătura holografică a fost întreruptă. Membrii Consiliului au dispărut. Rămăsesem în cameră doar cu Visserul Trei şi cu gărzile de serviciu, formate din hork-bajiri.

— Te bucuri de momentul tău de glorie, visserule? am zâmbit eu, cu îngâmfare.

cirezi că mi-ai dejucat planurile, Edriss-562? Mă subestimezi. Ca întotdeauna.»

— Te înţeleg perfect, Esplin-9466. Ai brutalitatea necesară, fără să ai şi subtilitatea cerută. Eşti crud şi emotiv. N-ai făcut niciun progres cu Pământul. Niciunul. Cu toate planurile tale grandioase, n-ai făcut niciun pas către ţelul pe care ţi l-ai asumat.

S-a pornit să răspundă, apoi s-a oprit. A făcut un semn către un hork-bajir şi i-a dat câteva instrucţiuni.

«Ştiu că trupurile oamenilor suferă de foame şi de sete la intervale regulate», mi-a spus el.

Câteva momente mai târziu, hork-bajirul a apărut cu un pahar cu apă, cu o salată de lăptuci şi două ouă crude. Am râs zgomotos.

— Tipic pentru tine, Visser Trei! Rămâi complet ignorant în ceea ce priveşte oamenii. Lăptuci şi ouă crude. Da, perfect!

Am luat apa şi am băut-o. Gura mea, pe jumătate paralizată din cauza rănilor, a trimis-o picătură cu picătură spre pieptul meu.

«S-ar putea să ai dreptate, Visser Unu», a spus el. «Îmi lipsesc cunoştinţele tale despre oameni. N-am fost niciodată într-o gazdă umană, deşi, firește, am dobândit o metamorfozare umană. Amintirile tale au fost… extraordinare. Presupun că, în curând, voi primi cereri din partea unor membri ai Consiliului pentru un transport de gazde umane. Mai puţin periculoase şi puternice decât

gazdele hork-bajire, dar cu atât mai plăcute.»

L-am privit cu precauţie. Urmărea ceva.

Păşea încet, înainte şi înapoi, bocănind cu copitele sale grele.

«M-am întrebat adesea de ce noi… tu şi cu mine… nu am devenit aliaţi. Ba uneori mă întreb dacă acum e prea târziu.»

Şi-a fixat toţi cei patru ochi pe mine. Aştepta.

— Înţeleg. Vrei ajutorul meu?

«Gândeşte-te ca la un parteneriat», a spus el.

«Tu şi cu mine împreună? Cu Pământul şi cu tot ce cuprinde el? Singura specie de Clasa Cinci cunoscută? Cinci miliarde, cu posibilitatea de a creşte la şase miliarde de potenţiale gazde? împreună am deţine mai multă putere decât tot restul Imperiului.»

Am îngheţat. Se gândea la ce credeam eu că se gândeşte? Am aşteptat, silindu-l să se descopere.

S-a dat mai aproape, faţa lui nesuferită de andalit, masca aia fără gură, mulţumită de sine, coborând la câţiva inchi de mine.

«De ce am mai avea nevoie de restul Imperiului? De ce am mai avea nevoie de prostovanii ăia din Consiliu? Tu şi cu mine putem subjuga Pământul, pentru a crea propriul nostru Nou Imperiu yeerk!»

Era atât de surprinzător, încât aproape că am scăpat paharul din mână. Capcana rudimentară era insultătoare. Eram proastă? Eram nebună?

— Visser Trei, desigur că înregistrezi toate astea. Şi desigur o faci doar vizual şi auditiv. Nu şi telepatic. Speri să mă păcăleşti, silindu-mă să spun ceva compromiţător, astfel încât tu să prezinţi triumfător înregistrarea Consiliului. Am clătinat capul a dezamăgire. Adevărata întrebare, visser, este dacă te vei ridica vreodată la înălţimea rangului tău.

S-a dat înapoi de parcă l-aş fi pocnit. Coada lui se

ridică, începând să-şi legene violent tăişul mortal pentru a-mi trimite capul rostogol la podea.

Holograma se reactivă. Consiliul era din nou adunat. Membrii taxxoni sfârşeau, clefăind, o masă din ceva care părea încă viu.

— Continuăm Protocolul de Transfer al Memoriei, ordonă Garoff şi încă o dată am plonjat în propriul meu trecut.

Înapoi la zilele magice, minunate, când capturam primii oameni.

Înapoi la zilele când întreaga galaxie era pe cale să devină a mea.

CAPITOLUL IZ

PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE

Mi-am reluat prima mea gazdă. M-am întors în corpul de hork-bajir şi am urcat din nou pe orbită.

Să găseşti un loc anume, numit America, nu era un lucru uşor. Gazda mea temporară nu era un om educat şi avea doar noţiuni vagi. Întinderile de pământ de pe planetă au trăsături diferite: şiruri de munţi, râuri, văi, lacuri, ţărmuri *şi* aşa mai departe, dar nimic care să precizeze că o grămadă anume de râuri şi munţi reprezintă o anume naţiune şi nu o alta.

M-am întors la munca tracasantă de căutare în torentul copleşitor de date electronice. Am programat computerul să caute tot ce e legat de „America”. Erau miliarde de referinţe.

Dar treptat, pe măsură ce proviziile noastre de hrană şi apă se reduceau primejdios de mult, am început să pun cap la cap câteva aspecte. America era o entitate geografică conturată la vest, est şi sud-est de ocean. Hotarul de nord părea nedefinit. Hotarul de sud-vest era trasat clar de un râu, de altfel, nesemnificativ. Oamenii vorbesc multe limbi. La origine, americanii vorbesc o limbă

numită „engleză”.

Aşadar, am programat computerul să elimine toate informaţiile care nu erau în engleză. Cu toate astea, fluxul de date era copleşitor. Am început să elimin, la întâmplare, genuri întregi de informaţii: doar vocile, pulsaţiile ritmice, telemetrice pe care oamenii le numesc muzică.

M-am concentrat pe semnalele combinate voce-muzică-vizual, cunoscute drept televiziune.

Acum aveam o bază de plecare. Sau cel puţin aşa gândeam. Dar informaţiile provenite de la televiziune erau confuze. Unele păreau simple înregistrări ale evenimentelor. Altele erau colorate artificial sau secătuite de culori. Unele arătau creaturi puţin probabil să existe în natură.

Mi-aş fi dorit să fi păstrat gazda umană.

— Subrisser, provizia de apă a atins cote critice, a spus Essam. Dacă nu obţinem apă, trebuie să părăsesc corpul-gazdă în câteva ore.

— Cât de curând, Essam. Mai rezistă puţin.

Am plonjat din nou în datele oferite de televiziune, cu un accent special pe tehnologia militară. Atât de confuz! Din când în când se pare că oamenii se înarmau cu simple arcuri care aruncau beţe ascuţite prin întinderea şi eliberarea unei corzi. Alteori, păreau a deţine în special mici arme de mână, care produceau zgomote puternice şi aruncau proiectile mici, de mare viteză. În unele ocazii, nu deţineau nicio armă, bazându-se pe lovituri rapide de pumni.

După care, spre oroarea mea, am început să-mi dau seama că arsenalul militar uman era cu mult mai mare decât m-aş fi aşteptat vreodată: din unele date furnizate de televiziune reieşea că deţin explozivi pe baza fuziunii nucleare. Iar din alte date reieşea că foloseau arme cu raze de mare eficacitate şi cu intensitate reglabilă, pe care le numeau „lasere”.

— Nave spaţiale mai iuţi decât lumina? Mai iuţi decât lumina prin spaţiul real? Imposibil! a spus Essam, privind peste umărul meu. Şi dotate cu arme cu raze?

— Cum reuşesc să dobândească imagini ale navelor care se deplasează cu viteze mai iuţi ca lumina? Uite acolo! Nava este anunţată să treacă la Factorul de Deformare Şase, despre care, din context, ştim că este un multiplu al vitezei luminii. Şi totuşi, vedem nava din exterior, de parcă dispozitivul de înregistrare se mişcă şi el cu aceeaşi viteză imposibilă.

— Nu e posibil, a spus Essam, cu o voce răguşită din cauza limbii uscate.

Băusem ultimul strop de apă cu câteva ore mai înainte.

— Nu. Călătoria cu o viteză mai mare decât cea a luminii este o imposibilitate. Nici măcar andaliţii nu o pot face! Din cauza asta ne şi folosim de spaţiul-zero!

Eram buimăcit. Năucit. Era posibil… creaseră oamenii aceste imagini pentru a înfricoşa inamicii potenţiali? Asta să fie? Era oare o cacealma complexă pentru intimidarea eventualilor cuceritori?

Apoi, am avut o intuiţie fulgerătoare:

— Totul este o minciună, Essam. Nu e real. Sunt evenimente create! Simulări! Oamenii, ei… ei au inventat evenimentele!

— Dar de ce, subrisser?

— Pentru a ne intimida, Essam. Sau… sau poate din alte motive. Nimic din ce vedem aici nu poate fi luat drept autentic. În toate există elemente artificiale şi trucuri!

— Cum le putem diferenţia? Cum putem şti ce este real şi ce nu?

— Nu putem, am admis, încă o dată frustrată. Poate că un om reuşeşte, dar nouă ne-ar lua ani să cernem informaţiile pentru a determina care sisteme de arme şi capacităţi sunt adevărate şi care simulate. Chiar şi simpla

problemă a structurii sociale umane este inexplicabilă. Au forme de interacţiune care desfid analiza!

— Da, sunt neobişnuiţi, asta e sigur. Eu… nimic.

— Ce e, Essam? Ce ai aflat?

Dădu din cap.

— Informaţiile par să indice că deţin relaţii simultane bazate pe apropiere şi afectivitate, şi totuşi sunt în stare să se ucidă unul pe altul. Uneori se ucid cu încetinitorul.

— Încă o dată, nu putem afla ceea ce avem nevoie de pe orbită. Avem prea puţin timp. Trebuie să plonjăm cu îndrăzneală la fundul nu prea adânc al bazinului, Essam. E cazul să fim cutezători.

— Ultima încercare n-a prea corespuns.

— Pe atunci nu înţelegeam geografia Pământului, am spus, iritată de ceea ce sugera critica lui. Am învăţat. Mi-e încă neclar, dar ştiu un lucru: chiar şi în interiorul limitelor geografice şi politice ale entităţii numite „America” sunt alte subdiviziuni. Oraşe. Unele sunt total irelevante. Doar patru dintre ele sunt menţionate frecvent în informaţii: New York, Washington DC, L.A. şi Hollywood. Dintre toate astea, cred că, datorită menţiunilor predominante, Hollywood este cel mai important.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de consola computerului.

— Vom obţine apa de care ai nevoire, Essam. A venit timpul să facem o a doua vizită pe planeta *mea*.

CAPITOLUL 13

Am absorbit mult din limba engleză. Puteam recunoaşte şi interpreta forma scrisă a limbii. Şi pe când coboram spre oraşul strălucitor de jos, am văzut, pe culmea unui deal, literele: Hollywood!

Era ca şi cum oamenii s-ar fi aşteptat să fie vizitaţi din spaţiu şi plasaseră literele acolo pentru a ne îndruma.

Am aterizat într-o vale adâncă dintre dealurile care se înălţau deasupra oraşului. Corpurile noastre de hork-

bajiri erau foarte potrivite pentru a ne cățăra pe pereții prăpăstioși ai canionului, atât de asemănători cu cei din lumea hork-bajirilor.

Am ieşit lângă o clădire aşezată pe piloni, aplecată periculos deasupra canionului. Era luminată ca ziua. Avea şi un bazin cu apă, mare, de formă ovală, la fel de bine luminat.

Am rămas în umbrele de dincolo de bazin. Era de mărimea unuia pe care cineva l-ar putea găsi la bordul vreuneia dintre noile nave-bazin. La nevoie, ar fi putut oferi găzduire pentru zece mii de yeerki. Fireşte, era numai apă, şi chiar oribil de transparentă.

— Uite-ţi apa, Essam.

Am îndepărtat un rând de beţe, care s-ar fi vrut un soi de barieră de apărare primitivă. Essam a alergat spre apă, a îngenuncheat şi şi-a adâncit faţa în undele ei.

Dintr-odată, dinspre capătul îndepărtat al bazinului, a apărut un om! Un om femelă purtând o îmbrăcăminte foarte sumară, formată din două piese.

— Oh! Vai! a strigat ea.

Mi-am ridicat lansatorul Dracon. Essam îşi scoase capul din apă. Credeam că va riposta la prezenţa acestui om neaşteptat. Dar el a început să urle, prinzându-şi faţa în mâini.

— Aaahhh!

— Frăţioare, voi sunteţi de la studio, nu-i aşa?

— Essam, care-i problema?

El se clătină, presându-şi ghearele uriaşe de hork-bajir pe faţă.

— Arde! Arde!

— Tipu’ cu piscina a fost azi, aici, a spus femeia. Întotdeauna e mai mult clor după ce vine el. Hm, să-l chem pe Lonnie? Vreau să spun domnul Löwenstein! El prepară băuturile.

— Arde! Arde! striga Essam.

— Linişte, Essam! am urlat. Iar fiinţei-om: Tu eşti o femelă.

Ea a făcut din gură o strâmbătură umană. Şi-a rotit încet trupul, scoţând provocator înainte câteva porţiuni.

— Sper că sunt femeie, a spus ea.

Din clădire ieşi un al doilea om. Un mascul. Mai mic decât femela. Şi mai subţirel. Şi parţial acoperit cu o blană fină, buclată. Ducea două recipiente mici, transparente, deschise, care păreau să conţină lichid.

— Hei! Ce faceţi aici? Cum aţi ajuns aici?

— L-a trimis studioul, l-a înştiinţat femeia.

Masculul dădu din cap şi ne privi cu atenţie.

— Bună treabă, dar înfăţişarea e greşită. Arată prea *extratereştri* pentru ce avem noi nevoie. Căutam ceva să semene mai mult cu *E.T.* Dulce, drăgălaş. Nu tăişuri şi picioare de găină.

Essam părea să fi supravieţuit expunerii sale la clor.

— Essam, îi vom lua pe ăştia doi.

El îşi şterse ochii cu dosul degetelor.

— Pe care-l preferi pentru tine, subrisser?

M-am gândit. Masculul era mai trupeş şi mai puternic. Dar mai era şi mai încet în mişcări, mai puţin agil. Mai în vârstă, am tras eu concluzia. Probabil la câţiva paşi de moarte. Femela părea mai sănătoasă.

— Voi lua femela, am spus.

Essam se mişcă iute. Prinse femela şi o ţintui aşa cum făcuse cu ultimul soldat din deşert.

— Hei! Hei! Ce n-ai… hei! Voi nu sunteţi de la studio! a răcnit masculul. Chem poliţia! Pe urmă, o să-mi chem avocatul!

S-a întors şi a fugit înapoi în clădire.

M-am apropiat de femelă şi, iute, cu uşurinţă, căci acum aveam experienţă, am preluat controlul asupra ei. Câteva minute mai târziu, Essam a preluat bărbatul.

Astfel, am devenit femeie. Iar Essam a devenit

bărbat. Iar când au venit, „poliţiştii” nu au găsit nimic suspect.

Cele două gazde hork-bajir ale noastre dispăruseră. Atomii lor se împrăştiaseră în atmosfera Pământului, cu ajutorul lansatoarelor noastre Dracon.

Cum ar spune oamenii, ne tăiaserăm punţile.

CAPITOLUL 14

Rămăseserăm, stingheri, în mijlocul încăperii mari, neacoperite, împodobite cu obiecte din crom, sticlă şi cu piei de animale jupuite şi înălbite. Pe pereţi se găseau sfori împletite şi înrămate, acoperite cu vopsele aplicate pentru plăcerea vederii.

Numele gazdei mele era Jenny-Lynne Cadwalader. Toţi o strigau Jenny Lines. Avea douăzeci şi trei de ani. I-am cercetat rapid amintirile, dar prezentau prea puţin interes.

Reacţia ei la infestarea mea a fost să scâncească şi să se plângă. N-a ţipat, nici nu s-a mâniat. Nu m-a ameninţat. Stătea supusă într-un ungher şi, periodic, remarca că sunt „o mare ticăloasă”.

Jenny nu avea nicio ocupaţie, un aspect care mi-a şocat sensibilităţile mele de yeerk. Se considera o actriţă – unul din oamenii care pretind că sunt altcineva în reprezentaţiile mincinoase de la TV sau în filme. Dar deşi ea – şi zicea actriţă, nu jucase niciodată.

Încă de la începuturile preluării acestei gazde, am devenit conştientă de faptul că exista, într-adevăr, un singur lucru care o interesa. Era profund interesată într-o schimbare anume de natură chimică.

Fiind încolăcită în jurul creierului ei şi scufundându-mă bine în corpul calos – podul dintre cele două jumătăţi ale creierului –, Jenny ceru să ştie dacă voi fi în stare să-i procur drogul de care avea nevoie.

Fireşte că am ignorat-o. Nu prea ai ceva de câştigat dintr-o discuţie internă cu o gazdă. Cu excepţia unor

cazuri rare, ai putea la fel de bine să vorbeşti cu tine însuţi. Iar în ceea ce o privea pe Jenny Lines, aş fi putut avea o discuţie mult mai interesantă cu computerul navei.

— Gazda asta este complet ignorantă, am impresia, i-am spus lui Essam, de îndată ce poliţia a plecat.

«Hei! Cui îi spui tu ignorant?»

— Da, gazda mea e de acord că ea e o ignorantă, a spus Essam. Dar, pe de altă parte, gazda mea o găseşte atractivă.

— Atractivă? Cum aşa?

— E considerată atrăgătoare, din punct de vedere fizic. Este o apreciere subiectivă, bazată pe memoria vizuală şi legată de instinctele umane de procreaţie.

Am cugetat. Căutând în amintiri, am descoperit locaţia unui dispozitiv care permitea unui om să-şi vadă fizicul prin reflecţie. O oglindă în spatele unui raft cu numeroase pahare mici, desemnate să păstreze lichide.

M-am apropiat de oglindă. Am privit la corpul fizic. Nu-mi trezea nicio senzaţie de plăcere estetică. Şi totuşi, Jenny Lines era sigură că era atrăgătoare.

«Arăt mai bine decât jumătate din aşa-numitele actriţe. Vreau să spun, te-ai uitat mai atent la Sarah Jessica Parker?»

— Atracţie fizică. Da, asta explică un procent mare din amintirile gazdei ăsteia, am spus.

— Gazda ta are un ataşament fizic pentru un compus chimic anume, a spus Essam. A mea nu. El este îngrijorat pentru ea.

— Îngrijorat? De ce?

Essam dădu din umerii săi mari, păroşi.

— E vorba de o emoţie, care nu se supune unei explicaţii logice.

— Ah!

— Ăsta este primul meu om, a spus Essam, circumspect. Dar, bazându-mă pe amintirile pe care le-am

accesat, apar ca fiind foarte diferenţiaţi. Mascul şi femelă, tânăr şi bătrân, mari diferenţe în ceea ce priveşte inteligenţa, ocupaţia. De pildă, memoria gazdei mele deţine sute de ocupaţii omeneşti posibile: producător, regizor, actor, asistent, şef de echipă, ajutor de electrician, îngrijitor de piscină, şofer, asistent garderobier, furnizor de alimente, şeful studioului, bancher, vânzător de maşini, terapeut, băiatul cu bani de pe Coasta de Est… multe, multe ocupaţii.

— Memoria gazdei mele este deficientă în informaţii, m-am confesat eu. Există amintiri din tinereţea petrecută într-un loc cunoscut drept Cow Town, sau Podunk, sau Arkansas, şi încă se mai referă la o mulţime de locuri ireale. Am remarcat o lipsă totală de organizare în creierul ăsta.

Eram dezamăgită. Era cea de-a doua mea gazdă, şi, din nou, alesesem greşit. Mă întrebam dacă se putea ajunge la vreun rezultat cu făpturile astea neinstruite şi neinformate. Aveam nevoie de o călăuză pentru oameni. Această femelă era o călăuză către niciunde. Cu o excepţie… cu o excepţie, atunci când am trecut peste amintirile strânse ale evenimentelor şi interacţiunilor, ale discuţiilor fără scop, ale folosirii drogurilor şi altor activităţi plictisitoare, şi am privit în partea mai obscură a memoriei.

Acolo, adânc înrădăcinată în această minte superficială, printre amintiri confuze şi dezorganizate şi adesea lipsite de vreun înţeles clar, am găsit ceva vital.

— Au multe slăbiciuni, i-am spus lui Essam.

— Da, a căzut el de acord. Gazda asta este conştientă de multe slăbiciuni omeneşti şi le exploatează în propriul folos. „Oamenii vor să râdă”, de pildă. Vor să iasă din realitatea traiului lor şi se imaginează în situaţii neobişnuite. Sunt „fraieri” care adoră şiragurile de dinţi şi picioarele lungi. Gazda mea a devenit o persoană de

succes printre oameni, creând spectacole menite să stârnească râsul oamenilor.

Am auzit cuvintele lui Essam, dar le-am acordat mai puţină atenţie. Eram surescitată de propriile mele descoperiri. Scormonind printre amintirile acestei mizerabile căzături umane, am început să întrevăd un plan de cucerire a Pământului.

— Nu cred că a-i face pe oameni să râdă este calea bună pentru a cuceri Pământul, am spus. Sunt alte nevoi. Le este frică acestor oameni. Sunt singuri. Sunt slabi. Atât de slabi! Gazda asta nu e cu mult mai inteligentă decât un hork-bajir!

Essam îşi clătină capul mare al corpului său gazdă, începând deja să adopte caracteristicile umane, aşa cum trebuie să facă un bun yeerk când se află într-o gazdă.

— Aici văd unele lucruri dincolo de slăbiciune, spuse el. Acest bărbat a suferit ceea ce oamenii consideră a fi cea mai teribilă tortură şi privaţiune din istoria lor. O experienţă din tinereţea sa, pe care chiar şi un taxxon ar considera-o cumplită.

În timp ce vorbea, îşi proba corpul omenesc, plimbându-se. Un pas, alt pas. Apoi a adăugat o mişcare de rotaţie cu braţul.

— Nu e originar din ţinutul ăsta, a spus Essam. Cu toate astea, a reuşit să acceadă la o poziţie de putere şi influenţă printre oameni. Bănuiesc că are slăbiciuni, fără însă a fi slab, subrisser.

Am râs cu gura lui Jenny.

— Nu, Essam, greşeşti. Nu reprezintă o specie puternică, dar cu vreo câteva slăbiciuni. Sunt chiar slabi, dar cu vreo câteva puteri. Lasă-mă să-ţi spun, Essam: nu va trebui să-i cucerim pe oameni. Se vor cuceri ei înşişi. Vor veni la noi din propria voinţă şi se vor face singuri sclavii noştri.

Am râs din nou, savurând ţipetele plângăcioase şi

tâmpite ale minţii stricate a gazdei mele. Jenny Lines era o revelaţie. Ea îmi arătase adevărul şi calea!

SFÂRŞITUL PROTOCOLULUI DE TRANSFER AL MEMORIILOR STOCATE DESCĂRCAT 7123450.989.

CAPITOLUL IS

— O subestimare a oamenilor, eşti de acord, Visser Unu? a întrebat Garoff. De atâţia ani buni, Pământul tot nu este al nostru.

Eram încă pierdută în ceaţa amintirilor fericite, încă plutind în clipele acelea îmbătătoare de la începuturi, pe când întrezăream un viitor atât de strălucitor că aproape mă orbea.

— Nu, nu este al nostru, am admis, mai mult în şoaptă. Apoi m-am silit să ies din transă. Pământul nu este al nostru din pricina incompetenţei şi trădării Visserului Trei. Am lăsat Pământul în stadiul de a putea fi cucerit!

«Ai părăsit Pământul înainte ca andaliţii să lase o forţă de luptători de gherilă antrenaţi şi de sabotori înarmaţi cu tehnologia metamorfozării!» a strigat Visserul Trei.

Asta e! Sosise oare timpul să dau la iveală ceea ce ştiam despre aşa-numiţii bandiţi andaliţi? Ar mai fi oare timp?

«Hai, spune-i», zise Eva în capul meu, batjocoritoare. «Lasă-l pe Visserul Trei să acapareze toată gloria, pentru a fi nimicit „bandiţii andaliţi”.»

«În curând te voi face să suferi pentru asta, Eva!»

Dacă Pământul va mai fi din nou al meu, voi termina repede cu aşa-zişii andaliţi. Dar dacă era să pierd procesul acesta, dacă era să fiu surghiunită sau executată, iar Visserul Trei urma să preia controlul asupra Pământului… Ei, bine, dacă asta avea să se întâmple, mai bine aş muri departe de orice sursă de raze kandrona, decât să-i dau Visserului Trei informaţiile necesare pentru a-şi asigura Pământul.

— Aş fi de părere că Essam a procedat mai corect decât tine în evaluarea oamenilor, mă împunse Garoff. E adevărat că mulţi oameni au venit de bunăvoie la noi, dar şi mai mulţi nu au făcut-o. Şi vedem rapoarte despre o mulţime de probleme cu gazdele-oameni. Avem rapoarte care scriu despre yeerkii care şi-au pierdut minţile sub permanenta presiune internă a rezistenţei gazdei umane.

M-am zbârlit la critica asta.

— La momentul acela, nu-i înţelegeam pe oameni. Avusesem doar doi oameni pe care-i infestasem: un soldat învins şi o persoană josnică, sclavă a unei substanţe chimice.

«Fleacuri», sări Visserul Trei. «Chiar tu ai admis că ţi-ai dat seama că oamenii sunt diferiţi ca specie. Aveai toate motivele să presupui că oamenii ar fi putut rezista la tentativa ta de a-i cuceri prin invadarea corpului. Ai lăsat deliberat la o parte faptul acesta. *Ai ales* să-i subestimezi pe oameni. Ai ales să ignori un fapt mult mai evident: că pot fi ciomăgiţi şi aduşi la supunere, iar cei care rezistă pot fi pur şi simplu exterminaţii

— Dacă aş fi pătruns în gazda Löwenstein, aş fi văzut mai devreme ceea ce oricum am văzut curând, am spus, stăpânindu-mi cu greu nervii. Dar mai mult am avut dreptate decât m-am înşelat. Oamenii sunt plini de slăbiciuni exploatabile. Oamenii, cel puţin unii dintre ei, ar crede orice: îşi subjugă liber voinţa unui viciu bazat pe compuşi chimici, unor lideri puternici, propriei lor lăcomii pentru putere… Din această perspectivă am realizat conceptul Comuniunii. Într-adevăr, câte mii de oameni n-au venit la noi voluntar? Supunându-ni-se în urma unor promisiuni goale de fericire, de sănătate sau de statut?

«Câte mii?» râse Visserul Trei în batjocură. «Nu îndeajuns de multe. *Tu* ai fost aceea care a stabilit politica cuceririi prin infiltrarea în corpuri. A venit vremea pentru un atac în forţă! Un război de cucerire! Să distrugem

puterea lor militară, să-i prindem pe liderii lor, să-i înghesuim în bazinele mari pe care le vom construi, să-i infestăm cu sutele de mii, cu milioanele, cu miliardele!»

Asta era, aşadar! Acesta era ţelul Visserului Trei: războiul total! Nu! Nu puteam fi de acord cu aşa ceva! Ar fi rezultat milioane de morţi, ceea ce nu era important pentru mine, dar printre aceştia s-ar fi putut număra şi doi anume! Doi oameni pe care nu puteam permite să fie ucişi! M-am ridicat şi mi-am agitat pumnul rănit spre Visserul Trei:

— Nebunul ăsta e pe cale să facă publică taina care ne-a îngăduit să facem progrese pe Pământ. Nu putem spera la o victorie facilă când avem de-a face cu o populaţie de miliarde!

«dată! lată-i trădarea, limpede exprimată! Ne-ar lăsa ascunşi, să ne târâm şi să ne strecurăm pe vecie, când ar trebui să atacăm! Inventează scuze pentru a întârzia cucerirea, aşteptând timpul când andaliţii, stăpânii ei, vor putea veni în ajutorul Pământului!»

— Eu *am dat* Pământul yeerkilor! Eu l-am *găsit*! N-ar mai fi existat niciun Pământ, dacă n-aş fi fost eu! Eu am creat Comuniunea şi am adus zeci de mii de gazde umane în posesia noastră. Şi toate astea fără a alerta autorităţile omeneşti. Eu am găsit calea, modul de a supune, în cele din urmă, cinci miliarde de gazde umane şi toate astea cu cele mai mici pierderi pentru yeerki! Am înmânat totul Visserului Trei, şi el ce-a făcut? Aceasta, membri ai Consiliului, aceasta este întrebarea pe care noi…

Am observat coada Visserului Trei biciuind aerul în apropiere. M-am ferit, strigând de furie, m-am lăsat la podea, înăbuşindu-mi un ţipăt de agonie, şi câteva din oasele mele prost sudate au fost din nou rupte.

Dar nu pe mine mă ataca. Doi hork-bajiri din gardă înnebuniseră subit! Unul dintre ei deschise brusc uşa de la cameră. Celălalt îşi scoase lansatorul Dracon şi trase

asupra mea.

Ţiuuu!

Lovitura m-a ratat doar pentru că m-am aruncat de lângă Visserul Trei.

Hork-bajirii rămaşi priveau fără ţintă, aidoma statuilor.

— Pe ei, proştilor! am strigat.

Apoi, prin uşă, a ţâşnit un fulger negru-portocaliu. Mare, mai mare decât un om, şi atât de iute!

Tigrul a aterizat, abia atingând podeaua cu labele sale moi, şi s-a aruncat drept spre Visserul Trei. Zbura! A lăsat să-i scape un răget care a ajuns dincolo de mine, dincolo de controlul meu asupra gazdei mele umane, rostogolindu-se adânc în subconştientul omenesc sub forma unei groaze totale!

— HRRROOOAAARRRR!

Un al doilea răget, mult mai aspru, îi urmă primului şi un urs uriaş, care-l depăşea cu mult pe un hork-bajir, s-a năpustit în cameră greoi, de parcă ar fi ezitat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Garoff, din locul său sigur, aflat la mulţi ani-lumină distanţă.

«Bandiţii andaliţi!» a strigat Visserul Trei.

Dintr-odată, am realizat: se ivise o ocazie! Aşa-numiţii bandiţi andaliţi atacaseră! Ce bună ocazie să dovedesc neputinţa Visserului Trei, slăbiciunea sa!

Va distruge credibilitatea lui peticită. Iar eu voi fi învingătoarea!

Dacă aveam să trăiesc!

Ursul grizzly îşi săltă capul şi-i proiectă pe cei doi hork-bajiri într-un perete, l-a lovit atât de tare, încât şi-au pierdut răsuflarea şi sângele a început să le curgă din gură.

Cei doi bandiţi metamorfozaţi în hork-bajiri spintecau dezlănţuiţi în stânga şi-n dreapta.

M-am ridicat, aproape târându-mă pe podea şi

căutând o armă Dracon. Visserul Trei îşi folosise coada sa andalită, tăind braţul drept al unui fals hork-bajir.

Erau patru: doi hork-bajiri, tigrul şi ursul.

Patru.

Nu, greşit. Erau cel puţin şase, nu patru. Unde erau ceilalţi doi? în cele mai multe situaţii, din aproape toate relatările pe care le aveam despre bandiţi, unul dintre ei apărea de obicei sub forma unui andalit.

Existau tot soiul de teorii care explicau asta: andalitul respectiv nu deţinea puterea metamorfozării, sau ceilalţi andaliţi aveau nevoie să păstreze pe unul dintre ei în forma adevărată, ca un fel de a „păstra steagul pe redută”.

Ştiam, sau cel puţin bănuiam adevărul: andalitul mereu expus vederii era o capcană menită să ne îndepărteze de ideea că cel puţin unii dintre cei şase erau oameni.

Unde era andalitul sub forma andalitului?

Unde erau ceilalţi doi?

Nu era timp pentru speculaţii. Aveam nevoie de o armă. Trebuia să dovedesc că sunt în luptă. Trebuia să-mi demonstrez ardoarea de a ucide. Orice ezitare m-ar fi condamnat în ochii Consiliului.

Ajunsă lângă un hork-bajir căzut, i-am smuls dintre degetele înţepenite lansatorul Dracon nefolosit, am ţintit tigrul şi am tras. Oasele mele fărâmate m-au trădat.

Cei din Consiliul celor Treisprezece strigau, spectatori avizi la o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— În spatele tău!

— Loveşte! Loveşte!

Mă aşteptam ca tigrul să sară pe mine. Dar nu părea să-i pese că aveam să trag. În schimb, se pregătea să-l atace pe Visserul Trei.

Eram gata să trag din nou. Ar fi fost perfect! Aş fi salvat viaţa prostului!

Ursul răgea răguşit şi s-a lăsat pe toate patru labele. Ezita, clipind nedumerit şi privind în jur ca şi cum ar fi fost pierdut.

Apoi, spre uluiala mea, tigrul se întoarse şi, cu mişcări fulgerătoare, lăsă urme sângerânde pe faţa ursului.

Coada Visserului Trei lovi.

Pac!

Trosc! Tăiat, capul tigrului s-a rostogolit pe podea.

«Nu, nu!» a ţipat Eva.

Doi hork-bajiri au ochit ursul şovăitor şi confuz şi au tras.

Ţiuuu! Ţiuuu!

Atomii luând foc, ursul sfârâi, fu cuprins de flăcări pentru o clipă scurtă, triumfătoare, scoase un răget groaznic şi se dezintegră.

Am priceput totul, într-un moment de dezgustătoare luciditate.

Făcături! Totul era fals!

Îl subestimasem pe Visserul Trei. Acum puteam vedea prin vălul fals. Dar membrii fascinaţi ai Consiliului, care urmăriseră înfruntarea sângeroasă dintr-un loc sigur, nu ştiau nimic despre Pământ sau despre animalele de pe Pământ.

Unul dintre „inamicii" hork-bajiri sări la Visserul Trei. Visserul păşi calm în lături, lovi cu tăişul cozii sale, şi hork-bajirul căzu dintr-odată, incapabil să mai facă un singur pas.

Hork-bajirul privea stupid la Visserul Trei, confuz, neliniştit, cu ochi rugători, îngrozit de perspectiva că fusese trădat.

Visserul îl ucise.

Aproape că am râs. Idiotul! Voiam să strig: Chiar ai crezut că Visserul Trei îşi va permite să te lase în viaţă?!

„Trădătorul" hork-bajir rămas, văzând ce s-a-

ntâmplat, s-a întors să fugă şi a fost prins la jumătatea drumului spre uşă.

Ce puteam face? Să încerc să le spun celor din Consiliu că nu era unul dintre bandiţii andaliţi? Să încerc să le spun că Visserul Trei fusese vizitat doar de un tigru înfometat şi de un urs care năvăliseră în cameră? Adică un tigru adevărat şi un urs adevărat, şi, în niciun caz, vreun bandit andalit metamorfozat?!

Cum să dovedesc asta mai mult decât aş fi putut dovedi că presupus „metamorfozaţi!" hork-bajiri erau simpli hork-bajiri controlaţi, care primiseră ordin de la Visserul Trei să simuleze un atac?!!

I-am întâlnit privirea Visserului Trei. Am dat din cap, încruntată. *Da, visser*, am gândit, *jocul ăsta l-ai câştigat*!

A fost devastator. Acuzaţia adusă de mine referitoare la incompetenţa Visserului Trei se sprijinea pe neputinţa lui de a face faţă bandiţilor.

Acum, pierdusem argumentul ăsta. Visserul Trei era liber să proclame un viitor luminos pentru Pământ. Fără să mai întâmpine rezistenţă, putea să facă tot ce voia. Consiliul va fi atras către un răspuns facil.

Ajutoarele gedde scoteau deja cadavrele din încăpere, ştergând urmele de sânge.

Mai aveam o speranţă. Doar una: bandiţii adevăraţi! Dacă ar fi să atace acum, Consiliul îşi va da seama că Visserul Trei pusese în scenă o farsă.

Era aproape păcat că nu eram o trădătoare. Dacă aş fi fost, puteam să le cer ajutorul. Aşa, cunoşteam doar locaţia unui soldat de gherilă. Dar nu aveam nicio posibilitate să ajung la Marco. Şi nu exista nicio şansă că ar fi făcut ceva să mă ajute.

Prin cea mai grozavă coincidenţă, devenise un inamic. Fusese prezent la distrugerea înşelătorului proiect. Se adăpostise pe un vârf de munte atunci când Visserul Trei şi cu mine luptaserăm pentru distrugerea unei colonii

de hork-bajiri liberi şi apoi unul cu celălalt.

«Mi-ai subestimat fiul!» spuse, mândră, gazda mea.

«O să-l ucid totuşi, femelă-om!»

«Nu», spuse gazda mea, «cred că zilele când puteai să ucizi au trecut.»

Nu puteam să găsesc niciun răspuns. Garoff începu să vorbească:

— Felicitări, Visser Trei! Se pare că ai parcurs un drum lung pentru a elimina ameninţarea bandiţilor acolo, pe Pământ.

«Speram să atace», a spus Visserul Trei, cu falsă modestie. «Am plantat cu bună ştiinţă seminţele acestui moment, ştiind că vor fi incapabili să reziste unei ţinte atât de ispititoare. Sunt bucuros că aţi putut fi martori la eliminarea singurei rezistenţe de pe Pământ.»

— Da, da, a spus Garoff. Şi sincronizarea a fost, desigur, norocoasă.

Visserul Trei nu dădu niciun răspuns.

Am simţit cum renaşte în mine speranţa. La urma urmei, Garoff nu era orb. Nu prea credea în coincidenţa asta.

Bun. Bun. De-aş fi putut ajunge la Marco, să-l conving să lanseze un atac. Dacă se arătau adevăraţii bandiţii, şarada – şi viaţa – Visserului Trei se vor fi terminat.

— Să ne întoarcem la problema de mai înainte, a spus Garoff. Visser Unu, îţi vei continua prezentarea. Am înţeles că avem o ruptură în Protocoalele de Transfer al Memoriilor!?

— Da, eu…

«O întrerupere foarte ciudată», s-a interpus Visserul Trei. «Mai mult de un an, în timpul căruia inculpata nu a făcut nicio copie după înregistrarea amintirilor şi n-a contactat nici măcar o dată înaltul Comandament Yeerk. Paisprezece luni pământeşti, vreme în care a intrat în

legătură cu andaliţii şi şi-a clocit conspiraţia!»

— Ai vreo dovadă în sensul acesta, Visser Trei? a întrebat, liniştit, Garoff.

«Da. Am mărturia cuiva care i-a fost foarte apropiat Visserului Unu în acel timp hotărâtor.»

— Un martor? Pe cine?

«Essam-Doi-Nouă-Trei.»

Am încercat să nu arăt nicio emoţie.

— Desigur că Visserul ştie că *acel* Essam e mort.

Visserul Trei îşi feri privirea de hologramă.

Schiţă zâmbetul nervos al unui andalit, zâmbet care putea fi făcut doar din ochi.

«Nu, Visser Unu! Essam-293 nu e mort. Cel puţin, nu pe de-a-ntregul. Gărzi! Aduceţi martorul!»

Uşa s-a deschis. A intrat un mascul om. Era cam pe la vârsta de mijloc. Părul lui negru era lung şi încâlcit. Barba mare, de un gri ca oţelul, era unsuroasă şi cleioasă. Ochii aveau o privire sălbatică. Hainele îl trădau ca pe un om al străzii.

Nimic din toate astea nu însemna ceva pentru membrii Consiliului. Nu aveau experienţa oamenilor. Nu înţelegeau că acest gen de om putea fi găsit pe străzile oricărui oraş mai mare, bând alcool şi vorbind în stânga şi-n dreapta despre conspiraţii imaginare.

Am rânjit neîncrezător.

— Visserul Trei glumeşte, poate. Ăsta e ceea ce oamenii numesc un „boschetar nebun”. Un om josnic, un ţăcănit, un împătimit al alcoolului. Dacă ăsta e Essam, să-l lăsăm pe Essam să se retragă din corpul-gazdă şi să-l vedem.

«Nu, ai dreptate, desigur, Visser Unu. Yeerkul Essam este mort. Am făcut şi eu o glumiţă. Dar o parte din el trăieşte încă. Da, omul ăsta este chiar nebun. Dar întrebarea este: *de ce* este senat? De unde vine nebunia lui?»

Garoff a ezitat, simţind un truc.

— Sper că nu risipeşti timpul Consiliului, Visser Trei. Dă-i drumul. Dar fii atent!

Nebunul îl privea fix pe Visserul Trei, legănându-se pe călcâie, holbându-se, mijind ochii de parcă Visserul Trei ar fi fost departe sau învăluit în ceaţă. Apoi, omul privi rugător către mine.

— Este un andalit. Îl vezi, nu-i aşa?

Am refuzat să răspund.

— Îl vedeţi cu toţii, nu-i aşa?

După care observă gărzile de hork-bajiri care rămăseseră impasibile în fundul încăperii. Cei răniţi fuseseră înlocuiţi de alţii sănătoşi.

— Hork-bajiri! a spus omul.

A arătat încolo şi încoace, cu ochii măriţi şi plini de lacrimi.

— Adevăraţi! Sunt adevăraţi! Sunt. Vedeţi? Vedeţi?

cornule, care-ţi este numele?» a întrebat Visserul Trei.

— Priviţi! Sunt reali, toţi sunt reali. Doamnă, priviţi!

«Te-am întrebat cum te numeşti. Răspunde-mi şi vei primi o sticlă plină.»

Omul şi-a lins buzele. Ochii lui m-au părăsit şi s-au îndreptat spre Visserul Trei, spre holograma Consiliului, spre gărzile de hork-bajiri.

— O sticlă. Bine. Bine. Prietenii-mi zic Spacey! Toţi.

«Bun. Spacey. Acum îţi voi pune câteva întrebări. Iar tu îmi vei răspunde. Dacă răspunzi la toate întrebările, îţi voi da o sticlă. Dacă încerci să minţi, te voi ucide. Clar?»

Spacey dădu din cap, mai mult zăpăcit decât temător. Ochii lui se îndreptară spre mine, cerându-mi în tăcere să privesc la ce privea şi el, să iau notă de prezenţa celor pe care-i considera extratereştri.

«Numele de Essam înseamnă ceva pentru tine?»

— Da. Essam-Doi-Nouă-Trei, din bazinul Sulp Niar.

Câţiva dintre membrii Consiliului murmurară. Creierul meu lucra la viteză maximă. Ce se petrecea? Care era jocul Visserului Trei? Cine era omul acesta slinos?

«Şi cine… ce era Essam-293?»

Spacey păru nesigur. Fără îndoială, se aştepta la râsetele şi batjocura cu care fusese tratat în anii lui de nebunie.

— Este un yeerk. Ei vin din… ei, bine, ştiţi voi de unde vin.

«Şi este adevărat că Essam a făcut din tine gazda lui? Că a preluat controlul creierului tău?»

Spacey a confirmat din cap.

— În urechea mea, în creierul meu. Nu mai puteam să fac nimic din ce voiam. Nimic. Nici să-mi mişc mâinile. Nici să mă uit încotro voiam.

«Cu toate astea, tu şi Essam aţi devenit… care e cuvântul? Aţi devenit prieteni?»

El a confirmat din nou.

— Cât de mult poate fi prieten un om cu un yeerk. Vorbeam. El şi cu mine. Am fost împreună o perioadă lungă de timp.

Visserul Trei dădu din cap.

«De fapt, ai fost gazda lui timp de un an, nu-i aşa?»

Am simţit un ciudat fior de teamă. Dar, nu… nu…

«Şi în vreme ce erai gazda lui, ai cunoscut un alt yeerk care purta numele Edriss-Cinci-şase-Doi şi care avea rang de Subrisser 409?»

Faţa lui Spacey schiţă un surâs care dezvălui un şir de dinţi stricaţi şi rupţi.

— Vrei să spui Allison. Allison Kim.

Inima-mi se opri din pulsat. Sângele îmi îngheţă în vinele omeneşti. Dintr-odată, am privit dincolo de părul încâlcit, de barba slinoasă, de ochii smintiţi. Am privit dincolo de ani.

— Oh, da, mi-o amintesc, a spus omul. Pricepi, era

soţia lui Essam. Tipu' era în tandreţuri cu ea.

Visserul Trei îşi coborî vocea telepatică până la o şoaptă insinuantă.

«Şi ea, această Allison Kim, această Edriss-Cinci-şase-Doi, Subrisser 409, era şi ea îndrăgostită de el?»

— Da, da, Essam era sigur de asta. Oricum, în bună măsură. Pricepi, dacă n-ar fi fost sigur, n-ar fi continuat cu…

«Cu ce?»

— Cu copiii. Copiii lor. Pricepi, ei au avut copii. Gemeni. O fetiţă şi un băieţel.

CAPITOLUL 18

Tăcere.

Tăcere de moarte.

Trebuia să neg. Să pretind că totul nu era decât o minciună. Să pretind că Visserul Trei îi înmânase probabil acestei creaturi un scenariu plin de născociri.

Dar era asta o dovadă? Iată întrebarea. Era asta o dovadă? Pedeapsa pentru minţirea Consiliului era îngrozitoare.

Juca Visserul Trei la cacealma? Voia să mai pluseze?

— E adevărat? întrebă, liniştit, Garoff.

Eva, gazda mea, a irupt violent, oripilată de noutăţile aflate.

«Ai procreat copii umani pentru a fi înrobiţi de yeerki? Dacă există iad, o să ajungi curând acolo!»

Asaltată de emoţiile gazdei mele, ca să nu mai pomenesc şi de ale mele, mi-am păstrat faţa, pe cât am putut, lipsită de expresie.

— Da, membru al Consiliului Garoff. E adevărat că am luat o femelă-om, numită Allison Kim, drept gazdă. Essam şi-a luat o gazdă numită Hildy Gervais.

«Vei muri, Edriss. Te voi privi cum mori, şi voi râde, şi voi mulţumi Domnului pentru durere!»

— Ăsta e numele *meu*, a spus Spacey. Hildy Gervais.

— Şi chiar ţi-ai determinat corpul-gazdă să se reproducă? a întrebat, neîncrezător Garoff.

— Da.

Faţa lui Garoff era ascunsă de gluga specifică membrilor Consiliului. Dar i-am putut remarca încordarea membrelor ca expresie a reacţiei sale. Întregul Consiliu a părut a se trage înapoi.

«Ceea ce n-am înţeles niciodată a fost motivul, a sâsâit Visserul Trei. «Nu prea avea sens ca eroica Visser Unu, care ne-a arătat Pământul, care ne-a condus la prima specie de Clasa Cinci descoperită vreodată, să îşi trădeze semenii pentru a deveni o unealtă a andaliţilor.»

— Niciodată! am strigat. N-am fost niciodată altceva decât un duşman al rasei andaliţilor!

«Adevărul nu te va elibera, dragă yeerk. Ei nu te vor crede niciodată. Niciodată!»

«Taci! Taci!»

— Va trebui să explici asta, a spus Garoff.

— Voi fi fericită să explic, am încercat eu să mă arăt încrezătoare.

Dar eram zdruncinată. Mă aflam îndeajuns de aproape de camera de tortură a Visserului Trei pentru a fi în stare să-mi aud propriile ţipete. Şi, deodată, Eva prinse să-şi râdă şi să-şi bată joc de mine, tulburându-mi concentrarea.

Cum să le explic? Cum să explic că, pentru mai mult de un an, lăsasem deoparte loialitatea faţă de poporul meu? Cum să explic că, da, pentru un an, am fost trădătoare?

— Îmi voi rezuma relatarea, am spus, tremurând.

«Ăsta ar fi un lucru bun.»

— Essam şi cu mine am făcut gazde din Löwenstein şi Jenny Lines. Erau folositori. Folositori în a învăţa mai multe lucruri despre oameni. Löwenstein era producător de televiziune. Jenny Lines era o cunoştinţă întâmplătoare.

Amândoi devenind gazde, firește că păstram între ei o legătură apropiată. Jenny Lines mi-a arătat aspectele înjositoare ale societăţii umane. Traficanţii de droguri, micii infractori, creaturi slabe şi inutile aidoma ei. Dar eram sătulă de astea. Aveam nevoie să-i înţeleg pe oameni. Să fiu în stare să le evaluez slăbiciunile pe o scară mai mare. Trebuia să aflu cu certitudine dacă oamenii erau o specie de Clasa Cinci sau de Clasa Patru. Dacă puteam să-i cucerim.

Toate astea păreau înţelepte. Logice. Raţionale.

Am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii mele omeneşti. Să mă fac că nu observ faptul că Visserul Trei mă luase pe de-a-ntregul prin surprindere.

Şi ce altceva ar mai fi putut şti el? câţi alţi martori ar fi putut chema pentru a mă acuza?

Exista o singură scăpare acum – Marco! Corpulgazdă al fiului meu. Marco, băieţelul blând şi dulce, care, în mod evident, a evoluat. Dar nu mi se va permite niciodată să comunic cu el. Nicio şansă. Nicio şansă, decât dacă, în vreun fel, aveau să atace ei înşişi.

«Trist, nu-i aşa? Ai nevoie de fiul meu ca să te salveze.»

Nu mai aveam puterea să o fac să tacă. Să mă cert. Să ameninţ. Eram speriată. Eram prinsă la colţ. Eram doar la un cuvânt greşit distanţă de o moarte lungă, înceată, agonizantă.

Dar încă nu eram moartă. Nu încă. Am zâmbit Visserului Trei. Fără niciun motiv. Doar ca să-l fac să se-ntrebe de ce. Apoi, mi-am lăsat memoria să înoate înapoi spre trecutul atât de îndepărtat.

— S-a întâmplat să o întâlnesc pe Allison Kim la o petrecere dată de un studio. Era consilier tehnic la un serial de televiziune produs de Löwenstein. Un serial care trata, îndeajuns de corespunzător, un viitor al omenirii în care Pământul era invadat de extratereştri.

Allison Kim era diferită de Jenny Lines. Nu era dependentă de droguri. Nu era proastă. Era un om de ştiinţă. Oh, ştiu, ideea oamenilor despre ştiinţă e derizorie, dar ea păstra o anume disciplină a minţii şi imaginaţia… Am ezitat. Am reformulat ceea ce aveam de gând să spun: Era mult mai asemănătoare cu omul Löwenstein decât cu Jenny Lines sau cu soldatul ghinionist.

Am dus-o la bazinul de înot sau, cum îi spun ei, piscină. Era o ocazie perfectă. Aflată sub controlul meu, Jenny Lines era puternică, fizic. Dar se afla şi sub influenţa unei mari doze de substanţe chimice şi…

Garoff m-a întrerupt.

— L-ai permis în continuare corpul tău gazdă omenesc să fie dependent de substanţe chimice?

— Fireşte. Făcea din ea gazda perfectă din mai multe puncte de vedere. Nici cea mai mică rezistenţă. La un moment dat, m-am gândit că dependenţa ar putea reprezenta un punct de plecare ideal pentru invazia noastră: oamenii aceştia sunt slabi şi susceptibili prin natura lor. Uşor de cucerit. Din păcate, erau totodată şi nişte oameni lipsiţi de influenţă sau pricepere. Nu ne puteau oferi accesul la rangurile puterii.

— Continuă, a spus Garoff.

— Mediul acvatic al piscinei era perfect. În această parte a Pământului, bazinele de înot sunt foarte obişnuite şi reprezintă un punct central al petrecerilor date în aer liber.

Mi-am închis ochii, savurând momentul. Amintindu-mi vremurile când nu eram o prizonieră acuzată.

Allison Kim se afla, întâmplător, în bazin, ca şi alţi vreo doi oameni. Dar Allison era la capătul cu apă adâncă al bazinului. Ceilalţi doi stăteau pe treptele de la intrare.

Am plonjat în bazin. Luasem hotărârea aproape impulsiv.

Nu ştiam dacă avea să mi se ofere şi mai târziu o

asemenea ocazie. Loveşte acum, mi-am spus.

Era noapte. Stelele licăreau deasupra, iar luminile Los Angelesului formau un covor strălucitor la picioarele noastre. Bazinul era luminat, dar apa deforma contururile oamenilor. Lucrurile care sunt solide apar răsucite şi contorsionate.

Am plonjat, ieşind la suprafaţă chiar în spatele lui Allison Kim. Am apucat-o de mijloc şi am tras-o sub apă.

Oricine ne-ar fi văzut, şi se aflau foarte mulţi oameni în jurul bazinului, ar fi crezut că e un joc oarecare.

Şi Allison a crezut asta. Apoi şi-a dat seama că nu-i mai dădeam drumul la suprafaţă. Am lovit-o puternic în stomac, făcând aerul să-i iasă din plămâni. Am lovit-o în cap, ameţind-o.

I-am ţinut capul aproape şi, dând din picioare, m-am lăsat la fundul bazinului. Ea se lupta, dar Jenny Lines era mai puternică şi mai tânără, în plus, o experimentată înotătoare.

Am lipit urechea mea de a ei şi am pătruns în ea. Era bazinul lui Löwenstein, aşa că trecuse ceva timp de când ne dispensasem de clorul care ar fi ars stratul protector subţire al corpului meu.

Am pătruns în ea într-un loc unde soarele încălzise apa. Am intrat în urechea ei. M-am târât cu pricepere pe canalul auditiv. Pe lângă oase şi prin membrane, până i-am atins mintea.

Tot ce mai aveam nevoie era contactul cu funcţiile ei motrice. Le-am găsit îndeajuns de repede. Am preluat controlul braţelor şi picioarelor. Am îngheţat-o, am paralizat-o.

Apoi, am început să mă detaşez de Jenny Lines. M-am retras din creierul acela gol, păstrând doar o singură legătură până la sfârşit. Întinsă acum între doi oameni, pe jumătate legată de Allison şi pe jumătate de Jenny, i-am dat lui Jenny Lines o ultimă instrucţiune.

Am făcut-o pe Jenny să respire.

După care am rupt orice legătură, pentru totdeauna. Allison Kim, noul meu eu, a aşteptat până a fost prea târziu, apoi a jucat o mică scenă, aducând-o pe Jenny Lines la suprafaţă.

Am dat curs metodologiei primitive umane de resuscitare a unei persoane căreia i s-a întâmplat să respire apă. Dar am dat greş, aşa cum, de altfel, şi trebuia.

CAPITOLUL 19

Eram impresionată de noua gazdă. Ce revelaţie! Să trăieşti în mintea lui Jenny era ca şi cum ai fi trăit pe o navă-bazin, fără niciuna din atracţiile sau senzaţiile unui adevărat bazin yeerk.

Allison s-a luptat cu mine. Şi ce luptă eroică a dus! Obişnuiam să mă joc cu ea, să-mi retrag o mică parte din control, doar pentru a vedea cât timp îi luă să depisteze slăbiciunea şi să încerce să o exploateze.

Odată am cedat controlul unui singur ochi. Doar al ochiului stâng, nimic mai mult. Allison a descoperit că putea schimba direcţia acelui singur ochi. Şi aici a intervenit geniul ei: şi-a ascuns posibilitatea asta, dându-şi seama într-o milisecundă că, folosind-o, ar fi însemnat să mi-o aducă şi mie la cunoştinţă.

A aşteptat. A aşteptat. Ştia că putea face un singur lucru cu ochiul acela: să-l închidă şi astfel să-mi elimine percepţia în adâncime. A aşteptat o săptămână, până când mă aflam la volanul unei maşini pe un drum aglomerat, mergând cu viteză mare. Conduceam în spatele unui camion cu luminile defecte.

Apoi, la momentul oportun, ea şi-a închis ochiul! Dintr-odată, n-am mai putut fi sigură de distanţa dintre mine şi camionul care frâna înaintea mea. Nu-mi dădeam seama dacă se oprea sau îşi menţinea viteza.

Într-o fracţiune de secundă, am evitat o ciocnire fatală! încercase să se sinucidă şi să mă ucidă şi pe mine.

Mai bine moartă decât controlată.

Fusesem luată prin surprindere. Nu ştiam că oamenii ar face aşa ceva. Mai degrabă să moară decât să accepte înfrângerea. Oh, ştiam că *spuseseră* că ar face-o, dar nu şi că ar acţiona cu adevărat.

A fost o revelaţie deprimantă. Întotdeauna victoria implică şi o anume parte de eşec. Partea mai slabă trebuie să realizeze că este în inferioritate şi să fie pregătită să se supună. O specie care nu se supune este nefolositoare. Nu exista niciun profit în a ucide pur şi simplu oameni. Aveam nevoie de ei vii. La urma urmei, nu suntem prădători.

Din fericire, doar câţiva oameni sunt asemenea lui Allison Kim.

«După cum vedeţi, ea nici măcar nu încearcă să-şi ascundă simpatiile!» mi-a întrerupt amintirile vocea neplăcută a Visserului Trei. «Îşi admiră gazda umană!»

— Da, am admis eu, readusă în prezent. În prezentul lipsit de orice speranţă. Vezi tu, Visser Trei, intenţionam să-i cuceresc pe oameni şi să fac din ei sclavii noştri. Era un obiectiv măreţ. Merita să-ţi pierzi timpul încercând să înţelegi, să evaluezi. Nu aveam nicio îndoială că i-am fi putut măcelări pe oameni, întrebarea era: îi puteam face să fie ai noştri?

cOamenii deţin drept arme simple proiectile dotate cu exploziv, mergând de la exploziv chimic la fuziune nucleară», cită, doct, Visserul Trei. «Nu posedă arme energetice pe bază de raze, viruşi cuantici, tehnologia scutului de senzori, călătoriile în spaţiul-zero… cea mai rapidă aeronavă zboară la viteze măsurate în multipli ai vitezei sunetului. Aşa-numitele lor nave spaţiale sunt lipsite de arme.»

— Sunt mai mulţi de cinci miliarde, visser, i-am replicat. Şi-ţi poţi bate joc de proiectilele lor, dar un glonţ de 9 mm poate ucide foarte bine un hork-bajir gazdă. Ce să mai spun despre taxxoni şi geddi?! Un taxxon poate fi ucis

cu un deschizător de conserve.

«Priviţi-i teama! Priviţi-i laşitatea!» croncăni Visserul Trei.

— Intenţionam să învingă, visser, nu să scot urlete de luptă şi să ţin discursuri sforăitoare. La începuturile misiunii mele pe Pământ, am fi putut, cu puţin noroc, să fim în stare să strângem şi să trimitem pe Pământ o forţă de cincizeci de mii de hork-bajiri şi de douăzeci de mii de taxxoni. Cinci miliarde de oameni, fiecare trăgând un singur glonţ, ar fi putut rata aproape sută la sută, şi tot ne-ar fi nimicit!

«l-am fi putut înfricoşa, pentru a-i sili să se predea!» a răcnit Visserul Trei.

— Ignorant stupid! Oamenii au luptat în mii de războaie! Mii! Noi, ca rasă, dacă am disputat câteva. Ei se aruncă în faţa gloanţelor, Visser Trei, fără contenire! Ştiai asta? Atacă în ciuda oricărei evidenţe contrare! Apără ce nu poate fi apărat. Copleşiţi numeric, fără arme, înconjuraţi, lipsiţi de speranţă, ei tot vor lupta, vor lupta, vor lupta până la ultimul om. Un lucru pe care l-ai fi ştiut, dacă încetai să te manifest! ca un nebun pentru a învăţa câte ceva.

Am dat drumul unui râs batjocoritor.

— Este ciudat, Visser Trei, că tu, dintre toţi yeerkii, tu, care te-ai impus prin studiul andaliţilor atunci când nimeni altul nu a făcut-o, tocmai tu ai sfârşit-o aşa de stupid, când a venit vorba să ai de-a face cu oameni!

Visserul Trei clipi din ochii săi mari de andalit. Ştia că bifasem un punct în defavoarea lui. N-avea niciun răspuns. Am căutat să capăt un avantaj şi mai mare.

— Vezi tu, Visser Trei, un om silit să lupte poate fi curajos până la nebunie. Dar au şi slăbiciuni. Îndeajuns de multe. Îndeajuns pentru a deveni totuşi ai noştri, dacă avem răbdare.

Am simţit ochii lui Garoff fixându-mă. Urmărindu-mă.

Cumpănind. El şi restul Consiliului.

Să fi fost chiar Garoff împăratul? Să fi fost singurul judecător care conta aici? Sau era doar purtătorul de cuvânt al adevăratei puteri?

— Să acceptăm că oamenii sunt complecşi, a spus Garoff. Că nu sunt chiar la îndemână. La îndemână este hotărârea ta de a trăi ca un om şi de a evita orice legătură cu noi timp de doi ani.

— E unul şi acelaşi lucru, Garoff, am spus. Era îndeajuns de uşor să-ţi dai seama de modul în care poţi controla un om slab ca Jenny Lines. Aveam nevoie să aflu cum puteai învinge un om puternic. Allison Kim era puternică.

«A avut copiii umani! A recunoscut chiar ea!»

— Trebuia să-mi înţeleg prada, iar familia stă în centrul concepţiei lor despre lume.

«O minciună», a spus, acru, Visserul Trei. «Cer o vizualizare a memoriei vii. E evident că Visser Unu nu este demnă de încredere. E evident că a ascuns probele. Voi intra în memoria ei şi voi scoate adevărul!»

Voiam să ţip. Mâna mea strânse un lansator Dracon inexistent. Ar fi fost ultima încălcare a regulilor. Nu mi-ar fi făcut mai rău decât… decât…

«Decât mine?» râse batjocoritor gazda mea. «Da, vei simţi şi tu cum e să-ţi controleze altul amintirile, scotocind prin secretele tale. Vei vedea cum e să ai un yeerk scârbos în…»

«Fraiero! Nu-ţi dai seama că Visserul Trei va afla adevărul despre fiul tău?»

Asta a redus-o la tăcere. Dar nu ea era problema mea.

Garoff a dat din cap, plutind în spaţiul său nongravitaţional.

— Visser Unu, va trebui să fii de acord cu o intervenţie în memoria vie.

— Ca acest bufon trădător şi incompetent să-mi scormonească prin minte? Niciodată! Membri ai Consiliului, eu…

Garoff a ridicat o mână, făcându-mă să tac.

— În schimbul acordului tău, noi, Consiliul, îţi vom oferi imunitate pentru toate delictele secundare. Vrem doar să aflăm adevărul în chestiunea acuzaţiei principale, Edriss, aceea că tu ai întârziat invazia Pământului prin incompetenţă sau din pricină că ai simpatizat cu populaţia-gazdă. Nu ne interesează alte încălcări minore ale legii. Iar intervenţia se va reduce strict la timpul despre care vorbim.

— Îmi propuneţi să am încredere în *el*? am arătat eu spre Visserul Trei.

— Nu, nu asta. Voi conduce eu proba memoriei, a spus Garoff. Dacă eşti de acord, Visser Unu.

Asta era! Eram prinsă în cursă. Dacă refuzam, eram vinovată. Dar o intervenţie în memoria vie? însemna că nu pot ascunde nimic. Nimic despre acel an. Garoff urma să fie în capul meu.

Moartea acum. Sau moartea mai târziu.

Nicio alternativă.

Tehnicienii introduseră sonde prin craniul gazdei mele. Am simţit slaba electricitate atunci când mi-au găsit corpul întins, subţire ca o membrană, înfăşurat în jurul creierului Evei.

Am simţit o singură minte, o singură conştiinţă atingând-o pe a mea. Garoff!

Nu a preluat controlul brusc. S-a insinuat. Mai întâi doar vocea lui. Punea întrebări politicoase. Dar amândoi ştiam că întreaga putere îi aparţine.

— Spune-mi… a zis el.

— Da, am răspuns.

«Hei, ce e sunetul ăsta?» a râs Eva. «Oh, ştiu! Sunt fălcile cursei de vulpi care se închid!»

CAPITOLUL 20
PROTOCOLUL DE TRANSFER AL MEMORIEI VII

— Nu, femeie, nu fi proastă. Teoria supersimetriei particulelor subatomice este mai exactă decât crezi. Pur şi simplu n-ai observat următorul pas.

Am vorbit cu gazda mea cu voce tare. Am avut-o timp de şase săptămâni în postura asta. Conduceam maşina ei. Eram prinsă în trafic. Dezorganizarea şi haosul tipice omului. Mă îndreptam spre o conferinţă ştiinţifică într-un oraş numit San Francisco. Subiectul era teoria supersimetriei particulelor subatomice, un precursor simplificat a ceea ce chiar şi noi, yeerkii, numeam Teoria Armonică Andalită.

— Nu este un sfârşit, ci un început, am spus.

Allison Kim îmi tot cerea o explicaţie. Era prinsă în capcană, fără ajutor, dar tot era avidă de cunoaştere. Era ceva ce aveam în comun. Voia să înţeleagă. Şi dacă asta implica faptul de a-mi face pe plac, era gata să procedeze în acest fel.

Am vorbit mult timp. Despre fizică. Istorie. Despre biologie. Era fascinată de biologia yeerkilor. Eu eram fascinată de istoria umană. Toate amintirile ei se aflau la comanda mea, să le deschid sau să le opresc, după cum alegeam. Nu era necesar, deci, să conversez cu ea. Dar am găsit plăcut lucrul ăsta. Da, era plăcut.

Essam îl găsise pe omul Hildy Gervais şi se infiltrase în el. Era plecat adesea, trăind ca un om adevărat. Căpătase o experienţă formidabilă, înăuntru. Şi aveam impresia că-i plăcea să controleze un om.

Eram singură, cea mai mare parte din timp. Singură printre oameni. Departe, departe de oricare semen yeerk, în afara lui Essam. Ştiam că deja era pregătită o sentinţă cu moartea pentru mine. Ştiam că singura mea speranţă de supravieţuire era să-i aduc pe oameni, ca pe un cadou împachetat, conducerii Imperiului.

Şi totuşi, acum, când ar fi trebuit să mă simt plină de energie şi de pasiune şi bine motivată, mă simţeam pierdută, ratată, în voia vântului. Leneşă. Nemotivată.

«Din cauza Los Angelesului», a spus Allison. «Are efectul ăsta asupra tuturor. Prea mult soare, prea mult trai uşor.»

— Prostii, am spus. Plăcerile voastre omeneşti nu înseamnă nimic pentru mine.

«Şi tu n-ai nicio plăcere a ta proprie, nu-i aşa? Voi yeerkii doar munciţi, fără să vă distraţi.»

— Când vom cuceri Pământul, veţi învăţa să trăiţi şi fără distracţii.

«Niciodată nu veţi cuceri Pământul.»

Era atât de fermă. Atât de încrezătoare.

— Nu? Şi de ce nu?

cirezi că ne cunoşti. Nu ştii nimic. Ai privit lumea prin ochii unui soldat învins şi ai unei prostuţe dependente de droguri. Nu ştii nimic. Vă vom învinge, Edriss.»

Desigur, era coşmarul meu. Teama că îmi scăpa ceva. Că îmi scăpase ceva din vedere. Oamenii erau atât de diferiţi unii de alţii. Întâlnisem puţine mostre.

Fireşte, Allison ştia câte ceva despre asta. Gândea că mă putea manipula. Gândea că devenise tare deşteaptă.

Da, ea…

Dintr-odată, lângă mine apăru Garoff! Uniforma specifică unui membru al Consiliului dispăruse. Era un hork-bajir, şezând liniştit pe locul pasagerului dintr-o Toyota Camry.

— Eşti chiar atât de sigură că ea nu a reuşit? m-a întrebat el.

Era absurd! Nebunesc! în mintea mea, eram acolo, în trecut, cu mulţi ani în urmă. Iar aici se afla un hork-bajir, un membru al Consiliului!

Mintea mea era buimacă, învârtejită. Prea multe voci în capul meu.

— Nu, nu! Nu m-a păcălit niciodată!

— Să mai avansăm o lună! a ordonat el, iar mintea mea a depăşit pur şi simplu săptămânile şi luna.

Apoi, el a plecat. S-a evaporat.

«Mai bine te-ai concentra, Edriss», mă luă în râs gazda mea. «Nu mai poţi face o altă greşeală. Visserul Trei încălzeşte deja camera de tortură pentru tine.»

Eva! îmi vedea şi ea amintirile. Introducerea sondelor le deschisese şi pentru ea. Garoff, Eva, amândoi înăuntrul capului meu! Ieşiţi afară! Lăsaţi-mă în pace!

«Ce s-a-ntâmplat, Edriss? Nu guşti ironia?»

Să ignor gazda! Era în prezent. Nu aici, nu acum în trecut. Nu avea nimic de-a face cu mine, îl aştepta pe Essam să se întoarcă acasă. Îl aştepta pe Hildy Gervais. Unde era? întotdeauna întârzia.

M-am îndreptat spre balcon şi am privit în largul mării. Malibu. Allison Kim nu şi-ar fi permis niciodată o casă aici, bineînţeles, dar Essam şi cu mine îi goliserăm lui Löwenstein conturile din bancă, înainte de a-l dezintegra.

Şi de ce să nu trăiască bine? Chestia asta făcea parte din pariul meu cu Allison.

— Un pariu? a întrebat Garoff, apărând în mijlocul încăperii.

— Da, un pariu, am spus. Ea… gazda mea umană, ea m-a provocat. Mi-a provocat cunoaşterea oamenilor. Dacă voiam să-i cuceresc pe oameni, trebuia să intru în ei, să-i cunosc, nu doar pe cei câţiva în care mă putusem infiltra.

Garoff îşi clătină capul a neîncredere.

— Ai încheiat un târg cu o gazdă?

— Nu un târg! O foloseam. O foloseam pentru…

— Chiar acum, în această amintire, eşti neliniştită în privinţa lui Essam. Vrei să se întoarcă acasă de la muncă. De ce?

— De ce?… Mi-e dor de el.

— Mai mult decât atât. O văd limpede în amintirea ta,

deşi nu ai admis-o niciodată. Gazda ta o găseşte atrăgătoare pe gazda lui Essam.

— Nu e relevant. Oamenii sunt predispuşi la tot felul de emoţii ridicole.

— Înainte cu încă o lună! a ordonat Garoff.

— Ah! am strigat.

Mingea de volei se îndrepta spre mine într-o curbă rapidă şi abruptă. Am alergat, înfigându-mi picioarele în nisip şi întinzându-mi braţele pentru a lovi şi a trimite mingea înapoi.

— Hai, Allison! a strigat Hildy Gervais.

Totul se petrecea în capul meu ca şi cum aş fi fost acolo, pe plaja aceea, simţind soarele pe carnea mea umană, simţind încântarea, adrenalina!

Şi în chiar acelaşi moment l-am văzut pe Garoff, invizibil pentru toţi ceilalţi în afara mea, lipsit de substanţă şi totuşi real, stând alături de cei trei jucători din echipa adversă. Priveau prin el, alergau prin el.

Ştiam ce avea să urmeze. Ştiam şi nu puteam să împiedic să se petreacă din nou.

Mingea zbură! Un bărbat din cealaltă echipă o retrimise înapoi. Hildy fugi după ea. Am fugit şi eu. Am alunecat. Am căzut în nisip. Hildy a căzut peste mine.

Faţă-n faţă! Tăcere subită. Lumea din afară se mişca, deodată, cu încetinitorul.

Am privit în ochii lui. Ştiam că ochii aceia erau direcţionaţi de Essam. Dar mai ştiam şi că Allison privea la Hildy.

Yeerk privind la yeerk. Om privind la om. Niciunul nu mai respira. Nicio inimă nu mai bătea.

Treptat, ciudat de şovăielnic, el se ridică.

M-am ridicat şi eu, îndepărtându-mi nisipul de pe fund şi de pe picioare.

Garoff mă fixa cu un rânjet.

— Ai experimentat emoţii umane care nu au provenit

de la gazdă. Erai chiar tu, Edriss, cea care simţea un soi de simpatie exagerată pentru Hildy şi pentru Essam dinăuntrul lui.

«Nu se poate», a şoptit Eva. «Te-ai îndrăgostit de el! Tu?»

— Nu, membru al Consiliului, eu doar simulam că aş fi om… simulam simpatia exagerată omenească… doar ca pe o cale de a… de a înţelege, membru al Consiliului Garoff. Eu niciodată…

— Înainte cu încă o lună! s-a răstit el.

Cină. Lumânări. Homar.

Eram afară, pe veranda restaurantului. La picioarele noastre, plaja plină de umbre. Dincolo de ea, ofta oceanul întunecat. Stelele abia începeau să clipească vederii.

Lui Allison Kim îi plăceau homarii. Lui Hildy Gervais îi plăceau crabii. Aveam din amândouă sorturile. Ne îndemnam unul pe altul cu bucăţi întinse peste masă. Fără niciun gând. Dar fără să gândim diferit.

De pe degetele lui, ţinând o bucată albă de crab, picura untul topit. M-am întins pentru a o lua cu degetele mele, dar mi-a alunecat.

El luă o altă bucată şi o puse direct în gura mea deschisă.

— Te-a cucerit, Visser Unu, a spus Garoff, cu dispreţ.

— Nu! Nu! Totul era parte a cunoaşterii, a încercării de a-i înţelege pe oameni! Trebuia să-i cunosc pentru a-i înrobi!

— Mai departe! Şase luni!

— Nu, Garoff, nu e nimic…

— Îţi văd amintirile la fel de limpede cum le vezi şi tu, Visser Unu. Îţi văd amintirile ca şi cum tu ai fi corpul meu gazdă. Ştiu ce se găseşte peste şase luni de acum încolo.

— Nu, am şoptit, neajutorată.

— Nu ştiu dacă va fi o veste bună sau rea, Allison,

spuse doctoriţa. Dar vei avea gemeni!

Mişcă aparatul primitiv cu ultrasunete pe burta mea mărită.

— Gemeni? Eşti sigură?

Am privit la Hildy/Essam. El a zâmbit.

— Un băieţel şi o fetiţă. Gemeni.

Garoff trecu prin doctoriţă şi mă privi cu ochii mânioşi ai hork-bajirului.

— Şi asta e parte a cunoaşterii oamenilor, Edriss? Şi asta e în serviciul Imperiului yeerk?

Din pat, privindu-l neajutorată, am spus:

— Nu.

— Nu? Recunoşti?

Nu avea rost să mint. M-aş fi minţit pe mine. M-aş fi minţit spunându-mi că investigam pur şi simplu toate aspectele experienţei umane.

— Gazda ta, femela asta om, te-a dovedit, Edriss.

— Da. Eu… eu eram atât de departe de casă. Departe de Imperiu. Condamnată la moarte, pentru că nu m-am supus unor ordine prosteşti. Gazda mea… mintea ei, simţurile ei, ea… ea…

— Ea, ce, Visser Unu al Imperiului yeerk? Ea, *ce*?

— Ea era *vie*! Ea era vie! Ea era mai vie decât mine. Mult mai vie decât oricare dintre noi.

Garoff clătină din cap.

— Ai devenit Jenny Lines, visser.

— Ce?

Nu avea niciun sens.

— Ai devenit dependentă, Visser Unu. Ai devenit dependentă de oameni!

CAPITOLUL ZI

— Este tare neplăcut, Visser Unu, a spus Garoff.

— Nu sunt o trădătoare! Nu sunt o simpatizantă a andaliţilor!

— Nu. Simpatizantă andalită nu cred că eşti. Dar

eşti… sau ai fost… o trădătoare, Visser Unu. Amintirile de peste trei luni!

Eram în pat. Un pat îngust. Purtam o rochie simplă, roz. Era leoarcă de transpiraţie. Aveam părul lipit de cap. Faţa-mi era roşie din pricina efortului din ultimele patru ore.

Essam/Hildy s-a aplecat deasupra patului, zâmbind, l-am întors zâmbetul, dar unul scurt. Apoi, am privit în jos, la cele două feţe mici. Băiatul, fiul meu, încă nu-şi deschisese ochii. Dar fata, fiica mea, clipea privind la mine, mintea ei perfect goală primind prima ei imagine. Imaginea mea. Mama. Mămica.

Allison Kim. Şi o mamă-yeerk numită Edriss.

— Ce vom face? a şoptit Hildy/Essam.

— Nu ştiam. Nu ştiu.

— Allison, generatoarele de raze kandrona de pe navă ar putea să nu mai reziste mult. Va trebui să ne reînnoim proviziile, dacă vrem să supravieţuim.

Am descoperit că plâng, atunci când o lacrimă a căzut pe faţa fiului meu.

— Te iubesc, Edriss, a spus Essam, *însuşi* Essam. Şi-i iubesc pe micuţii ăştia oameni. Copiii noştri.

Fireşte, nu erau copiii noştri. Erau odraslele lui Allison şi ale lui Hildy. Erau prunci umani, nu yeerki. Yeerkii nu au nicio legătură cu progeniturile lor. Părinţii yeerki nu trăiesc pentru a-şi vedea „copiii”.

— Ce am făcut?! a şoptit el.

— Ne-am semnat propriile sentinţe la moarte, am spus. Dacă luăm legătura cu Imperiul şi află de asta, vom muri. N-are nicio importanţă ce o să le spunem.

«Copiii trebuie să supravieţuiască, Edriss», a spus Allison în capul meu. «Ştii şi tu asta. O simţi. Ştiu că da. Ai ajuns atât de departe, ai învăţat atâta! Ştii că aceşti copii, copiii mei, şi, desigur, şi ai tăi, Edriss, ei contează acum.»

— Vor trăi, am şoptit eu.

Essam/Hildy părea buimac. Apoi dădu din cap aprobator. Essam şi Hildy se sfătuiră înăuntrul creierului pe care-l împărţeau. Apoi el a spus:

— Un lucru jurăm, noi patru, copiii vor supravieţui.

— Opriţi! a spus Garoff. Opriţi! Opriţi amintirile!

Amintirile au dispărut. Atât de dulci erau feţişoarele acelea mici! Atât de dulce moment! Durerea-mi răscoli viscerele.

«N-am ştiut», a spus Eva. «Nu m-ai lăsat niciodată să văd partea asta din trecutul tău, Edriss. l-ai iubit!»

— A fost o emoţie puternică, Garoff, am spus. Nu eram pregătită. Nu fusese niciodată planificată. Allison, gazda mea, nu a plănuit niciodată ca lucrurile să ajungă atât de departe. Planul ei era doar acela de a-mi arăta fericirea umană, speranţa umană, iubirea umană. Pentru a mă slăbi, pentru a mă face să-i văd pe oameni şi altfel decât nişte simple gazde. Lucrurile au mers prea departe. Essam a căzut pradă emoţiei iubirii.

— Ca şi tine, Visser Unu!

— Eu eram… nepregătită. Oamenii sunt complecşi. Geddi sunt lipsiţi de inteligenţă, taxxonii sunt bestii smintite. Hork-bajirii… îi poţi cuceri, vezi încă de la început că sunt inferiori pe plan intelectual, primitivi. Poţi să-i citeşti din prima… te poţi proteja împotriva lor… nu şi de oameni.

Imploram. Ce? Milă? De la un membru al Consiliului Imperiului yeerk?

— Eu am fost prima. Noi am fost primii, Essam şi cu mine. Nimeni nu ştia ce au oamenii în minţile lor, nimeni. Nu erau inferiori pe plan intelectual. Era imposibil să-i tratezi ca pe nişte subyeerki, nu după ce îi cunoşteai.

Garoff clătină din cap. Se afla în încăpere cu mine, urmărindu-mă cum îmi ţineam fetiţa la sân. Urmărindu-mă cu un amestec de dispreţ şi îngrijorare pe faţa lui de hork-bajir.

— Am aflat tot ceea ce voiam să aflu, Visser Unu. Încheiaţi Protocolul de Transfer al Memoriei Vii.

L-am simţit pe Garoff părăsindu-mi mintea.

Am simţit cum mi se scot sondele.

Se terminase. Gata. Copiii mei… nu ai mei, ai lui Allison… ba da, şi ai mei, şi ai mei! Pierduţi!

Visserul Trei va dezlănţui războiul pe Pământ. Oamenii vor opune rezistenţă. Violenţa va izbucni. Va scăpa controlului. Oamenii vor pierde fiecare luptă, fiecare confruntare, şi totuşi vor continua să lupte. Iar noi, mândrii yeerki, nu-i vom putea lăsa să supravieţuiască pentru a-şi bate joc de noi.

Am văzut totul, limpede ca şi cum s-ar fi întâmplat deja. Oamenii – exterminaţi. Pământul – zgură împrăştiată şi înnegrită. Copiii mei, gemenii mei, micuţii mei…

Aşteptam strigătul de triumf al Evei. Dar ea a rămas tăcută.

Consiliul a devenit din nou vizibil dinaintea ochilor mei limpeziţi. Şi Visserul Trei – aşteptând, încordat, pregătit, în spatele meu.

Cu toţii aşteptau declaraţia lui Garoff. Pentru o vreme îndelungată, el rămase tăcut, cu privirile în gol. Apoi, în cele din urmă, îşi clătină capul şi-şi ceru scuze.

— Îmi pare rău de întârziere, a spus el. Vom continua cu declaraţia Visserului Unu.

Eram uluită! Cum? *Continua*? De la care punct? De ce? De ce? Eram condamnată. Eram vinovată.

«Aici se joacă un alt joc», a spus gazda mea. «Un cu totul alt joc.»

«Nu, nu», m-am opus. «Doar că amână… fiindcă…»

Dar nu aveam nicio explicaţie. Era absurd! Nu eram o spioană andalită, dar trădătoare?! Da, eram. Sau fusesem.

«Speră la o cale de scăpare», a spus Eva. «Nu trebuie să fii condamnată. Vor o portiţă de scăpare.

Trebuie s-o găseşti. Trebuie să-l discreditezi pe Visserul Trei.»

— Marco, am şoptit, aproape fără voce.

«Da. Marco. Copilul meu, pentru a-i salva pe ai tăi.»

CAPITOLUL 22

— De la… de la ce moment să reiau relatarea, membru al Consiliului Garoff?

Vocea îmi şovăia, mâinile îmi tremurau.

— De la momentul în care am sfârşit contactul cu amintirile vii, Visser Unu. Desigur. Începe prin a ne spune ce s-a ales de odraslele umane ale gazdei tale şi ale subordonatului tău Essam.

«Da, povesteşte-ne despre asta, Visser Unu», a căzut de acord Visserul Trei. «Am fi cu toţii tare interesaţi de răspunsul tău.»

Eram pierdută. Confuză. Stomacul meu omenesc era răscolit. Capul îmi vâjâia.

— Eu… odraslele, oamenii?

«Adevărul, Edriss! Spune-mi-l grabnic!»

Ce? Gazda mea avea acum pretenţii? Imposibil!

«Te voi ajuta, yeerkule, dar spune-mi adevărul!»

cvisser Unu pare nehotărâtă care minciună să ne-o servească mai departe», a zis Visserul Trei.

«Sunt liberi! Dar nu le pot spune *lor* asta! Trebuie să le spun că i-am ucis!»

«Nu!» exclamă Eva. cvisserul Trei e prea pornit. Abia dacă se poate controla. Şi dacă Visserul Trei i-a prins? Dacă au încăput pe mâna lui?»

Eram uluită. Nu mă gândisem la asta. Fireşte! mai întâi mă sileşte să mărturisesc că am procreat ca un om, apoi să mă prindă că mint pentru a-mi proteja copiii…

— Odraslele umane, copiii, au fost încredinţaţi altor oameni spre creştere, am spus. Am încheiat orice legătură.

L-am simţit pe Visserul Trei clătinându-se lângă mine. Chiar şi cea mai neînsemnată mişcare. Dar Eva

avusese dreptate: Visserul Trei îi avea în mâna lui!

— Şi gazda umană, acea Allison Kim? a întrebat Garoff. Spune-ne ce s-a întâmplat cu ea. Începe-ţi relatarea, Visser Unu!

— Da, membru al Consiliului Garoff. Doar că…

— Ce?

— Acest corp, această gazdă umană are nevoie de câteva minute pentru nevoile sale biologice. Eliminarea şi înlocuirea fluidelor şi hranei.

«Nu are nevoie de hrană!» a mugit Visserul Trei, uitându-şi complet locul. «Hai să vedem rezultatele anchetei lui Garoff, hai să sfârşim farsa asta şi să lăsăm justiţia să-şi ducă treaba la bun sfârşit. Ea nu are nevoie de hrană! Are nevoie de o execuţie! Nu are nevoie de HRANĂ!»

— Poate că nu, a spus, afabil, Garoff. Dar hork-bajirii au nevoie de hrană, Visser Trei. Cu acordul colegilor mei, membri ai Consiliului? Da? Vom suspenda şedinţa pentru o oră-standard.

Holograma deveni albă.

Mă aflam în încăpere, înconjurat de hork-bajiri, înfruntându-l pe Visserul Trei.

«Aaahhh!» a strigat Visserul Trei, lovind cu coada în perete.

— Ar trebui să mai exersezi autocontrolul, visser.

Ne holbam unul la celălalt. Cu ură evidentă şi nedisimulată.

«Du-o la clădirea de hrănire a controlorilor de oameni», a ordonat Visserul Trei unui hork-bajir. «Nu e nevoie să-ţi reamintesc că, dacă ea se gândeşte cumva cum să scape, amândoi veţi fi ucişi.»

M-am ridicat încet, cu greutate. Rănile mă îmbătrâniseră.

— Nu cred că voi putea fugi prea departe, visser, am spus, obosită.

Visserul Trei venea în spatele meu, în timp ce mă târâiam de-a lungul coridorului. Gărzile hork-bajiri mă flancaseră, îmbrâncindu-mă să merg mai repede.

Apoi, am ajuns la principalul bazin yeerk. Era un spaţiu subteran, vast, impunător. Podeaua şi pereţii erau în mare parte murdari. Tavanul arcuit, la fel de murdar, era sprijinit în parte de grinzi de oţel, dar în principal era fixat de câmpuri de forţă.

Mai multe structuri înconjurau bazinul: o sumedenie de localuri pentru gazdele vremelnice, depozitele cu hrană ale taxxonilor şi magazii. Două diguri lungi, de oţel, intrau în bazin. Unul era folosit de yeerkii care-şi părăseau gazda, celălalt de yeerkii care o preluau.

Existau celule, desigur, pentru gazdele eliberate provizoriu. Gazdele ţipau şi răcneau mai tot timpul. Fără rost, fireşte. Nu puteau scăpa.

Locul unde se hrăneau oamenii era o construcţie lungă, îngustă, din cositor şi placaj. Era plină cu controlori de oameni zgomotoşi, care mâncau şi vorbeau.

Apariţia noastră îngheţă orice conversaţie.

Camera fusese făcută pentru mine. M-am aşezat pe una dintre banchete. Geddul de serviciu sosi, făcându-şi loc cu coatele şi ducând o farfurie. Pui prăjit, cartofi fierţi, broccoli preparat la aburi. Yeerkii care conduceau localul erau la curent cu nevoile nutriţionale umane.

M-am aşezat. În dreapta şi în stânga mea se aşezară hork-bajirii. Din spate, în picioare, Visserul Trei mă urmărea cum mănânc.

De partea cealaltă a mesei, în faţa mea, controlorii de oameni îşi ţineau ochii în farfurie şi mâncau cu gesturi mecanice. Niciunul nu era interesat să schimbe o vorbă cu mine. În acelaşi timp, niciunul nu voia să mă insulte plecând.

Eram o paria. Doar dacă nu se dovedea contrariul. Eram o ratată. Doar dacă nu ieşea la iveală că eram o

învingătoare. Aproape că-mi părea rău pentru fraţii mei yeerki. Le era atât de greu să ştie cărui visser trebuia să se supună astăzi.

Aveam nevoie de o portiţă. De una mică. Oricare.

Dar nu vedeam niciuna. Hork-bajiri pretutindeni. Visserul Trei aproape că-mi sufla în ceafă.

Trebuia să forţez. Trebuia să-mi produc o cale de scăpare.

Suna telefonul celular al cuiva. Al unei persoane aflate la trei locuri mai departe de mine, de aceeaşi parte a mesei. O femeie.

A zâmbit agitată.

— Este… este nevoie pentru acoperirea mea, a explicat ea spre noi, mişcându-şi ochii de la Visserul Trei la mine, şi iar la Visserul Trei.

«Atunci, răspunde!» s-a răstit Visserul Trei.

— Alo! Pauză. Da, domnule. Sunt pe drum spre client, dar sunt prinsă în trafic.

Telefon celular. Bătea până aici? Până în subteranul ăsta îndepărtat? Probabil că se instalaseră relee pentru a le permite yeerkilor să menţină legătura în timp ce se aflau în trecere pe aici.

Telefon celular. Dacă aş fi putut înhăţa telefonul! Dacă aş fi putut…

Dar cum? O singură mişcare greşită şi Visserul Trei m-ar fi făcut bucăţi.

Nu. Nu, stai! N-ar face-o! *N-ar putea*! Oh, nu, m-ar opri, dar nu m-ar putea omorî. Nu acum, când el însuşi era bănuit. Consiliul ar fi considerat că încerca să scape ucigând acuzatul.

Aveam o mână teafără, cu degete încă flexibile. Să fi fost de-ajuns? Aveam şi puterea, şi fineţea?

Am terminat de mâncat, urmărind femeia cu coada ochiului. Şi-a împins farfuria. M-am ridicat.

— Sunt gata!

Ea s-a ridicat în picioare. Mişcându-ne amândouă, hork-bajirii s-au ridicat, dându-se în spate, Visserul Trei a făcut un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec, femeia s-a apropiat de mine, şi-a sesizat greşeala, a văzut că intra în mine, s-a oprit, prea târziu, m-am împiedicat, mi-am împleticit picioarele vătămate, am dat peste ea.

A căzut la podea! Cu mine deasupra! Am blestemat, enervată. Doar eram un visser.

— Idioată împiedicată!

Hork-bajirii se grăbiră să mă prindă şi să mă ridice. Femeia încerca să mă ajute, împingându-mă, respectuos, în sus. Nu era supărată, doar că nu voia să ia parte, nici măcar indirect, la războiul civil dintre visseri.

Un hork-bajir m-a apucat şi m-a săltat în picioare. Durerea din umăr era teribilă, ca un şoc electric.

Dar pusesem mâna pe telefonul celular.

CAPITOLUL 23

Toaleta. Nu foarte elegantă, dar foarte curată. Era dereticată de geddi la fiecare douăzeci de minute. La urma urmei, nu aveam intenţia să transmitem virusurile umane de colo, colo, reducând astfel eficienţa gazdelor noastre.

În toaletă, cu uşa închisă, clădirea fiind înconjurată de hork-bajiri, am format numărul.

Suna. Suna.

Aveam inima cât un purice. Emoţiile mele. Emoţiile Evei. Nimic nu era clar în momentele acelea de disperare. Nebunie totală! Dementă! îmi sunam duşmanul pentru a mă ajuta împotriva creaturii care ar fi trebuit să-mi fie aliat. Îl foloseam pe copilul gazdei mele pentru a-l salva pe al meu!

Suna. Suna.

Răspunde! Răspunde, fir-ai să fii! Răspunde!

— Bună, nu suntem acasă, sau poate că nu vrem să răspundem la telefon, aşa că lăsaţi un mesaj, cunoaşteţi procedura.

Robotul. Vocea lui. Mereu şi mereu.

Biiip!

«Încearcă-ţi norocul, femelă-yeerk! N-ai de ales!»

— Mar… Gâtlejul mi-era uscat. Am răsuflat adânc. Marco, dacă eşti acolo, răspunde.

Clic!

Am respirat din nou.

— Ce e? a întrebat, mascându-şi precaut teama şi disperarea pe care trebuie să le fi simţit.

Visserul Unu îl suna pe el. Visserul Unu *ştia*! Probabil că vedea sfârşitul cu ochii, simţind deznădejdea înfrângerii finale.

Am gustat niţică plăcere din chestia asta.

— Ştii cine e, am şoptit.

— Da.

— Mama ta.

— Nu, a spus el, hotărât. *Nu* mama mea. Un yeerk-femelă.

— OK! Admit! Dar ea are nevoie de tine. Are nevoie de tine şi de prietenii tăi.

— De prietenii mei?

— N-o face pe prostul, Marco. Te cunosc. Ştiu cine *eşti*. Ce *faci*. Este nevoie de tine. Acum. Cât de repede poţi. Trebuie să fii văzut.

— De către cine?

— De către Visserul Trei.

Tăcere.

— Nu e o capcană! am şoptit imediat.

— Ştiu. După cum spuneai, mă cunoşti. Dacă m-ai vrea mort, ţi-ar fi uşor. M-ai putea răpi, infesta şi i-ai putea captura pe toţi prietenii mei, în câteva ore. Prin urmare, *ai nevoie* de mine. Este vorba de micul tău conflict personal cu Visserul Trei. Eşti disperată. Dar nu mă vei preda Visserului Trei, întrucât pe el îl urăşti mai mult decât ne urăşti pe noi.

Eram aproape şocată. Cu foarte puţine informaţii, schiţase o imagine foarte convingătoare a situaţiei.

Aproape că am izbucnit în râs.

— Era o vreme când te consideram prea moale, prea blând.

— Mda, aşa e, dar lucrurile se mai schimbă.

«Gata, ai avut destul timp pentru asta!» a spus Visserul Trei din afara toaletei.

— Marco, nu mai e timp! am sâsâit. O vei face?

— Unde?

— Bazinul.

— Lasă-o baltă! E prea greu, visser.

— E vorba de viaţa mamei tale, el o s-o ucidă şi pe ea! O va folosi ca să mă tortureze!

— Bazinul yeerk e prea bine apărat, a spus, calm, Marco.

Mintea mea umbla cu viteză. Incredibil! Micul monstru îşi condamna mama cu sânge rece!

— Vor… vor aduce carne proaspătă pentru taxxoni, astăzi, ceva mai târziu. În seara asta, cred. Peste o oră şi jumătate! Vine cu cargoul. Atunci vor deschide jumătăţile cupolei.

A ezitat.

«Visser Unu, ieşi de acolo sau pun să te scoată!» a răcnit Visserul Trei.

— Pe unde e deschiderea cupolei? a întrebat, scurt, Marco. Am impresia că le-am cam încurcat, ultima oară.

I-am spus repede, ocolind detaliile. Apoi:

— O vei face?

Nu a răspuns. În loc de asta, a spus:

— Mamă, ştiu că mă poţi auzi. Nu ştiu dacă sunt în stare să te salvez. Înţelegi asta, nu-i aşa? O să fac ceea ce se cuvine. O să fac ceea ce am de făcut.

A fost singura dată când şi-a arătat emoţia. Vocea lui a tremurat când a spus „mamă”.

«Ştiu că aşa vei proceda. Te iubesc!» a spus Eva, fără să vorbească, prizonieră înăuntrul propriului ei craniu.

— Marco, mama ta te iubeşte, am spus.

Dar crezându-l atât de slab, am primit rezultatul invers:

— Ştiu că mama mă iubeşte, visser, a spus el. Şi dă-mi voie să-ţi clarific un lucru: nu există niciun fel de înţelegere între mine şi tine, femelă-yeerk. Te-aş ucide pentru ce le-ai făcut mamei şi tatălui meu. Ţine minte asta!

A închis.

Uşa a sărit din balamale, iar eu am aruncat telefonul celular în closet şi am tras apa. Absurd! Un adolescent sfrijit să mă ameninţe pe mine. Eram prizonierul Visserului Trei, deja aproape condamnată la moarte prin tortură şi înfometare. Credea copilul ălci că mă poate speria? Era de râsul râsului.

«Şi totuşi, nu râzi, nu-i aşa, femelă-yeerk?!»

CAPITOLUL 24

M-au făcut să aştept aproape o oră. Puteam doar să-mi imaginez ce se întâmpla între Cei Treisprezece. Poate că discutau despre ceva care nu avea nicio legătură cu procesul. Cum ar fi ciudata dispariţie a forţei de recunoaştere care fusese trimisă să cerceteze planeta Anati.

Dar cel mai probabil, dezbăteau soarta mea. Hotărând dacă să mor sau să trăiesc. Sau, dacă era să mor, cum şi când.

În cele din urmă, când simţeam că nu voi mai putea suporta suspansul niciun pic, holograma reapăru.

Garoff vorbi.

— Acum, Visser Unu, îţi poţi relua relatarea. Erai pe cale să ne povesteşti ce s-a întâmplat cu gazda Allison Kim.

— Da. Da, aşa e.

Relatam o poveste care însemna sinucidere curată. Duşmanul meu de moarte era acuzatorul meu. Judecătorul

meu, unul cel puţin, era motivat de o pornire pe care n-o puteam pricepe. Şi tocmai chemasem un grup de andaliţi şi de oameni, capabili de metamorfozare, pentru a-mi ataca propriul popor.

Eram nevolnică din cauza durerii şi slăbiciunii. Eram încolţită: Visserul Trei, Garoff, copilul gazdei mele, Marco. Oricare dintre aceştia trei mă putea ucide. Şi tot ce puteam face era să vorbesc.

— Essam şi cu mine aveam nevoie de provizii de raze kandrona. Cele de pe navă erau pe terminate. Trebuia să fim în stare să mai rezistăm cel puţin un an. Dar mergea greu. Puteam muri de foame. Şi asta ar fi însemnat sfârşitul misiunii.

«iată de ce, în cele din urmă, după mai mult de un an petrecut în calitate de om, procreând ca o fiinţă umană, te-ai decis să iei legătura cu Imperiul a spus Visserul Trei. Râse. «Cât de supusă ai devenit!»

— Am luat legătura cu Imperiul. M-au ameninţat, fireşte. Furasem o navă şi dispărusem. Dar apoi am spus cuvintele magice: specie de Clasa Cinci.

Chiar şi în momentul acesta, chiar şi aici, în această groaznică situaţie, am gustat din plin amintirile.

— Mai întâi, am vorbit cu Subrisserul Nouăzeci-Doi: „Am localizat o specie de Clasa Cinci”, i-am spus. „O specie de Clasa Cinci cu abilităţi superioare şi capacităţi senzoriale peste medie”.

„Câţi?” a întrebat subrisserul.

„Cinci miliarde. Mai mult sau mai puţin”.

Îmi amintesc cum subrisserul şi-a îndreptat spinarea. Cred că s-a tăiat singur cu lamele lui de hork-bajir. A replicat, cu prudenţă: „Vrei să spui cinci milioane, subrisser!”

„Nu, subrisser”, am spus. „Sunt cinci miliarde. Adică cinci mii de milioane”.

Mi-am explicat concepţia în ce privea Comuniunea şi

i-am trimis un raport despre chiar prima gazdă umană voluntară. Am schiţat planul meu pentru o invazie a Pământului care nu ne-ar fi cerut să dislocăm forţele din restul galaxiei, o invazie care ar fi cerut un număr redus de yeerki. După asta, fireşte, nu au mai existat discuţii în ceea ce priveşte arestarea mea.

Am plecat acasă după acea convorbire încântătoare şi l-am găsit pe Essam/Hildy îngrijind copiii. Erau prunci, desigur. Le schimba scutecele, l-am spus, în treacăt, că un transport de kandrona era pe drum. Devenise neraţional. Afectiv.

— Care era cauza neraţionalităţii sale? a întrebat Garoff.

— Spunea că n-ar fi trebuit să contactez Imperiul. Potrivit lui, am fi putut să zburăm cu nava noastră înapoi în spaţiul yeerk, să inventăm o poveste cum că ne rătăciserăm şi să obţinem un nou generator de raze kandrona, după care să ne întoarcem pe Pământ. Ar fi vrut să stăm de vorbă, înainte, despre asta. Era furios că stabilisem legătura, făcând după capul meu.

cânceareă să dea vina pe un yeerk mort pentru trădarea ei!» a strigat Visserul Trei.

— Am luat legătura cu Imperiul! i-am urlat în faţă. Dacă aş fi vrut să…

«Au trecut luni în şir până ai făcut-o!»

— Folosisem timpul pentru a-i înţelege pe oameni. Pentru a le afla puterile şi slăbiciunile. Deja începusem Comuniunea. Eram spion, Visser Trei. Agent secret lucrând sub acoperire. Eram doar noi, Essam şi cu mine. La ce te-ai fi aşteptat din partea mea? Să folosim nava noastră pentru un atac asupra Casei Albe?

— Spion, a spus, gânditor, Garoff. Da, un spion ar fi trebuit să se piardă în mediul înconjurător. Poate chiar să simuleze o anume compasiune pentru populaţia locală.

Am văzut coada Visserului Trei zvâcnind. Un gest de

surpriză. Garoff tocmai îşi făcuse cunoscute intenţiile: Garoff era de partea mea. Garoff parcursese interfaţa memoriei mele vii, iar acum sărea în apărarea mea, chiar dacă indirect.

Mi-a plăcut momentul acela. Mi-a plăcut frisonul de groază care a traversat şira spinării Visserului Trei.

— Continuă relatarea, a spus Garoff.

— Da, membru al Consiliului.

Mi-am mişcat puţin braţul vătămat, pentru a uşura durerea.

— Essam a devenit neraţional, după cum am spus. Dar eram în stare să-l conving de necesitatea şi justeţea acţiunilor mele. Aşa credeam, cel puţin, i-am spus că pruncii n-aveau nicio importanţă. Eram ofiţeri yeerki, reprezentanţi ai Imperiului, aveam o datorie, şi încă una plăcută.

«Aici ai exagerat puţin!» a spus Eva. «Continuă să fii deschisă şi corectă. Cred că nu au prea mulţi din ăştia.»

Acum gazda îmi dădea sfaturi. Mă ajuta, încerca să mă salveze. Era ultima umilinţă.

— Şi ce ţi-a răspuns Essam? a întrebat Garoff.

— A spus: „Da, desigur, ai dreptate”. Iar eu, la rândul meu, am continuat să-l amăgesc, să-l conving şi să găsesc explicaţii. Aveam încă nevoie de ajutorul lui Essam, dacă-l puteam obţine, l-am spus că-i înţeleg preocupările. Şi, da, recunosc de bunăvoie că, rămas singur un timp îndelungat, izolată de Imperiu şi vieţuind ca un om, fără să am drept compensaţie tovărăşia unui yeerk, am fost atrasă într-o relaţie neprofesională cu oamenii. Cu gazda mea. Şi, prin ea, cu odraslele, copiii!

«Asta e! Deştept! Recunoaşte ceea ce e oricum evident.»

— Dar stările mele afective nu mi-au umbrit datoria. Ştiam în ce consta. Ştiam că specia asta de Clasa Cinci reprezintă o resursă naturală esenţială. Am crezut că

Essam va vedea toate acestea ca şi mine. Nu consideram că Essam era mai slab decât mine. Ştim cu toţii că Essam ajunsese destul de sus în cariera sa de subrisser şi că fusese degradat pentru comportament inadecvat. Mai precis, pentru lipsă de hotărâre. Pentru lipsă de fermitate. Credeam că Essam înţelesese şi era de acord cu mine. Greşeam.

«Foarte frumos, dragă yeerlo, a spus Eva. «Ai adus-o frumos din condei cu ce a văzut Garoff în amintirile tale. Ai avut stări afective umane, dar le-ai depăşit. Ce nobil!»

— Am plecat din Hollywood. Ajunsesem la concluzia că Hollywood nu era cel mai bun loc pentru o invazie. Ştiam că, pentru câţiva ani, trebuia să trecem neobservaţi. Hollywood era sub lupă. Hollywood era deja suprasaturat de mişcări având o similitudine de suprafaţă cu conceptul meu de Comuniune. Aşa că ne-am mutat într-un loc unde Comuniunea urma să aibă mai puţini concurenţi printre creduli.

A fost uşor să găsesc o nouă slujbă pentru Allison. Dar viaţa mea a devenit mai complicată, în acea vreme începusem Comuniunea, şi, o parte din timp, foloseam o a doua gazdă în acest scop. Alergam permanent de la slujba lui Allison la sediul Comuniunii, cu schimbări de gazde între ele. Un consum foarte mare de timp.

— Unde te duci, Essam? l-am întrebat.

— Nu te îngrijora, îţi las ţie kandrona, a spus. N-o să te înfometez. Mă… mă gândeam că, de fapt, te-am iubit. Şi pentru motivul ăsta n-o să te rănesc acum.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Tocmai m-am hrănit. Voi lipsi trei zile. Îl voi elibera pe Hildy. Şi se va afla în siguranţă, cu copiii.

— Crezi că poţi pleca? am strigat.

— Da, Allison, eu…

— Sunt Subrisserul 409, nu „Allison”! am răcnit.

— Da, subrisser, a spus Essam. Dar eu nu mai sunt un

membru al Imperiului. Am ales moartea, decât o continuare a acestei misiuni demne de dispreţ.

CAPITOLUL 25

Nu-mi puteam crede urechilor, membri ai Consiliului! Eram şocată. Uluită. Încercam să înţeleg.

— Demnă de dispreţ? Te-ai scrântit, Essam? Suntem yeerki!

— Da, asta suntem. Dar va trebui să căutăm o cale mai bună decât asta, a spus Essam.

Eram furioasă. Trădată! Trădată de propriul meu… de subordonatul meu! De Hildy, de Essam, trădată! Am fugit spre centrul de comandă unde ascunseserăm armele.

Am intrat, am înhăţat un lansator Dracon, m-am întors şi l-am ţintit pe Essam.

— Supune-te ordinelor mele sau vei muri! am strigat.

— Dacă tragi, s-ar putea să răneşti copiii.

— Crezi că-mi pasă? Supune-te! Sunt subrisserul tău!

A lăsat copiii jos şi s-a îndepărtat de ei.

— Atunci, omoară-mă, Edriss!

Am ordonat degetului meu să apese pe trăgaci. Dar în acel moment, gazda mea s-a ridicat împotriva mea. Rămăsese în aşteptare, ducându-mă de nas cu inducerea unui sentiment fals de siguranţă. A atacat cu toată forţa minţii ei. Evident că am recăpătat controlul în câteva secunde. Dar în acele câteva secunde, Essam a sărit şi mi-a smuls lansatorul Dracon.

«Frumoasă poveste, femelă-yeerk! E şi ceva adevărat în ea?»

«Nu-l puteam lăsa să-mi ia copiii, l-am spus: „Nu te mai teme, prostule, căci pot să le ofer siguranţă copiilor. Vor fi ai noştri. Eu voi fi visser plin, nu pricepi? Voi fi în stare să-i protejez!”»

«Şi nu te-a crezut.»

«M-a crezut.»

«Atunci, de ce?»

«E ceva dincolo de copii, nu înţelegi? Se îndrăgostise!»

«De cine?»

«De Allison Kim… de propria lui gazdă, Hildy Gervais… De oameni. Era îndrăgostit până peste cap. Era îndrăgostit de dragoste. O studiase mult. Într-un fel, devenise om.»

«Şi a ales mai degrabă să moară, decât să-şi lepede umanitatea», a spus Eva. «Şi cu toate acestea, încă mai crezi că ne poţi cuceri?»

Garoff îşi drese glasul.

— Visser Unu?

— Îmi cer scuze, membru al Consiliului. Eu… lăsaţi. Essam era… era mai mare ca mine, mai puternic, fiind într-o gazdă umană masculină. Mă ţinea prizonieră. Îmi cunoştea programul de hrană. Mă reţinea în pofida voinţei mele, înfometându-mă. Până la urmă, n-am mai avut ce să fac: m-am pregătit să intru în bazinul nostru provizoriu.

— Copiii vor avea nevoie de mama lor, a spus Essam.

— Eu *sunt* mama lor! am strigat, o minciună fireşte, dar speram să-l manipulez.

— Nu. Allison Kim e mama lor. Tu? Tu nu eşti mama nimănui. Nici n-ai putea fi vreodată.

— Ai devenit *uman*, prostănacule!

El a zâmbit.

— Da, aşa e, „am devenit uman”, subrisser.

— Ce vei face, trădătorule? l-am întrebat. Mă vei lăsa în bazinul ăsta, fără nicio gazdă? Mă laşi aici, prinsă în cursă, ca să fiu descoperită, în cele din urmă, aruncată în closet de primul om care ar veni să cerceteze dispariţia lui Allison Kim?

Era violent. Era refractar. Dar, într-un final, a fost de acord să o închidă pe gazda mea alternativă într-o zonă aflată sub control, de lângă bazin. Căpătasem un bărbat solid, impresionant, pentru a-l folosi la discursurile ţinute

în faţa grupurilor mele de adepţi ai Comuniunii. Această gazdă alternativă şi-a petrecut zilele într-o încăpere zăvorâtă şi antifonată.

Essam mi-a adus-o pe a doua gazdă, i-a ataşat dispozitivele de restricţie concepute de el însuşi şi a plecat. Am pătruns de îndată în această gazdă şi am plecat în căutarea lui Essam, a lui Allison Kim şi a copiilor.

— De ce l-ai căutat pe Essam? a întrebat Garoff.

— Ca să-l ucid, fireşte!

«Mincinoaso! îl iubeai!»

— Şi copiii? a întrebat Garoff.

— Nu erau importanţi! am spus, hotărâtă.

«Şi totuşi, încă îi mai iubeşti, mamă-yeerk!»

— Am procreat într-o încercare de a cunoaşte oamenii. Da, m-am ataşat de copii. Sau, cel puţin, gazda mea a făcut-o. Şi, după cum am spus, m-am… dezorientat. Dar acum, că eram eliberată de Allison Kim, mintea îmi era şi mai limpede. Nu era deloc nevoie să-i terminăm pe copii, erau prea mici ca să ştie ceva. Dacă i-am fi nimicit, am fi riscat să nu avem câştig de cauză. Ştiam că oamenii îi vor adopta şi-mi vor rezolva astfel problema.

— Logic, a comentat Garoff.

Visserul Trei nu era de acord cu nimic din toate astea.

«Se aşteaptă oare trădătoarea asta ca noi să credem că a dat viaţă unor oameni doar pentru a putea „cunoaşte” oamenii? Avem mii de controlori ai oamenilor care se descurcă foarte bine fără să procreeze!»

— N-ai înţeles niciodată altceva decât forţa brută şi manipularea neîndurătoare, Visser Trei. Planurile tale sunt exagerate şi absurde. Cât timp ai pierdut şi câte resurse ai cheltuit pentru a inventa un elixir inteligent, capabil să distrugă liberul-arbitru al oamenilor? Un eşec! Aşa cum ar fi putut să-ţi spună oricine îi cunoştea pe oameni. Încerci să preiei controlul unor şefi de state ale celor mai

puternice naţiuni şi sfârşeşti prin a-i pune în gardă, făcând mai mult de jumătate din ei să suspecteze prezenţa noastră pe Pământ! Ai cheltuit o avere pentru a obţine o Rază Antimetamorfozare, lipsită de eficienţă! De ce? Pentru că nu eşti în stare nici măcar să anihilezi o mână de refugiaţi andaliţi!

«Uiţi, Visser Unu, că *tocmai* i-am nimicit pe bandiţii andaliţi.»

— Da, am uitat de acea mică demonstraţie artistică, am zis eu, cu un zâmbet ironic. Felicitări! Câte gazde valoroase de hork-bajiri ai pierdut în acest proces care a durat mai multe luni? câţi yeerki au fost ucişi?

«Greşeala a venit pe calea deschisă de tine, Visser Unu. Tu şi Comuniunea ta, treaba cu o-singură-gazdă-odată, invazia ta înceată, treptată.

Noi i-am *cucerit* pe geddi. I-am *cucerit* pe horkbajiri!» îşi făcu pumn mâna sa slabă de andalit. «l-am *cucerit*! Din taxxoni am făcut aliaţi, dar dacă ni s-ar fi opus, i-am fi cucerit şi pe ei!»

Păşea încoace şi-ncolo prin faţa holoramei, furat practic de încântarea de a-şi auzi propriul discurs înflăcărat!

«Crezi că, atunci când va veni timpul, ne vom infiltra printre andaliţi? Că vom ticlui mici cluburi sociale, unde vom căuta să-i convingem să devină sclavii noştri? Nu! Când vom fi pregătiţi, îi vom *cuceri* şi pe ei!»

Se opri din plimbare şi-şi aţinti toţi cei patru ochi asupra mea.

«Noi suntem Imperiul yeerk! Nu suntem o rasă de şerpi şi de spioni. Suntem legiuitori, cuceritori!»

Discursul a avut efect. Am văzut mai mulţi membri ai Consiliului în câmpul lor de gravitaţie zero îndreptându-şi spatele, ridicându-şi umerii şi scoţându-şi maxilarele în afară. La urma urmei, erau politicieni, aşadar, uşor de cucerit prin viziuni grandioase.

Am aşteptat până ce ecourile cuvântării telepatice a Visserului Trei s-au stins. Apoi am spus:

— Ştiţi, m-am înşelat în privinţa Visserului Trei, nu este un păcălici al andaliţilor. Mai degrabă, prin această izbucnire, prin această aiureală, pare că şi-ar fi petrecut timpul cu helmacronii.

Unii membri ai Consiliului au chicotit. Helmacronii reprezentau cea mai mică specie inteligentă cunoscută, doar cu ceva mai mari decât un grăunte de nisip, dar cu nişte ego-uri uriaşe!

Visserul Trei nu luă în seamă râsetele.

«E foarte simplu, Visser Unu: ai impus politica infiltrării treptate dintr-un singur motiv, doar dintr-unul singur – te temi că un război de cucerire ţi-ar ucide copiii.»

«Ai grijă, e o cursă!»

— Prostii! am strigat. Nu-mi pasă de copiii oameni! Nu-mi pasă!

Visserul Trei dădu drumul unui zâmbet de andalit, iar eu am avut o senzaţie de prăbuşire. Gazda mea îşi dăduse seama. Eu nu. Da, era o capcană.

«Aşa cum se întâmplă, membri ai Consiliului, acesta este ziua mea pentru surprize», a spus Visserul Trei. «Aduceţi-l înăuntru!»

Uşa s-a deschis.

Copilul a păşit înăuntru. Să fi avut vreo nouă ani.

Ultima oară îl văzusem cu mulţi ani în urmă. Pentru o lungă perioadă de timp, ori de câte ori fusesem pe Pământ, le urmărisem progresul – gemenii mei, copiii mei.

Acesta era fiul meu. Numele lui era Darwin. Numele ales fusese o mică glumă din partea mea. El reprezenta ceva niciodată apărut şi dezvoltat: un copil de om cu patru părinţi, doi oameni şi doi yeerki.

«Mă tem că nu am încredere în tine pentru a-ţi încredinţa un lansator Dracon», a spus duşmanul meu. «Dar, aşa cum ai arătat, armele umane cu proiectile sunt

chiar eficiente.»

Unul dintre hork-bajiri a adus o armă de mână umană. Am luat-o. N-aveam de ales. Mâna-mi transpira, inima îmi… nu! Nu asta!

«Un singur glonţ, Visser Unu. Arată-ne. Dovedeşte-ne că nu-ţi pasă deloc de copilul ăsta de om.»

CAPITOLUL 26

Ţineam arma.

Iar Darwin, fiul meu, prinse calm ţeava şi-i lipi gura pe propria sa inimă.

Am înţeles. Darwin era un controlor. Yeerkul din creierul său ţinea arma în aşa fel ca eu să nu mă răsucesc şi să-l pot împuşca pe Visserul Trei. Ţinând-o astfel, singura persoană pe care o puteam ucide era Darwin.

Corpul gazdei yeerkului ar fi murit, fiul meu ar fi murit. Yeerkul ar fi putut fi salvat la timp. Totuşi, era periculos pentru el. Trebuie că Visser Trei îl amenințase rău de tot ca să-l convingă să facă asta.

Am privit la fiul meu, la trăsăturile care formau o combinaţie unică între fizionomia coreeană a lui Allison şi cea franceză a lui Hildy. Ochii, părul erau ale lui Allison. Pielea palidă, gura largă erau ale lui Hildy.

Nimic de la mine, fireşte. Cum ar fi putut fi? Şi totuşi, acest copil n-ar fi existat decât pentru mine. Desigur, în parte, asta ar fi făcut din mine mama lui.

Mă străduiam să-mi controlez expresia facială. Eram ajutată de răni. M-am privit în oglindă: ochiul meu drept părea acum să plângă fără încetare.

Darwin – un controlor. Sora lui? Fiica mea? Unde era Madra? Unde era fetiţa mea botezată după strălucitoarea şi mica lună a lumii yeerkilor?

Arma tremura în mâna mea. Să apăs pe trăgaci? Era tot ce aveam de făcut. Aş fi fost liberă. Visserul Trei mizase totul pe spectacolul ăsta.

Dacă refuzam, nici măcar puterea lui Garoff nu m-ar

fi putut salva.

«Poate că Visserul Unu nu prea cunoaşte cum se manevrează arma», zâmbi cu superioritate Visserul Trei. «Aşa ceva ar putea părea imposibil în ultimă măsură, dar numai pentru a-i reîmprospăta memoria – apeşi pe trăgaci, visser! Doar apeşi pe trăgaci!»

«Nu poţi face asta, Edriss!» a spus Eva.

«N-am de ales! Mă vor ucide!»

«Ai mai ales odată viaţa ta în locul iubirii. Ai fost fericit cu rezultatul?»

«Pur şi simplu apeşi, visser. Apoi… bang! Iar proiectilul iese şi face o gaură în…»

— Tragi sau nu? a întrebat Garoff.

Şi el era prins în capcană. Nu putea face nimic să mă salveze. Nu putea decât să spere că voi trage.

Ciudat cât de mult semăna Darwin cu ea. Cu Allison. Ciudat şi cât de mult credeam că pot vedea ceva, ceva mic de tot în ochii aceia care să fie şi de la mine.

Trebuia s-o fac.

Trebuia.

Garofi se holba. Consiliul era în întregime acaparat. Toţi cei patru ochi andaliţi ai Visserului Trei mă fixau. Chiar şi gărzile hork-bajire priveau la mine.

Doar eu priveam departe. Doar eu puteam vedea cu adevărat.

— Nicio şansă, am şoptit.

Am pus degetul pe trăgaci.

M-am oprit. Am amânat. Încă vreo câteva secunde. Câteva secunde şi puricele, mica insectă, se va opri din creştere.

Am zâmbit către Visserul Trei.

— Vei pierde, visser. M-ai judecat greşit. Voi ucide viermele ăsta uman, după care, când îmi va veni şi mie timpul, te voi privi cum mori – pedeapsa prin tortură a trădătorului!

«Trage, atunci! Trage!»

— Sper că nu e un vierme gol, Visser Trei. Va fi o pierdere dacă glonţul va trece prin vierme şi-l va ucide pe hork-bajirul controlat din spatele lui.

«TRAGE!»

Dintr-odată, corpul-gazdă al Visserului Trei nu mai era singurul andalit din încăpere.

ŢIUUU!

ŢIUULJ!

Tânărul andalit a lovit cu viteza fulgerului! Doi hork-bajiri au căzut, nemaiputând să stea doar în singurul picior rămas!

«Acum!» a strigat tânărul andalit.

BUUM!

Uşa a ieşit din ţâţâni. În încăpere a dat buzna un vârtej negru-portocaliu de colţi, fălci, într-o viteză năucitoare. O secundă mai târziu, a năvălit o hălăciugă de blană, odată albă, rostogolindu-se şi urnind, de mărimea unei camionete.

Hork-bajirii, în graba lor de a ataca, se ciocniră unul de altul. Dar acum, alături de noi, erau alte două noi creaturi – doi hork-bajiri.

Cei doi hork-bajiri metamorfozaţi s-au năpustit în mijlocul gărzilor hork-bajire, semănând confuzie şi nehotărâre.

Totul s-a petrecut într-o secundă. O secundă care a trecut între urletul de frustrare al Visserului Trei şi mutilarea cumplită.

«Nu!» a răcnit Visserul Trei.

Darwin a dat drumul ţevii de la armă.

Am rotit arma către ursul polar şi am tras. Glonţul a lovit. Dar dacă ursul a păţit ceva, n-a arătat niciun semn.

— HHHHRRRRRUUUOOOAAARRR!

Controlorii hork-bajiri au fost aruncaţi de-o parte şi de alta.

Unul dintre ei şi-a ridicat lansatorul Dracon şi a tras.

ŢIUUU!

VÂÂÂJ!

— Ahhhh!

Din spate, o fulgerare! Raza energetică şi-a greşit ţinta şi a nimerit în peretele de piatră declanşând o explozie fierbinte. Din cauza căldurii, blana albastră de andalit a Visserului Trei se pârli şi se înnegri.

«Proştilor! Fără arme!» a ordonat Visserul Trei.

În luptă, Visserul Trei era, ca întotdeauna, cumplit în înfruntarea directă. Dar deja jumătate din gărzile hork-bajire erau la pământ, rănite sau şi mai rău decât atât. Şi, de la o secundă la alta, devenea tot mai greu să-i deosebeşti pe hork-bajirii noştri de ai lor.

«Fiecare yeerk care îmi aude vocea, la mine!» a mugit Visserul Trei.

Întăririle ar fi trebuit să apară iute. Erau duzini întregi de controlori de hork-bajiri în complexul bazinului yeerk, ca şi numeroşi taxxoni.

— Gunoi andalit!

Darwin execută o rotire inutilă spre tânărul andalit şi primi în schimb peste cap o lovitură cu latul tăişului cozii. Căzu, pierzându-şi cunoştinţa. Nu mort! Protejat! Gheara unui hork-bajir călcă pe spinarea lui. Avea să-i lase o vânătaie, dar nu o vătămare permanentă.

Tigrul şi ursul polar erau peste tot, sfâşiind şi urlând, până am simţit că o să-mi sângereze urechile. M-am ghemuit într-un colţ, cu mâinile peste urechi, tupilându-mă speriată, uluită de violenţa adunată. Eram lipsită de ajutor în mijlocul tuturor acelor fălci, şi colţi, şi gheare, şi cozi sfârtecătoare.

«În spatele tău!» a strigat unul dintre hork-bajirii metamorfozaţi.

Tigrul se răsucea, sfâşia, mârâia, sfâşia din nou, totul cât ar clipi un om din ochi. Un hork-bajir se trase

clătinându-se înapoi, ţinându-şi organele interne în propriile mâini.

Era un măcel scăpat de sub control, o duzină de luptători rămaşi înghesuiţi într-o singură încăpere, fără ca vreunul să încerce, deocamdată, să scape. Nebunie peste tot în jurul meu!

Ursul polar îşi repezi umărul cu putere într-un flanc al Visserului Trei, culcându-l la pământ. Dar visserul era iute şi bine dotat fizic, cu extraordinara putere a unui andalit matur.

A sărit spre tânărul andalit. Aflându-se faţă-n faţă, porniră o luptă cu cozile – duelişti rotindu-şi tăişurile cu o viteză care făcea aerul să ţiuie.

I-am văzut pe membrii Consiliul suspendaţi în hologramа lor, în siguranţă. Erau din nou spectatori la o înfruntare. Aidoma unor suporteri-oameni la o întrecere sportivă. Strigau îndemnuri, protestau la retrageri, chiuiau la izbânzi. Unul dintre membrii Consiliului – taxxon – se aprinsese în aşa măsură, încât a devorat capul unui asistent gedd care trecea prin preajmă, cu o singură muşcătură a gurii sale cu margini roşii.

Acum Consiliul vedea adevărul: *asta* însemna să te baţi cu aşa-numiţii bandiţi andaliţi. Nu jocul de umbre ridicol prezentat mai devreme de Visserul Trei.

Asta era realitatea.

Aproape că mi-era teamă că va stârni simpatie pentru Visserul Trei. Acum membrii Consiliului vedeau ei înşişi ce putea face o mână de războinici capabili de metamorfozare.

Dar nu, nu, pentru Visserul Trei era totuşi prea târziu. Minţise Consiliul. Chiar mai rău, îi tratase drept fraieri. Iar acum fusese prins cu minciuna.

Visserul Trei îl atacă violent pe tigru cu o lovitură pe care n-ar fi putut-o evita niciun om. Dar tigrul îşi lăsă în jos faţa sa aprinsă şi uimită şi se năpusti, cu fălcile deschise,

ratând la milimetru pieptul visserului pe care l-ar fi sfâşiat.

«Întăririle! La mine, orice yeerk care-mi distinge vocea!» a strigat Visserul Trei.

Începea să realizeze că ar fi putut fi ucis, chiar aici, chiar acum, sub privirile întregului Consiliu.

Dar următoarea creatură care dădu buzna pe uşă se dovedi a nu fi niciun hork-bajir, niciun taxxon.

Era o gorilă.

«Aşadar», îmi spuse Marco, «asta e ce aveai în minte?»

Am încuviinţat încet.

Fără să-şi ia ochii de la mine, gorila repezi un pumn ca de beton în faţa unei gărzi hork-bajire.

După care şi-a îndreptat pumnul spre mine. Şi l-a tras înapoi şi, o secundă mai târziu, totul deveni negru.

CAPITOLUL 27

M-am trezit din cauza durerii.

Am deschis ochii. Nasul mi-era turtit. L-am atins cu mâna teafără, apoi mi-am privit degetele. Sânge începând tocmai să se coaguleze, dar încă neuscat. Prin urmare, nu fusesem inconştientă prea multă vreme.

Mă aflam într-un tunel sau într-o grotă mică şi slab luminată. Mi-a luat câteva minute să-mi dau seama de asta. După care am realizat că mă aflam într-un tunel taxxon. Taxxonii săpaseră mai multe derivaţii dinspre bazinul principal.

Un taxxon mort, părând dezumflat, zăcea la o distanţă de douăzeci de picioare în josul tunelului, cu maţele risipite şi urât mirositoare.

M-am întors, am privit peste umăr şi am rămas şocată.

Complexul bazinului yeerk se desluşea cu claritate. La nici cincizeci de yarzi depărtare, hork-bajiri înarmaţi până-n dinţi alergau de colo, colo, căutându-mă, fără îndoială, pe mine. Pe noi.

Şi totuşi, în ciuda faptului că eram complet expuşi vederii, nu ne vedeau.

Era clar că ne aflam în spatele unei holograme. Nu am distins niciun soi de generator de holograme. Desigur, nu exista niciun motiv ca generatorul de holograme să nu fie ascuns. Una dintre pietre putea fi generatorul.

Tigrul, ursul polar, cei doi hork-bajiri şi tânărul andalit mă înconjuraseră, ţinând precauţi distanţa. Erau nervoşi, fără însă s-o arate prea mult.

Marco, acum fiind om, purtând un şort şi un tricou, mă privea cu o expresie impenetrabilă.

— Ai nevoie de un doctor, visser. Rănile pe care le ai nu sunt numai din cauza mea.

— Visserul Trei, am murmurat printre dinţii sparţi. L-ai ucis?

Marco dădu din cap.

— Nu. S-a metamorfozat. L-am scăpat. Noi am şters-o.

— Păcat, am spus. Vă vor găsi aici.

— Ştim. Dar nu chiar acum.

— Se pare că aveţi capacităţi holografice foarte sofisticate. Mai bune decât orice posedă yeerkii. Mi-am mijit ochii. Poate chiar mai bune şi decât ce posedă andaliţii.

— Am asamblat şi noi câteva chestii cumpărate prin Radio Shack[2], a spus Marco, ia spune, de ce ne aflăm aici?

— V-aţi atins scopul, am spus. Puteţi pleca.

A încuviinţat.

— Aşadar, a fost doar ca să apărem şi noi?

— Exact.

— Interesant război mai duceţi şi voi, yeerkii. Sunteţi siguri că ştiţi cu cine vă bateţi?

Am râs.

---

2 Site comercial pentru cumpărături prin Internet.

— Acum ştiu totul.

cirezi că-l vei speria, Edriss? încă nu te-ai prins ce ai chiar sub ochii tăi.»

Marco părea să fie ecoul încrederii mamei sale.

— Nu-ţi pierde timpul încercând să mă sperii, Visser Unu. Dacă vreunul dintre noi va cădea vreodată prizonier, vreun yeerk oarecare va avea acces deplin la amintirile mele, la amintirile tuturor celor de aici. Telefonul pe care l-ai dat… Te rog, vii să-i baţi la fund pe colegii mei yeerki?… O să fie făcut cunoscut fraţilor şi surorilor tale yeerke.

«O vede», a spus Eva. «Vede capcana în care te afli.»

«Băiatul e deştept», am admis. «A crescut.»

«M-ai infestat la întâmplare, după credinţa ta. Dar eu cred în puteri mai mari, yeerkule. Eu cred că am fost cucerită, pentru ca fiul meu să devină puternic şi înţelept şi, într-o bună, zi să te nimicească.»

— Da, s-ar putea ca totul să fie adevărat, Marco, am spus. Dar, dacă vei muri, nu vei mai vorbi cu nimeni.

Marco îşi muşcă buza. Privi în jos la pământ.

— Ax! a spus el.

Înainte să pot clipi, tăişul cozii tânărului andalit era la gâtul meu.

— Uite cum facem, yeerk visser! Tu o părăseşti pe mama. O faci chiar acum. Te vom arunca în bazin. Te vom lăsa să mai trăieşti un timp.

— Sau?

— Sau prietenul meu andalit „o să dea din coadă”.

— N-o vei face. Priveşti la figura mamei tale. La ochii ei. Nu poţi. Eşti doar un om, cu toate slăbiciunile specifice oamenilor.

Marco se ridică în picioare, dar chiar şi aşa nu era decât puţin mai înalt decât mine şezând.

— Ştii ce scrie pe plăcuţele de înmatriculare din New Hampshire?

Mi-am clătinat capul, intrigată.

— Accesează memoria, mi-a spus el. Mama ştia. Am vorbit despre asta. La timpul ăla ziceam că e ceva banal. Dar după aceea, cu cât am cugetat mai mult, cu atât ni s-a părut mai puţin banal. Era… inevitabil.

Mi-am accesat memoria.

— Trăieşte liber sau mori?

— Trăieşte liber sau mori, a repetat Marco. Mama mea va pleca de aici ca femeie liberă sau va muri.

«Nu cred că o va face!» i-am spus Evei.

«Ba da. O va face. Trebuie să mă laşi să vorbesc cu el. Eu singură, fără tine.»

— Zece secunde, a spus Marco. Tic-tac! Zece… nouă… opt…

CAPITOLUL 28

«Nu! Crezi că sunt o proastă?»

«N-ai de ales, Edriss!»

«Încă mai pot alege între felul în care voi muri, femelă-om! Ai impresia că voi avea încredere în fiul tău josnic şi nepăsător? A jurat să mă ucidă!»

— Şase… cinci…

«N-o va face. Nu, dacă o să-i spun eu asta.»

«Mă laşi fără gazdă! Fără ajutor! Oarbă!»

«Nu, Edriss! Pentru că Marco e fiul meu. Are capacitatea de a vedea limpede de la început până la sfârşit. A moştenit trăsătura asta de la mine.»

Era monstruos! Imposibil! Propria mea gazdă se târguia cu mine! Mă aşteptasem ca Marco şi bandiţii să atace. Nu mă aşteptasem să mă prindă şi să mă ia prizonieră. Răsturnaseră balanţa puterilor.

— Trei… doi…

Şi acum, nu mai aveam nicio şansă de supravieţuire. Doar dacă… dacă nu cumva Eva spunea adevărul. Oare puteam să am încredere în ea? O cunoşteam mai bine decât ar fi fost vreodată în stare cineva.

Oare văzuse întregul tablou? Va face ceea ce trebuia?

— Unu!

— O voi elibera pe mama ta! am spus.

— O s-o cred atunci când îţi voi vedea trupuşorul caraghios şi jegos ieşind din urechea ei, a spus Marco.

Totul s-a năruit, mi-am spus în sinea mea. Toate speranţele mele. Toate marile mele visuri. Toate s-au redus la această jalnică nădejde: mila celor doi oameni care m-au urât.

Am început să ies.

Câteva momente mai târziu, mă strecuram din canalul auditiv. M-am simţit ridicată de o mână omenească. Nu vedeam nimic. Auzeam doar nişte bubuituri îndepărtate. Aşteptând ca puternicele degete omeneşti să se strângă ca un cleşte în jurul meu, să mă strivească, lipsită de ajutor cum eram.

Ce se alesese de toate puterile mele? Eram neputincioasă. Complet, complet neputincioasă!

Un timp îndelungat mi-am aşteptat sfârşitul.

Iar apoi, am simţit din nou canalul urechii înaintea mea. Înfierbântată, ameţită, temătoare, am prins să alunec înăuntrul lui.

Da! Da! Eram în contact cu creierul ei! în siguranţă! Da, ochii ei erau ai mei, mâinile ei ale mele, vocea ei a mea!

Am zărit lacrimi curgând din ochii lui Marco. Ceilalţi, andaliţii şi fiarele, priveau în altă parte.

Pentru o vreme îndelungată, cât eu am cotrobăit cu frenezie prin memoria recentă a Evei, încercând să înţeleg ce se întâmplase, nimeni nu scoase o vorbă.

Iar apoi, în cele din urmă, tocmai când începusem să accesez ceea ce pierdusem, el i-a făcut semn tigrului.

— Îmi pare rău, mamă, mi-a spus el. Dar trebuie s-o facem, ca să arate cât mai real.

Laba tigrului s-a mişcat, s-a retras şi a lăsat în urmă, în braţul meu, patru tăieturi adânci şi sângerânde. O altă

mişcare prea-iute-pentru-a-fivăzută, şi andalitul lăsă o cicatrice superficială pe obrazul meu.

— Trebuie să arăţi ca şi cum ai fi luptat, spuse, cu răceală, calculatul Marco, în timp ce simţea un nod în gâtlej şi privirea i se înceţoşa din cauza lacrimilor.

S-a întors şi, într-un spectacol ridicol şi totuşi emoţionant, monstruosul urs îi puse o labă în jurul umerilor.

«OK, doboar-o, Ax», spuse tigrul.

Jap!

Coada andalitului a lovit, iar eu am căzut.

Am rămas într-o stare de semiconştienţă, cum se întâmplă adesea când o gazdă este rănită. Mulţi yeerki cunosc starea asta ciudată, asemănătoare visării. Incapabilă să fac corpul gazdei să-mi asculte comenzile, incapabilă să-i controlez mintea, dar îndeajuns de bine conectată pentru a-i putea vedea visele şi pentru a urmări ecoul evenimentelor recente.

În această stare de visare am văzut ceea ce ieşise la suprafaţă. Mi-am văzut gazda, mama băiatului, explicându-i fiului ei.

— Marco, nu înţelegi. Dacă se întoarce fără o gazdă, fără mine, ei vor şti că s-a petrecut ceva. Vor săpa până vor afla răspunsurile, Marco!

— Trebuie să moară, mamă! Iar tu trebuie… tata şi cu mine… te vrem înapoi!

Prin ochii Evei, prin memoria ei, m-am văzut pe mine însămi, mică şi neajutorată, în strânsoarea lui Marco.

— Ştiu că aveţi nevoie de mine, iubitule! Şi, Dumnezeule, eu am nevoie de voi mai mult decât de viaţă. Dar EA este singura care se zbate pentru o invazie nonviolentă pe Pământ. Visserul Trei vrea un război total! Vrea să incendieze de pe orbită oraşele, să ne masacreze fără milă, fără deosebire, până la supunere!

— Nu ne vom preda niciodată! a trâmbiţat Marco.

Eva i-a luat faţa în mâinile ei.

— Marco, e un sentiment frumos, un ideal curajos! Dar adevărul, Marco, este că oamenii se supun. Nu toţi şi nu întotdeauna, doar unii, poate mai mulţi. Se vor supune îndeajuns de mulţi, Marco, îndeajuns pentru a le da yeerkilor ceea ce-şi doresc. Iar restul vor fi morţi. Milioane. Miliarde.

Am văzut mâna lui Marco închizându-se în jurul meu. Am văzut cât de aproape fusesem de puterea aceea inexorabilă care mi-ar fi putut sfârşi viaţa.

— Nu te poţi bizui pe lozinci, curajosul meu fiu! Trebuie *să câştigi* războiul ăsta! Pentru asta, Visserul Unu trebuie să supravieţuiască. Doar ea poate să-l oprească pe Visserul Trei. Dacă ea pierde sau e considerată neloială, el va avea drum liber.

Marco nu părea convins.

— Un război deschis înseamnă că măcar oamenii vor putea lupta. E mai bine să-ţi cunoşti inamicul. Să ştii în cine să tragi.

— Da, dar puteam pierde cu toţii, a spus Eva. Şi chiar dacă am învinge, câte milioane sau chiar miliarde de oameni vor fi sacrificate?

I-am văzut figura prin intermediul amintirilor Evei. L-am văzut cugetând. Un copil! Iar acum el hotăra soarta Pământului şi a Imperiului yeerk!

— N-are niciun sens, a spus el, în cele din urmă. Dacă o înfruntare deschisă ar avea sorţi de izbândă, Visserul Unu ar sprijini-o. Aşadar, fie că yeerkii au motiv să creadă că o înfruntare deschisă va eşua, fie că Visserul Unu are alte motive să continue cu infiltrarea sa treptată.

Deştept, deştept băiat, am gândit. Mă voi bucura de ziua când îţi voi vedea sfârşitul. Stând acolo, mulţumit de tine şi dezvăluindu-mi slăbiciunile, imaginându-te invulnerabil. Voi găsi eu calea de a te face să ţipi.

— Ea *are* un motiv, a spus Eva.

— Spune-mi-l!

— Are copii.

CAPITOLUL 29

«Yeerkii se reproduc prin fisiune», a intervenit tânărul andalit. «Nu au relaţii afective cu progeniturile lor. Într-adevăr, yeerkii mor în actul reproducerii.»

Dispreţul andalitului era totuşi foarte clar. Dar nu era nicio problemă. Ura se dovedea reciprocă.

— Ea are copii de la o gazdă umană de dinainte, a lămurit Eva. Are sentimente pentru ei. Şi, dacă nu se mai află la comandă pe Pământ, nu-i mai poate proteja. Dacă Visserul Trei porneşte un război sângeros, ei ar putea să moară.

Deşi căuta să o ascundă, Marco era surprins. Apoi a făcut ceva extraordinar. S-a întors către ursul polar.

— Cassie?

«Cred că spune adevărul», a zis ursul.

— Îmi pare rău, mamă! Nu putem avea încredere în nimeni.

— Nu, nu puteţi. Dar trebuie să ştiţi că Visserul Unu este, astăzi, chiar acum, la judecată. Una la care i se hotărăşte viaţa. Decizia ţine de Consiliul celor Treisprezece. Ei ştiu foarte puţin despre Pământ. Vor alege între Visserul Unu şi Visserul

Trei. Dacă-l vor alege pe acesta din urmă, vor sfârşi prin a-i urma planul.

Tigrul a vorbit din nou.

«Poate-ar fi mai bine să-l avem pe Visserul Trei la conducere. Face nişte greşeli prosteşti. Ai lui se tem de el şi-l urăsc, ceea ce face din poporul său unul mai puţin eficient. Şi apoi, îl cunoaştem. Ştim la ce să ne aşteptăm. Visserul Unu s-ar putea dovedi un vrăjmaş mult mai periculos.»

Desigur, această succintă prezentare venea din partea unei minţi andalite. Într-un fel, era măgulitoare. Şi

adevărată, firește.

«Şi apoi», spuse unul dintre hork-bajirii transformaţi, cvisserul Unu îl cunoaşte acum pe Marco. Dacă ea va câştiga în faţa Visserului Trei şi va prelua controlul asupra Pământului, îl va ucide pe Marco sau îl va lua drept gazdă. În felul ăsta, având acces la memoria lui, nu va fi silită să se teamă de ceilalţi yeerki. Îl poate lua pentru ea, după care să ne vâneze unul după altul, până ne va termina.»

«Ucideţi-o pe Visserul Unu acum, iar pe Visserul Trei ucideţi-l mai târziu, când vom avea ocazia», a spus, direct, cel de-al doilea hork-bajir.

Marco privi către tigru.

— Ce avem de făcut, conducător neînfricat?

— Este decizia ta, Marco. E mama ta, trebuie să fie decizia ta.

Pe razele kandrona, şi tigrul era om! Oare erau oameni cu toţii? Cu toţii în afara singuraticului andalit?

Voiam să râd! Voiam să alerg la Visserul Trei şi să-i scuip adevărul în faţă: Tu, prostănac neisprăvit, fiecare mişcare a ta a fost împiedicată, nu de războinicii de gherilă andaliţi bine pregătiţi, ci de oameni! De copii!

Ştiam acum că Marco privea în jos, la mine, aflată neputincioasă în mâna lui. A închis pumnul peste mine, dar nu l-a strâns.

— Te iubesc, mamă, i-a spus el Evei.

— Ştiu, dragule! Te iubesc şi eu. Şi sunt foarte mândră de tine.

— Da. Tata, el…

Eva a clătinat din cap.

— A trebuit să-şi vadă de viaţa lui, Marco. El crede că sunt moartă. E deja supărat. Şi chiar şi acum şansele mele de supravieţuire sunt mici şi îndepărtate.

În cele din urmă, băiatul îşi pierdu stăpânirea de sine. Pentru un moment, autocontrolul care-l făcuse să pară atât de matur slăbi.

— Poţi să pleci acum, mamă, te putem scoate noi de aici. Poţi să pleci undeva departe, să dispari. Putem face să se întâmple asta. Ne stă în puteri.

Avem aliaţi… prieteni care dispun de ori câţi bani trebuie.

Eva îl strânse la piept cu toată puterea ei. Eu eram tot acolo, în pumnul lui.

— Fiecare dintre noi poartă războiul ăsta în felul lui, Marco.

Marco se desprinse brusc din îmbrăţişare. Se dădu câţiva paşi înapoi. Îşi trecu mâna prin păr, părând să-şi lovească propriul cap.

— OK! Decizia mea. Atunci, uite cum facem. Spune-i Visserului Unu, când ea va… ei bine, va afla, nu-i aşa? Aşadar, Visser Unu, înţelegerea e următoarea: dacă vom auzi că ai reluat controlul asupra forţelor yeerke de pe Pământ, vom arunca totul pe tine. Vom lua legătura cu Visserul Trei, chiar direct cu Consiliul, şi le vom spune cum ai ajuns la noi. Am înregistrat această mică întâlnire, înregistrarea va merge la şefii tăi, şi asta te va termina. Mai putem spune şi că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Ăsta-i târgul. Tu nu ne cunoşti pe noi, noi nu te cunoaştem pe tine, nu am fost niciodată aici.

O înregistrare? Cum? Am privit în jur după un dispozitiv de înregistrare. Inutil, fireşte. Eram în spatele unei holograme. Cu un emiţător holografic atât de sofisticat, orice ar fi putut fi ascuns.

— Şi, apropo, a adăugat Marco, dacă tu crezi că nu vom putea lua legătura cu Consiliul celor Treisprezece, ghiceşte cel? Nu toţi yeerkii sunt loiali.

Îşi deschise mâna, scârba făcând-o să tremure.

— De astă dată nu, yeerkule, mi-a spus. Nu vei muri astăzi. Ci altă dată.

M-a dat înapoi Evei. Atunci am aflat în ce fel mi-a fost hotărâtă soarta.

CAPITOLUL 30

Zăceam liniştită, cu gazda mea aflată în stare de inconştienţă. Nu puteam vedea cu ochii sau auzi cu urechile ei. Zăceam acolo, singură, numai cu propria mea memorie.

„Bandiţii” se retrăseseră probabil. Pasămite închiseseră hologramа care ne ascunsese. În curând, cineva avea să mă descopere. Puteam doar spera să nu fie un taxxon. Loialitatea şi reţinerea unui taxxon deveneau foarte îndoielnice atunci când se punea problema să obţină carne proaspătă fără să se lupte pentru ea.

Zăceam, neputincioasă, aşteptând ca umflătura de pe creierul Evei să se retragă, pentru a-şi relua funcţiile. Aşteptam şi-mi aminteam de povestea pe care n-o spusesem Consiliului.

Îi minţisem. Desigur, îi minţisem.

Essam şi cu mine ştiam că razele kandrona erau pe sfârşite. Ne aştepta înfometarea. Essam spunea că mai bine ar muri, decât să ia legătura cu Imperiul.

Nu era şi cazul meu. Nu eram pregătită să mor. Iubeam viaţa ca om. Iubeam viaţa ca Allison Kim, ca soţie a lui Hildy, ca mamă.

Am trecut peste asta. Eram om la fel de mult ca şi yeerk. Dar cum să supravieţuieşti? Şi, mai important, cum să conduci? Căci, oricât de mult iubeam viaţa pe Pământ, ardeam de ambiţia de a fi Visser, de a comanda şi de a controla singura specie de Clasa Cinci cunoscută.

Voiam pur şi simplu să dau formă invaziei Pământului pentru a-mi permite să menţin controlul tacticii şi strategiilor. Puteam înrobi treptat populaţia Pământului. Nu aveau nevoie să ştie vreodată că eram acolo, printre ei. Până când noi aveam să fim ei, şi ei noi, iar totul să se afle în puterea mea.

Aş fi putut îndeplini toate astea, dacă aş fi putut pune Imperiul în faţa unui *fait accompli* – fapt împlinit.

Astfel, mi-am început lucrul mai cu râvnă. Ne-am mutat într-o comunitate mai caracteristică americanilor, într-un oraş mijlociu, pe malul unuia dintre oceane. Acolo mi-am folosit echipamentul superior al computerului meu pentru a fura milioane de dolari din conturi bancare. Am înfiinţat companii fantomă şi am sporit milioanele vânzând stocuri.

Şi, având bani de sămânţă, câteva sute de milioane, am început să creez Comuniunea.

Am aprovizionat una dintre cele mai de bază slăbiciuni umane: nevoia de apartenenţă. Teama de singurătate. Foamea de a ieşi în evidenţă. Fuga după o importanţă exagerată.

Urma să creez un paradis pentru cel slab, pentru cel neadaptat, pentru cel temător. Urma să-l pun într-un ambalaj strălucitor, cum le place atât de mult oamenilor.

Comuniunea nu va însemna nicicând supunerea oamenilor slabi unei voinţe mai puternice, nu, nu, va însemna familie, virtute, dreptate, frăţie. Voi oferi populaţiei o identitate. Un loc către care să se îndrepte. Le voi oferi o nouă viziune a lor înşişi ca parte a ceva mai mare, ştergându-le individualitatea.

Aveam nevoie de un singur lucru înainte de a mă întoarce în Imperiu, pentru a strânge Consiliul celor Treisprezece spre a le prezenta faptul meu împlinit: aveam nevoie de un om care să se supună în mod voluntar.

Dacă le-aş fi putut arăta un singur om care să fi renunţat de bunăvoie la voinţa şi libertatea sa, fără ameninţări sau prin violenţă, aş fi putut convinge Imperiul să urmeze calea mea. Calea infiltrării.

Prima adunare a Comuniunii a avut loc într-o sâmbătă. Au venit treizeci şi cinci de oameni.

Într-un foarte scurt timp, făcusem o treabă extraordinară. Studiasem istoria umană, suplimentând ceea ce Allison Kim cunoştea deja. Studiasem fiecare cult,

fiecare mişcare, fiecare mare lider carismatic care-şi exercitase vreodată dominaţia asupra oamenilor.

Şi atunci când acei treizeci şi cinci de oameni se adunaseră în sala închiriată, împodobisem pereţii cu simboluri, flamuri şi icoane. Toate fleacurile vizuale care mişcă sensibila minte umană.

Au umplut sala, venind în grupuri mici, deşi majoritatea singuri. Erau mişcaţi de muzica inspirată, măguliţi de atenţia ce le-o arătau asistenţii pe care-i tocmisem de la o agenţie de zilieri şi impresionaţi de broşurile scumpe pe care le înmânasem. Erau covârşiţi de respect temător pentru tablourile şi simbolurile care ornau pereţii.

Le-am vorbit de pe scenă. Nu în calitate de Allison Kim, desigur, căci toate legăturile mele cu Allison Kim trebuiau să fie ascunse până să apară ceilalţi yeerki.

Am ales cu grijă o gazdă umană doar pentru acest scop. Numele gazdei era Lawrence Alter. În realitate, un dealer de proprietăţi, l-am schimbat numele în Lore David Altman. Pe atunci, combinaţia de trei nume era obişnuită.

Era un bărbat carismatic, cu o voce puternică, profundă şi cu păr bogat. Exact genul de figură în faţa căreia oamenii reacţionează, deşi creierul său era un teren viran în comparaţie cu cel al lui Allison.

Allison Kim a fost lăsată cu mâinile legate de un calorifer, dintr-o cameră de hotel, aşteptându-mi întoarcerea.

Mai târziu, după ce s-a terminat, mi-am dat seama că nu-mi puteam aminti cu exactitate ce spusesem la acea primă adunare a Comuniunii, cuvintele folosite. O retorică abundentă, cu referire la subiectele pe care oamenii adoră să le audă: că sunt deosebiţi, superiori, aleşi. Că eşecurile lor în viaţă sunt exclusiv din vina greşelilor altora. Că forţele mistice, nevăzute şi cunoştinţele secrete le vor aduce puterea.

Următoarea sâmbătă erau de două ori mai mulţi oameni. Şi am început deja să le explic că exista o Comuniune „Exterioară” şi una „Interioară”. Oamenii din cea „Exterioară” erau mai înţelepţi, mai buni, mai morali, superiori oamenilor obişnuiţi, dar nu la fel de superiori ca acei câţiva norocoşi care intraseră în Comuniunea „Interioară”.

Desigur, nu exista nicio Comuniune „Interioară”. Doar şaptezeci sau optzeci de oameni stând pe scaune pluşate şi fiind hrăniţi cu nesfârşite şiruri de cuvinte care nu aveau un înţeles limpede.

Comuniunea Interioară era testul adevăratei măreţii. Şi tot ce avea de făcut un om pentru a intra era să abdice de la voinţa lui.

Essam, care-i infestase doar pe Löwenstein şi pe Hildy, nu putea crede că oamenii îşi vor ceda libertatea pentru vorbe goale. Dar eu infestasem soldatul rătăcit şi pe şi mai pierduta Jenny Lines. Gustasem din înfrângerea, din superstiţiile şi din slăbiciunea umană.

Le cunoşteam.

CAPITOLUL 31

A fost atât de uşor. Uluitor de uşor. Fusesem într-o gazdă umană mult timp, plecând de la neînsemnata Jenny Lines la extraordinara Allison Kim. Ajunsesem să am oarece simpatie pentru oameni, deşi urmăream să-i distrug ca rasă.

Am avut, sau am simţit că am, propriii mei copii umani.

Şi astfel, o parte din mine, o mică parte din mine era asemănătoare cu Essam şi nu voia să creadă că oamenii pot fi prostiţi aşa uşor. O parte din mine, o mică parte, era dezamăgită că aveam dreptate.

Primul se numea Rich Huntley. Aproape că m-a implorat să-l las să intre şi el în Comuniunea Interioară.

— De ce? l-am întrebat eu. De ce vrei să intri?

— Deoarece eu cred cu adevărat în toate lucrurile pe care le spui.

— Poţi să crezi în ele şi fără să faci parte din Comuniunea Interioară, am spus. De ce este atât de important pentru tine?

A durat ceva mai mult, dar, în final, a mărturisit adevărul.

— Pentru că vreau să fiu parte din ceva. Din ceva mare şi important.

Parte a ceva. A orice, atât timp cât poate fi o *parte*, şi nu doar el singur.

— Dacă intri în Comuniunea Interioară îţi vei pierde întreaga voinţă personală, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Asta înseamnă că nu vei mai fi niciodată în afara Comuniunii.

— Nici nu vreau să fiu în afara ei! Iubesc Comuniunea. Te iubesc, frate Lore!

— Vei fi deosebit, diferit.

— Da! Chiar asta vreau!

Era atât de dornic, de ahtiat, încât l-am bănuit că-mi întinde o capcană dibace. Nu putea fi atât de uşor. Oamenii nu puteau renunţa la individualitatea lor pentru nimic altceva decât pentru o promisiune că vor fi „deosebiţi”. Era o nebunie!

Încă o încercare, ultima.

Essam şi-a părăsit gazda, fiind de acord să mă ajute în acest experiment. Bietul Essam, credea că va câştiga pariul.

L-am scos pe Essam dintr-un borcănaş plin pe jumătate cu apă. L-am ţinut în mână. Ştiam cum arătăm noi pentru oameni. Viermi. Limacşi.

Lipitori. Punctele de referinţă nu erau niciodată măgulitoare.

Omul Rich Huntley se dădu înapoi. Vederea lui Essam

în starea sa naturală îi agresase sensibilitatea umană.

— Rich, i-am spus, ăsta e un yeerk. Pentru a deveni membru al Comuniunii Interioare, trebuie să mă laşi să ţi-l pun în ureche. Va pătrunde în creierul tău. Va prelua controlul asupra vieţii tale.

Era nervos, temător.

— Dar după aceea, voi intra, nu-i aşa? După aceea voi fi membru al Comuniunii Interioare, da?

— Da.

— Şi… Şi doare?

— Nu.

— Bine. Bine, atunci. Da. S-o facem. S-o facem.

Am făcut-o. Essam s-a trezit privind la mine prin ochii lui Huntley.

— Ai câştigat, subrisser, a spus el.

Victoria m-a făcut generoasă.

— Noi am câştigat, Essam. Toţi yeerkii au câştigat.

— Iar oamenii au pierdut.

— Prima lege a evoluţiei, Essam: supravieţuieşte cel mai bine adaptat. Şi nu avem nicio intenţie să-i mâncăm, am glumit eu. Nu suntem prădători. Suntem paraziţi. Oamenii vor trăi. Vor fi hrăniţi şi îngrijiţi.

— Vor fi sclavi.

— Cercetează mintea aceea cât eşti în ea, Essam. La ce altceva era bun acest om?

Essam şi-a părăsit gazda şi ne-am ocupat de oameni.

Am înregistrat întregul proces. Pentru a dovedi Imperiului că nu numai că localizasem o adevărată specie de Clasa Cinci, dar şi că puteam începe de îndată recoltarea de gazde umane, fără a pierde nici măcar un singur hork-bajir.

Am luat legătura cu Imperiul.

Essam ştia că luasem legătura cu Imperiul. Şi fusese de acord. Nu în acest punct s-au separat drumurile între mine şi Essam. Am indus în eroare Consiliul, în această

privinţă. Nu le puteam spune că, la început, intenţia mea era să păstrez copiii.

Ruptura între Essam şi mine a venit câteva săptămâni mai târziu, când îmi devenise mai mult decât clar că nu mai aveam de ce s-o folosesc pe Allison Kim. Trebuia să-mi petrec tot timpul de care dispuneam ca Lore David Altman, ghidul spiritual al Comuniunii.

— Ce vei face cu Allison? m-a întrebat Essam.

— Cum adică ce voi face? Va trebui s-o ucidem şi să-i distrugem trupul. Şi dacă tot facem asta, va trebui să-l nimicim şi pe Hildy Gervais. Hildy este legat de Allison şi e mai bine să pară că amândoi au plecat pur şi simplu în altă parte.

— L-ai ucide pe mama şi pe tatăl acestor copii?

— Essam, nu avem de ales. Noile noastre gazde îi vor adopta pur şi simplu pe copii. Sunt tineri. Copiii o vor duce bine!

— Da. Cum spui tu, subrisser.

— În curând, nu va mai fi niciun „sub”, am spus, fericită. Voi fi visser. Şi încă unul cu o singură cifră, Essam. Ce mi-ar mai putea refuza ei acum? Aş putea fi Visser Şase. Sau Trei. Aş putea fi chiar Visser Unu, Essam! N-ar fi minunat? Visser Unu!

Eram prea prinsă în propria-mi viziune a puterii, ca să mai văd semnalele de alarmă.

În rest, ceea ce am povestit Consiliului a fost adevărat. Sau aproape adevărat: Essam a fost mai puternic decât mine, m-a înfometat până când am părăsit-o pe Allison Kim. M-a părăsit, lăsându-mi drum liber doar către Lore David Altman.

Am plecat în căutarea lui Essam. Nu ca să-l omor.

Îi avea pe copiii mei. Îi voiam înapoi.

Încă îi voiam înapoi.

— Visser Unu! Visser Unu!

— Mmm?

— Trezeşte-te! ţi s-a dat un stimulent care te va face să-ţi revii complet.

Un om controlat se aplecă deasupra mea. Stăteam pe spate, pe o masă, în ceea ce ar fi putut fi o cameră de spital. Dar ştiam că nu era decât una dintre cămăruţele bazinului.

«S-a trezit?» a întrebat Visserul Trei.

— Da, Visser. I-am vindecat cele mai recente răni. Pare să fi fost sfâşiată de un animal uriaş, probabil un membru din familia felinelor, şi de un…

«Du-o în camera de judecată. Acum!»

Ochii mari de andalit ai Visserului Trei planară peste mine. Furia era de-acum un rug! Teama era aprinsă şi strălucitoare.

«Consiliul cere să fim prezenţi, Visser Unu», a spus, plictisit.

M-am ridicat, buimacă, ameţită din cauza sângelui pierdut datorită rănilor mai vechi şi mai noi, dar şi consecinţelor stării de inconştienţă.

Am străbătut camera. Gărzile ne însoţeau. Ca şi mai înainte. Doar cu o singură diferenţă. Era limpede acum că *amândoi* eram urmăriţi.

CAPITOLUL 32

M-am aşezat. Visserul Trei a rămas în picioare. Garda hork-bajirilor a fost dublată. În afara încăperii, hork-bajirii se înmulţeau, gata să urmeze ordinele directe ale lui Garoff. Ordine care ar fi putut prevedea arestarea Visserului Trei. Deşi mai degrabă ar fi dispus execuţia sa imediată.

La urma urmei, un războinic capabil de metamorfozare e foarte, foarte greu de stăpânit.

Aş fi fost mulţumit să-l văd doborât. Dar nu era cazul. Nici eu nu eram sigură că nu voi fi condamnată. Şi că nu voi avea avantajul unei morţi rapide şi fără durere.

«Eşti o hoaţă, o amantă de sclav, o ucigaşă în serie»,

a spus Eva. «Cum se face atunci că simt fie şi cea mai mică părere de rău pentru tine?»

În holograma apăru Consiliul. Le-am cercetat feţele acoperite de glugi pentru a prinde vreun indiciu. Se dăduseră oare deoparte aceşti corupţi şi puternici yeerki bătrâni? Era o tensiune între ei? Sau eram doar eu disperată?

Garoff vorbi cu vocea lui solemnă:

— Există câteva întrebări care mai trebuie clarificate, Visser Unu. Cum au scăpat copiii? Cum a murit Essam şi cum a supravieţuit gazda sa, Hildy?

— Vreţi… vreţi să-mi continui relatarea?

— Nu face greşeala să crezi că eşti încă la judecată, Visser Unu. Procesul s-a terminat. Noi ne-am decis deja asupra verdictului. S-a uitat intenţionat la Visserul Trei şi a adăugat: Asupra a două verdicte.

Ciudat. Oricât ne-am fi urât între noi, Visserul Trei şi cu mine eram în aceeaşi barcă, după cum spun oamenii, o barcă îndreptându-se acum, mânată de vânt, spre stâncile unui ţărm.

«Mi-a plăcut când ai navigat. Mai înainte de a-mi da seama că era un aranjament pentru a explica dispariţia ta.»

«Nu a fost deloc un aranjament, femelă-om. Nu mi-a reuşit.»

— Spune-ne, cât mai succint, ce s-a-ntâmplat după ce Essam a plecat cu odraslele tale.

— Da, membru al Consiliului.

Am încercat să-mi regăsesc amintirile din zilele palpitante ale speranţei aflate în zbor amestecate cu amărăciunea unei asemenea pierderi. Vedeam deasupra mea o pânză albă învolburată, simţeam sarea răspândindu-se pe faţa mea, înţepându-mi ochii; mâna mea pe cârmă, simţindu-i presiunea în palmă; simţind că însăşi barca era vie, înzestrată cu viaţă din dorinţa cerului şi a mării de a

crea un fel de armonie.

Soţul Evei, al doilea soţ al meu, ca să spun aşa, era acolo, zăcând pe spate, cu picioarele rezemate, cu o băutură într-o mână şi cu o carte pe care n-o citea în cealaltă. Şi Marco, fireşte, urcându-se periculos pe catarge, pentru a o face pe supereroul.

Eram protejată de băiat şi de tatăl lui. De atunci am învăţat să nu las emoţiile umane să mă domine. Eram o actriţă, jucând un rol până la perfecţiune. Foloseam mintea Evei, instinctele ei pentru a fi o mamă bună şi o soţie bună, asta chiar în timp ce eu urzeam şi aşteptam, urzeam şi aşteptam.

N-am lăsat-o niciodată pe Eva să-mi vadă copiii. N-am lăsat-o să afle. Îi urmăream prin alte gazde, dar nu prin ochii ei. Mă ura foarte mult pentru ce-i făcusem familiei sale, fiului ei. Într-un fel, nu puteam lua în calcul posibilitatea de a o lăsa să ştie că şi eu aveam copii.

În viaţă, facem ceea ce trebuie să facem. Oameni sau yeerki. Moralitatea este o iluzie, un scut pentru cei slabi. Totul se învârte în jurul setei de putere. Ştiam asta. Credeam asta.

Şi totuşi, nu-mi puteam lăsa gazda să vadă că şi eu eram mamă. Puteam suporta ura ei. Nu puteam suporta compătimirea insinuantă, apelul la o dragoste comună.

— Aşteptăm, a spus Garoff, examinându-mă.

— Da. Da, am spus. Hildy. Essam. Erau… ei…

Am dat din cap şi am simţit un fulger dureros în oasele mele zdrobite.

— Am plecat după ei, am spus. I-am vânat. N-a fost uşor. Essam nu era prost. Allison nu era, cu siguranţă, proastă. Iar Hildy trăise o viaţă interesantă. Cunoştea locurile în care se putea ascunde un om. Cu toate acestea, i-am găsit.

Gemenii erau bolnavi. Aveau amândoi febră mare. Allison şi Essam îi duseseră la un doctor. Doctorul îi

primise într-un spital, iar numele lor fuseseră introduse într-un computer.

Am ajuns acolo foarte repede. Trecuseră trei zile. Ştiam că Essam trebuia să fie înfometat. Speram să folosesc prezenţa razelor kandrona pentru a-l tortura. Înfometarea este cu atât mai dureroasă atunci când salvarea e aproape.

«Erai pe cale să-l salvezi.»

«Nu. Nu, femelă-om, nu a fost aşa. Mă abandonase. Mă respinsese. După tot ce noi…»

«Gelozie?»

«Gelozie? Nu fi idioată. Nu gelozie, furie, furie! Cum putuseră? Essam! Allison! El avea o datorie faţă de mine. Iar ea… nu mă purtasem oare cu blândeţe? Şi totuşi, ea m-a înşelat, m-a folosit, după care s-a întors împotriva mea!»

«Dumnezeule, tu te auzi pe tine? Tu foloseşti, înrobeşti şi ucizi fără milă şi te aştepţi la loialitate?»

— Visser Unu, dacă întâmpini dificultăţi de concentrare…

— Nu, membru al Consiliului Garoff. Sunt bine.

Am tras aer adânc în piept şi m-am întărit, sperând ca, în cel mai bun caz, să pot ajunge la sfârşitul procesului păstrându-mi oarece demnitate.

L-am găsit pe Essam înfometat. Hildy, care n-a fost niciodată cel mai stabil om din punct de vedere emoţional, cedase din pricina tensiunii provocate de durerea lui Essam. Mi s-a spus că e foarte greu pentru o gazdă să suporte moartea unui yeerk.

L-am abordat pe Essam, luându-l prin surprindere, pe casa scărilor din spital. M-a atacat. Dar eram înarmată.

— Dă-i drumul! Omoară-mă! Sunt deja mort! a strigat el.

— De ce se află gemenii aici?

— Ce? Chiar pretinzi că-ţi pasă? a râs el, batjocoritor. Au un virus, un gen foarte rezistent. Dacă aş avea nava,

dacă aş avea acces la computerul navei, aş putea obţine un produs antiviral. Aş putea… eu…

A ridicat din umeri. Pentru un moment, pierduse controlul gazdei sale. Devenea cu iuţeală tot mai neputincios.

— M-ai trădat şi ţi-ai trădat rasa, i-am spus.

— Rasa ta e bolnavă! Bolnavă, şi distorsionată, şi malefică!

Hildy era cel care vorbea, pe cont propriu, scăpat de sub control.

— Suntem paraziţi, domnule Gervais, i-am spus. Voi sunteţi prădători. Întreabă o vacă sau un porc ce gândesc despre oameni. Noi facem ceea ce suntem născuţi să facem.

— Sunt pe moarte.

Din nou Essam.

— Mor! Nu… nu le face rău copiilor. Nu poţi să…

Dintr-odată s-a năruit complet. Era ca şi cum toate tendoanele corpului său fuseseră tăiate în acelaşi moment. Zăcea acolo, respirând rar. M-am aplecat şi i-am întors capul. Urechea stângă. Urechea dreaptă. Essam încerca să iasă prin urechea dreaptă. Era pe jumătate afară, părăsindu-şi gazda în momentul morţii, aşa cum ne spun instinctele să facem.

L-am apucat şi am încercat să-l trag afară. Dar încă era prins mai mult decât credeam. Bănuiam că moartea îi atinsese deja o parte din corp. Ţineam în mână o jumătate de yeerk. S-a mai mişcat foarte puţin, după care a înţepenit definitiv.

L-am pus în buzunar. Un moment ciudat. Un moment pe care nu-l voi uita niciodată. Atât de mici suntem noi, yeerkii, în comparaţie cu corpurile-gazdă pe care le infestăm. Atât de mici încât îmi puteam pune prietenul în buzunar.

Eram singură pe Pământ. Singura din rasa yeerkilor.

Până să ajungă aici cineva, ar fi trecut săptămâni. Poate şi luni.

Eram mai singură ca niciodată.

Hildy s-a trezit treptat. Dar nu mai era acelaşi om. Bucăţi din Essam rămăseseră în continuare în creierul lui. Capetele nervilor morţi erau prinse de ai lui. Câţiva dintre neuronii lui s-au descărcat prin ţesutul yeerk mort.

A încercat să mă atace. M-a împins din casa scărilor pe un culoar. Încerca să mă strângă de gât cu mâinile goale. Allison ne-a văzut luptându-ne. Asistentele, doctorii şi paznicii alergau să ne despartă.

L-au tras pe Hildy de pe mine. Îl târau, în vreme ce aiura ceva despre extratereştri. L-au pus sub observaţie psihiatrică.

De îndată ce am putut fi liberă, am luat-o după Allison. Ea plecase. Gemenii erau încă acolo.

Fireşte, Allison nu avusese altă alternativă decât să-i părăsească. Se temea că o s-o ucid sau o s-o infestez din nou.

Ştiam că se va întoarce pentru copii. Mă bizuiam pe asta. Era foarte deşteaptă. S-a întors travestită în doctor. Perucă, lentile de contact şi aşa mai departe. Dar o cunoşteam prea bine.

Am ucis-o.

«Dumnezeule! Cum ai putut s-o faci? Cum ai putut face un lucru atât de cumplit?»

«N-aveam de ales. Dacă trăia, ar fi venit după mine. Era respectată, lumea avea încredere în ea. Era periculoasă. Ştia că eu sunt Lore David Altman. Ştia cum să mă găsească.»

Garoff a încuviinţat.

— Ai eliminat o gazdă cu probleme.

— Da.

— Şi omul Hildy? E limpede că pe el nu l-ai omorât.

— Oamenii l-au diagnosticat nebun. Putea bate

câmpii despre orice i-ar fi plăcut, nu mai avea importanţă. Nimeni nu l-ar fi crezut vreodată.

— Şi copiii? a întrebat Garoff.

— L-am lăsat acolo unde se aflau. În spital. După un timp aveau să fie consideraţi abandonaţi şi daţi spre adopţie. Adică, atunci când cuplurile umane pereche au grijă de odrasla unui alt cuplu.

— După care?

Am respirat adânc. Mă apropiam de sfârşit.

— Am aşteptat sosirea primelor nave şi am constituit Comuniunea. Odată cu apariţia primilor yeerki am prins să lucrez cu febrilitate pentru achiziţionarea de gazde voluntare. În momentul în care am fi avut îndeajuns de multe gazde voluntare, am fi dispus de forţele necesare recrutării gazdelor care opuneau rezistenţă.

Câţiva, apoi o duzină, apoi o sută. Ne-am clădit baza noastră financiară şi am început construcţia secretă a chiar acestui complex: primul mare bazin yeerk de pe planeta Pământ.

În fine, atunci când am considerat că a venit timpul, l-am eliminat pe Lore David Altman. Oamenii pot răsturna un lider viu, dar pe unul mort îl venerează. Am lăsat în urma lui suficiente scrieri… vagi idei, platitudini, absurdităţi, profeţii, genul de prostioare cusute cu aţă albă, pe care oamenii le studiază cu atenţie la nesfârşit.

Venise timpul să schimb gazda. Am găsit acest corp. L-am luat. Şi am continuat să conduc Comuniunea din culise, construind temple, creând false frontoane, infiltrându-mă, sporindu-ne numărul, totul fără măcar un singur foc tras din lansatoarele Dracon.

Am zâmbit, amuzat de propria-mi mândrie tenace. Îndeplinisem lucruri măreţe.

«Eşti un ucigaş, femelă-yeerk. Soldatul acela, Jenny, Löwenstein, Allison, Lore…»

«Şi va veni şi ziua ta, femelă-om, atunci când va veni

timpul să mă plictisesc de tine.»

— Asta e tot, Visser Unu? a întrebat Garoff.

Totul, am gândit. Totul cu excepţia anilor în care au lipsit Essam şi Allison. Regrete. Furie. Emoţia de a-mi vedea puterile crescând, cu cât planul meu prindea să se fructifice. Disperarea neputinţei când îmi priveam copiii de la depărtare. Jumătate yeerk, jumătate aproape om.

Îmi luasem această ultimă gazdă deoarece, cel puţin inconştient, voiam să cunosc viaţa pe care n-am putut-o cunoaşte în realitate. Dragostea unui soţ, a unui egal. Dragostea unui copil.

Dar niciuna dintre acestea nu m-a mişcat vreodată cu adevărat. Purtasem lupta mea cu omenirea. Eram încă o dată yeerk. Eram Visser Unu.

— E destul, am spus.

— Atunci, Consiliul va face cunoscută decizia sa.

CAPITOLUL 33

Ne-au lăsat să aşteptăm pentru un timp, pe Visserul Trei şi pe mine. Un timp îndelungat, în ciuda pretenţiei de mai devreme a lui Garoff că decizia fusese deja luată.

Nu ne-am vorbit.

Stăteam acolo, cu corpul zdrobit, fără prieteni, învinsă, doar în tovărăşia vocii gazdei mele. Era scârbită de compromisul vremelnic încheiat cu mine.

«N-ar fi trebuit să te ajut», a spus ea. cihiar dacă ar fi dus la un război deschis, n-ar fi trebuit să te ajut. Creatură spurcată şi malefică! Am crezut că voi găsi ceva cât de cât acceptabil în tine. Am crezut că erai şi tu o mamă.»

«Am fost. Sunt.»

«Cel puţin, acum vei muri, iar eu voi fi liberă.»

Am râs.

«Vei muri şi tu, creatură umană! Ce libertate mai e şi aia în moarte?»

«Voi fi eliberată de tine.»

Aşteptarea se prelungea. Tot mai mult. Am fost

hrănită – Visserul Trei permisese lucrul ăsta.

Asupra noastră erau aţintite, în fiecare secundă, lansatoarele Dracon.

În sfârşit, holograma prinse viaţă din nou. Scena se schimbase. Mi-a luat un timp să observ, dar se schimbase: unul dintre taxxoni dispăruse, ca şi unul dintre hork-bajiri. Consiliul celor Treisprezece devenise, aşa cum puteam vedea, Consiliul celor Unsprezece. Ochii auxiliari ai Visserului Trei se rotiră pentru a-mi surprinde reacţia. Am încuviinţat încet. Da, fusese o adevărată dispută între membrii Consiliului.

Dar Garoff era încă acolo.

— Visseri Unu şi Trei, aţi comis, împreună sau separat, zeci de infracţiuni care prevăd pedeapsa cu moartea. Visser Trei, ai minţit şi ai manipulat acest Consiliu. Visser Unu, ai comis în mod evident numeroase infracţiuni, pasibile de moarte, în perioada timpurie a invaziei Pământului de către tine. Amândoi primiţi sentinţa de moarte prin privare de raze kandrona.

Nu simţeam nimic. Se petrecea ceea ce ştiam că se va petrece. Moartea. Cea mai groaznică moarte pe care o cunoşteam.

— Amândouă sentinţele au fost suspendate.

Niciunul dintre noi n-a mişcat. Cuvintele nu însemnau nimic. Ce? Sentinţe suspendate? Ce însemna asta?

Cea mai mică scânteie de speranţă…

— Visser Trei, ai eşuat în tentativa ta de a face progrese pe Pământ. Sentinţa ta este suspendată, însă, pentru că pur şi simplu nu avem pe nimeni gata să preia operaţiunile de acolo. Pământul e vital. Dacă vrei ca suspendarea să devină permanentă, dă-ne Pământul!

Garoff şi-a strâns pumnul său de hork-bajir.

— Avem nevoie de gazde. Avem nevoie disperată de ele. Andaliţii îşi întăresc forţele.

Dintr-odată, Visserul Trei izbucni energic:

«Da, membri ai Consiliului, da! Vă voi da Pământul! Voi începe nimicirea oraşelor lor şi, în curând…»

— Nu, Visser, nu vei proceda aşa. În cele din urmă, andaliţii au devenit foarte preocupaţi de situaţia de pe Pământ. Pregătesc o flotă masivă pe orbita din jurul lumii lor. Vor fi capabili s-o lanseze în câteva luni. Ţinta: nesigură.

«Nu Pământul?»

— Pământul. Sau planeta Anati. Depinde care vor hotărî că e mai importantă. Dar, după cum ştii, Visser Trei, andaliţii sunt greu de urnit. Însă un război subit, violent, pe Pământ îi va atrage, cu siguranţă. Ai forţele necesare să înfrunţi flota andalită care numără treizeci de nave-dom, Visser Trei?

Visserul Trei a preferat să nu răspundă, decât să admită că jumătate din navele-dom anunţate ar fi putut nimici forţele sale în doar câteva minute de la ieşirea din spaţiul-zero.

— Nu, nu cred asta, a spus, pe un ton sec, Garoff. Visser Unu, dorim ca andaliţii să ne atace în lumea Anati. Dar nu imediat. Planeta în chestiune este înconjurată de numeroase luni şi asteroizi mari, care ne vor permite să ne plasăm tunurile Dracon. Tunurile sunt mai uşor de dispus decât navele.

— Nu… nu înţeleg, am spus. Vrei să… îmi ordoni să…

— Eşti mult prea valoroasă ca să ne dispensăm de tine acum. Tu rămâi cel mai de succes ofiţer din Imperiu, în ciuda metodelor tale ilegale şi a problemelor create. Ţi se ordonă să te deplasezi imediat spre sistemul Anati, să preiei controlul rasei sau raselor inteligente din acel sistem şi să te pregăteşti de un atac andalit. Învinge şi vei trăi! Eşuează şi…

Atacul Evei a fost neaşteptat, sălbatic şi imprevizibil.

— NU! a strigat ea, cu propria ei gură. NUUU!

Omorâţi-o! Omorâţi-o! Trebuie s-o…

Am apăsat puternic pe centrii vorbirii şi i-am înăbuşit cuvintele.

«Nu! Nu! Nu! Nu!»

— Ce s-a-ntâmplat, creatură-om? Te-ai săturat de compania mea? Ha-ha-ha! O nouă planetă! O şansă de a răscumpăra totul!

Garoff mi-a aruncat o privire dezgustată. O privire pe care un om ar rezerva-o pentru cineva care a râgâit zgomotos într-un restaurant.

— …după cum spuneam, dacă eşuezi, Visser Unu, sentinţa cu moartea va fi dusă la îndeplinire. Aceasta e decizia Consiliului.

Holograma a dispărut.

«Nu! Lasă-mă să plec. Ucide-mă, dar ieşi din capul meu!»

Mi-am închis ochii, i-am ţinut aşa, după care i-am deschis din nou asupra unei lumi cu totul noi. O întreagă nouă lume plină de speranţă!

O nouă planetă! O nouă rasă! Gata cu oamenii care creează probleme. Şi de data asta, de data asta o să fac ce trebuie!

Copiii? Visser Trei făcuse din Darwin o gazdă. Darwin, fiul meu, era pierdut pentru mine. Dar Madra? Mai era încă liberă? Puteam să…

Nu. Nu puteam. Nu încă. Probabil, cândva… dar nu încă.

Dar într-o bună zi mă va cunoaşte. Îi voi spune totul despre mine, totul despre cine am fost, cum a venit ea pe lume. Şi mă va iubi aşa cum o fiică îşi iubeşte mama.

Iar dacă nu, voi putea oricând s-o infestez pe Madra, să-i plasez în cap un yeerk bine instruit. După care mă va iubi. Nu va avea de ales.

Da, totul avea să meargă ca pe roate. Era o galaxie cu mari oportunităţi, enormă şi încântătoare.

— Ei bine, Visser Trei, frumoasă încercare, am spus, jovială. Pentru o vreme, am crezut că m-ai învins. Am crezut că, în sfârşit, ai reuşit să mă termini.

«Oh, dar am făcut-o, Visser Unu! Bandiţii andaliţi au fost cei care te-au salvat. Dacă n-ar fi atacat…» Zâmbi cu un zâmbet andalit. «Un motiv în plus să-i exterminăm!»

— Da. Bun, în legătură cu bandiţii aceia andaliţi, întrucât orice neplăcere dintre noi a fost depăşită, cred că aş putea să-ţi spun…

«Ce-ai putea tu să-mi spui?»

— Oh, nimic! Nimic, visser. Chiar nimic!